

ປຣູມບາທ

โลกปีค.ศ. 2054

มนุษย์ได้พัฒนาอาวุธชีวภาพจากไข้หวัดนก H5n25 ไวรัสไข้หวัดนกตัวใหม่ ที่เมื่อสัมผัสหรือสูดดมหายใจเข้าไปแล้ว จะขาดอากาศตายเนื่องจากหายใจไม่ออก และร่างจะสลายไป โรคนี้มีระยะเวลาในการฟักตัวไม่เท่ากันในแต่ละคน บางคนก็ตายทันที บางคนก็ทนทานอยู่เป็นเดือน แต่ยังไม่มียาการรักษา มีแต่การคงอาการไว้เท่านั้น เชื้อนี้ได้แพร่ไปทั่วภูมิภาค ทวีป ประชากรเหลือน้อยลงมาก และส่วนมากจับกลุ่มอยู่ในทวีปเอเชียเก่า เนื่องจากบริเวณต่างๆยังคงติดเชื้อมาก่อนข้างมาก จะต้องมียาที่เสี่ยงภัยไปเก็บกากอาวุธซึ่งเจ้าหน้าที่จะต้องติดตั้งเครื่องมือพิเศษสำหรับกันเชื้อ ประชากรเหลือ 1/3 ของโลกเก่า การเจรจาหยุดสงครามมีโดยสภาเฮสเทรียซึ่งคือทอรัส และเซราฟิม เจริญกันว่าแบ่งทวีปกันคนละครึ่งโลก ซึ่งภายหลังตกลงกันไม่ได้จึงแย่งชิงอำนาจผูกขาดโลกกัน และเชื่อกันว่าทอรัส และเซราฟิม ประกอบไปด้วยผู้มีความสามารถพิเศษแตกต่างกันไป

ณ.โลก ซึ่งเปลี่ยนชื่อเป็นดาวโกอา ปีบลิส 2254 มัลติคอนติเนนท์ เฮสเทรีย

ทุกอย่างยังคงเหมือนโลกปกติ เพราะถูกทอรัสหยุด
พัฒนาเทคโนโลยี แข่งขันวัฒนธรรมต่างๆไว้ที่ 200 กว่า
ปีก่อนโลกจะเกิดสงคราม โดยโลกถูกแช่แข็งไว้ที่ปี
2024 ตีกรามบ้านช่อง เอาไว้และบูรณะใหม่หลัง
สงครามเพื่อให้เหมือนโลกก่อนตามความตั้งใจของ “ทอ
รัส” ฝ่ายที่ปกครองเฮสเทรียอยู่ และมีผู้นำสูงสุดของดาว
ไกอาคือโครน่าซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดทั้งของทอรัสและเซ
ราฟิม เหมือนประธานาธิบดีนั้นแหละ เพียงแต่โครน่าจะมี
ความสามารถพิเศษหลากหลาย ศาสนาหายไป ทุกคน
นับถือศาสนาเดียวคือบลิสโดยนับปีจากคริสต์ศักราชเดิม
ที่เป็นความเชื่อที่รวมทุกๆศาสนาเข้าด้วยกัน มีความเชื่อ
ในพลังสร้างสรรค์ของจักรวาล สัญลักษณ์ต่างๆถูกพัฒนา
และเทคโนโลยีใหม่ๆถูกพัฒนาโดยทอรัสเท่านั้น

ฉันชื่อไกอา มีชื่อเหมือนโลกในปี 2254 แสงจันทร์ตกกระทบผิวฉันเป็น
สีขาวเรือง เฮสเทรียคือบ้านฉัน และไม่รู้เลยว่าตั้งแต่เกิดมาจนอายุได้
18 ปี ฉันกลับต้องเผชิญกับชะตากรรมที่หนักหนา

ตอนนี้ฉันกำลังอยู่ในภาวะกึ่งหลับกึ่งตื่น ฉันคว้าแว่นขึ้นมาใส่ เห็นผู้
หญิงคนหนึ่งผมสั้นหน้าตาเธอเหมือนฉันเลย แต่นัยน์ตาแฝงแววก้าว
ยีนกระแอมอยู่ข้างหน้าจอ tv ที่วิมันดูไม่เหมือนทีวีที่พวกคุณเคยเห็น ไม่
สิ ยุคคุณอาจจะเคยเห็นตามหนังไซไฟ มันเป็นแผ่นใสๆและมีตัวเลข
ต่างๆวิ่งไปมามากมายด้านล่างที่ไม่ใช่ตัวเลขของหุ่นเหมือนยุคของคุณ
ท่าทางเธอดูหม่นหมองเธอใส่เสื้อกล้ามตัวเดียว ภายใต้เครื่องนุ่งห่มดำ
สนิท ผ้าเนื้อเดียวกับที่ใช้ทำชุดทหาร แน่นหนาพอที่จะปกป้องเธอได้

จากของมีคณเล็กน้อย หรือแม้แต่กระสุน ใต้ชุดคอจีนชุดนั้น มีรอยแผลเป็นจำนวนมาก และเธอมีสีผิวแทน เธอเอามือเสยผมสีแอส สีเดียวกับฉันตัดกับชุดทหารสีดำที่เธอใส่ ด้านล่างจอทีวีนั้นเขียนว่า

โกอาโปรเจค.ล๊อค 1/4/2354

วิสเทรีย:เอ็ก โซดัส

ทันใดนั้นเสียงผู้ชายทุกๆ ฉันไม่ได้ยินเสียงเขา แต่ฉันสัมผัสได้ว่าเสียงเขาท่วมมาก และก้องกังวานในหัว

“นี่ไม่ใช่ความคิดของคุณ มันคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในมิติที่ 3”

ฉันเบิกตากว้าง พอรู้ตัวอีกทีฉันก็อยู่หน้าจอทีวี มองไปที่ด้านล่างจอ เห็นข้อความเดียวกันนั้น

โกอาโปรเจค.ล๊อค 1/4/2354

วิสเทรีย:เอ็ก โซดัส

หา เดียวนะ ชื่อฉันกลายเป็นชื่อโปรเจคอะไรนี้ไต่ยังเง
แล้ววิสเทรียคืออะไร เอ็ก โซดัสคือใคร ฉันปวดหัวแปลบ รู้สึกมึน เหมือนกับนั่งเครื่องบินที่กำลังตกหลุมอากาศ แต่ก็ยังไม่ตื่นจากฝัน

ฉันเห็นเอ็ก โซดัสกำลังพูดอยู่หน้าจอทีวี

“เฮสเทรียเป็นชื่อทวีปทั้งหมด หลังจากเกิดสงครามโลก มนุษย์ใช้อาวุธชีวภาพฆ่าหั่นกัน ทุกอย่างยังคงคล้ายคลึงกับโลกเก่ามาก คำว่าโลกเก่าคือ 200 ปีที่แล้ว เนื่องจาก ทอรัสต้องการอนุรักษ์ให้โลกเป็นเหมือนเดิมไม่ให้เทคโนโลยีพัฒนามากไปกว่านี้ จะได้ไม่ต้องมีสงครามอีก พวกเขาสกัดกั้นการพัฒนาเทคโนโลยีทุกอย่างและแช่แข็งโลกไว้ที่ 200 ปีก่อน

แต่พวกเราก็ยังไม่ไว้วางใจพวกทอรัสที่เป็นกลุ่มที่ปกครองสภาเฮสเตอร์อีก
ที่อยู่ดี เราจะต้องไปตามหาตัวฉันในมิติเวลาที่ 0 เด็กสาวอายุ 18 ปีชื่อ
โกอา.....”

เสียงเอ็กโซดัสเจียบลง ภาพในจอพราเลือนและมีคลื่นรบกวน ทันใดนั้น
เสียงก็ดังขึ้นดังขึ้น มีเสียงคล้ายกับปืนดังสนั่นแก้วหูฉัน และมีเสียงป็น
เลเซอร์คล้ายในหนัง

“แซ่ดๆๆๆๆ”

“ปัง!!!!!!ๆๆๆๆๆ ตูม”

เสียงเหล็กกระทบกันแรงๆ ระเบิด ฝุ่นที่วุ้งหนี ภาพสั่น ตาฉันพรา
เห็นรอยหยดเลือดตามทาง เอ็กโซดัสกำลังต่อสู้กับใครบางคนอยู่

ฉันรู้สึกมีนัยหวักระตือรือร้น รู้สึกเหมือนตัวเองจู่ๆหัวที่มีอยู่ก็หายไปซะอย่าง
นั้น แล้วฉันก็ได้ยินเสียงแหวกว่ายของปลาในน้ำ เห็นภาพปลาทองสีดำน
สองตัวเรียงกันเป็นรูปหยินหยาง เสียงหวิวในท้องทุ่งสีขาว เสียงเครื่อง
บิน ฉันเห็นเอ็กโซดัสกำลังวุ้งหนีใครบางคน มีภาพระเบิดปรมาณูในหัว
ฉันติดๆกันถี่มาก จากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงจากในหัว

“โกอา โกอา ตื่นเถอะ!!!!เวลาเหลือน้อยแล้ว”.....นี่ฉันเป็นอะไรกันนะ
ทำไมฉันถึงได้ยินเสียงนี้

“โกอา นี่ฉันเอง อิควิน็อกซ์”

“ใครคืออิควิน็อกซ์”

อา...นี่ฉันบ้าไปแล้วสินะ ...ฉันคงจะคุยกับจิตใต้สำนึกตัวเองและมัน
มีชื่อด้วย

“ผมชื่ออิควิน็อกซ์ มาจากมิติเวลาที่ 1”เสียงที่มีเนื้อเสียงเหมือนอิควิน็อกซ์

แต่พูดภาษาเราแบบแปร่งๆส่งตรงมาภายในหัวฉัน
เสียงนั้นไม่ได้มีเสียงเดียว !!!!!ทั้งนี้ออกซ์และอิควิน็อกซ์ มันคืออะไรกันแน่
“พวกนายเป็นอะไรกันแน่ ทำไมเข้ามาอยู่ในหัวฉัน”
“.....”ความเงียบบังเกิดลักพัก

**“พวกเราเป็นเซราฟิมซึ่งเป็นฝ่ายปกครองที่กำลังแย่งชิง
อำนาจคืนจากฝ่ายทอรัสที่แซ่แข็งเทคโนโลยีโลกไว้และ
เป็นโซลเมทของคุณ”**

end PROLOGUE

อิควิน็อกซ์ส่งภาพใบหน้าของเขามาให้โกอาเห็นในหัวของเธอ มันแจ่ม
ชัดราวกับมีทีวีในหัวทีเดียว เขาไว้ผมปัดข้าง ยาวข้างหนึ่ง มีรอยสักได้
ตาด้านซ้าย ผิวเขาสีซีดอมชมพู ราวกับคนไม่เคยถูกแดด หรือเด็กทารก
ทีเดียว ส่วนนี้ออกซ์ ผิวสีเข้มแต่ไม่มาก ออกน้ำผึ้งๆสีผิวคล้ายๆเอ็ก โซดัส
แต่คล้ำกว่า หน้าตาเขาคลายอิควิน็อกซ์มาก แต่มีจุดแตกต่างกันบาง
อย่าง เขาไม่มีรอยสักบนหน้า

“โซลเมทคือคนที่เคยเป็นคนๆเดียวกัน และเป็นเศษธุลีดวงดาวเดียวกัน
มาก่อน”

อิควิน็อกซ์อธิบาย แต่นั่นไม่ได้ยินน้ำเสียงเขาหรอกนะ
มันเหมือนกับคุณมีกล่องแชทอยู่ในหัวนั่นแหละ เพียงแต่มันเร็วกว่า
กล่องแชทมาก

“นายหมายความว่ายังไงเศษธุลีดาวเดียวกัน”

“โกอา มันเกินกว่าที่จะเล่าให้เธอฟังวันนี้ เธอไปเข้านอนเถอะ แล้วเราจะค่อยๆเล่าให้เธอฟังเอง”

ไม่รู้ทำไมเหมือนกันฉันเชื่ออิควิน็อกซ์แล้วไปนอน ชักพาก็ผลอยหลับไป เห็นภาพซ้ำๆ ท้องทุ่ง ปลาทองที่วนเป็นหยินหยาง..... ฯลฯ ในฝันฉัน เห็นผู้ชายคนหนึ่ง

ฉันตื่นขึ้นมาแล้ว รู้สึกมีหัวสั่นดี อย่างกับกินไวน์สักสิบขวดแล้วตื่นขึ้นมา มันแหละมันหนักๆง่วงๆตื้อๆชะมัด ฉันแค่คิดว่ามันเป็นเรื่องบ้ามาก ฉันได้ยินเสียงจิตใต้สำนึกของตัวเองหรือเปล่า แล้วทำไมฉันถึงรู้สึกแบบนี้ ด้วยความที่ฉันกระวนกระวายใจมาก ฉันไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้มาก่อน วันรุ่งขึ้นฉันจึงรีบไปพบจิตแพทย์

ฉันนั่งรอเลขคิว พลังคิดว่า ระบบเก่าๆนี้ยังอยู่อีกนะ แม้เทคโนโลยีโลกเราจะพัฒนาไปมากได้ แต่โลกเราก็กียังถูกแช่แข็งแบบนี้ คิดไปเรื่อยๆก็ถึงคิวฉัน นางพยาบาลหน้ากลม ร่าจั่วม ดูไม่เป็นมิตร ตะโกนเรียกฉัน “เชิญไปพบหมอที่ห้อง 404 ค่ะ”

โกอาเดินไปอย่างรวดเร็ว ด้วยความกังวลใจอย่างล้นพ้น

จิตแพทย์รุ่นแก่คร่าวพ่อเธอนั่งอยู่ ผมสีดอกเลาสับดำดอกเลาตัดกับเสื้อกาวนที่ใส น้ำเสียงแหบแห้งแสดงถึงความเหนื่อยหน่ายของเขาผุดออกมา

“เฮ้ เป็นไงวันนี้”

“คือหนูได้ยินเสียงในหัวค่ะ..มันเป็น....”

“คืออย่างนี้นะ หนูคงนอนไม่หลับหลายคืน ทำงานหนักไปใช้ไหม เอายาคลายกังวลไปทานนะ แล้วถ้าอาการยังไม่หาย ให้ไปพบนักจิตวิทยาที่ตึกเพื่อทำแบบทดสอบ”

“หนูไม่ได้โกหกนะคะ”

“หมอก็เห็นหนูคุยปกติดีนี่ ไม่เป็นอะไรมั้ง เอายานอนหลับไหมหละ”

“มะ...ไม่ดีกว่าจะ”

“อ้าว พยาบาลขอแฟ้มคนไข้คนต่อไปด้วยวันนี้ง่วงจริงๆเลย ทีตอนเช้าหละไม่มากนัก”

“.....”

“คืออย่างนี้ค่ะหมอ หนูได้ยินเสียงจากในหัว....” โกอาตึงตันจะคุยกับจิตแพทย์ต่อ

“หมอดคิดว่าคุณคงจะคุยกับตัวเอง”

“ใช่ค่ะหมอ หนูก็นึกว่าเป็นตัวหนู แต่พอไปๆมาๆหนูคิดว่ามันไม่ใช่ มันดูเหมือนจริงเกินไป.....”

หลังจากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงของอิควิน็อกซ์พูดขึ้นมา

“เสียเวลาเปล่าๆโกอา หมอไม่เชื่อคุณหรอก วิทยาการของเราเกินกว่าที่พวกคุณจะเข้าใจ ผมติดต่อสื่อสารกับคุณผ่านคลื่นวิทยุความถี่ต่ำมาก ระดับที่มนุษย์ไม่สามารถได้ยินและไม่มีเครื่องวิทยุหรืออุปกรณ์ใดๆที่รับคลื่นเราได้”

น็อกซ์ตอบว่า

“เชื่อเขาเถอะครับโกอา เพราะผมก็เคยไม่เชื่อเขามาก่อนเหมือนกันกับคุณ ตอนที่เขาติดต่อมาครั้งแรก ”

ทันใดนั้นจิตแพทย์ก็พูดตัดบท

“เอาละ หมอยังไม่วินิจฉัยว่าคุณเป็นโรค เพราะว่าคุณก็คุยกับหมอได้ปกติดี หมอจะสั่งยาคลายกังวลให้คุณ เพื่อให้คุณนอนหลับสบายแล้วกัน อ้อยานอนหลับด้วยดีกว่านะ ทำทางคุณคงต้องนอนพักเยอะๆ”

“ขอบคุณค่ะหมอ.....”

ฉันขอบคุณตามพิธีไปอย่างนั้นแต่ทำสีหน้าเก็บอาการไม่พอใจ เหมือนปัญหาไม่ได้รับการแก้ไข ฉันพยายามคุยกับพวกเขาอีกครั้ง

“ขอร้องละนะ ฉันอยากมีชีวิตปกติ พวกนายจะเป็นจิตใต้สำนึกหรือเซ

ราฟงเซราฟิมอะไรก็ตาม ได้โปรดไปจากฉันเสียที”

“เชื่อเราเถอะ พวกผมไปไม่ได้เพราะผมมาหาคุณเพื่อช่วยคุณหนี ถ้าพวกผมไม่ช่วยคุณ ภารกิจของเราจะไม่สำเร็จ” อีควีน็อกซ์พูด ดูท่าทางเขาเป็นคนพูดมากกว่าน็อกซ์

“ภารกิจอะไร”

“ตอนนี้ยังบอกไม่ได้ครับ”

“งั้นฉันจะทดสอบพวกคุณ”

“ผมเสนอวิธีทดสอบ” น็อกซ์กล่าว หลังจากเขาเงิบมานาน

“พวกผมจะบอกทางคุณ กลับตาสีครับ”

ฉันหัวน้ใจว่ามันจะเป็นการทดสอบแบบไหน

ตอนนี้ฉันอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ใกล้เคียง หลังจากหาหมอสเสร็จ ฉันครุ่นคิดระหว่างรอสองคนนั้นสั่งฉัน

“เดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ”

“หยุด”

“เลี้ยวซ้ายครับ ตรงนั้นเป็นร้านซูชิ เปิดตาสี แล้วเข้าไปด้านใน ด้านในมีเมนูที่คุณไม่รู้จักและไม่เคยกินอยู่นั้นคือซูชิปลาไหล”

ฉันตกตะลึงกับสิ่งที่เห็น มันเป็นร้านซูชิจริงๆ และเมื่อเข้าไปด้านใน และขอเมนูพนักงานมาดู ก็พบซูชิปลาไหลจริงๆ

“สั่งแล้วกินเข้าไปสิ”

“หา!! นี่พวกคุณสั่งฉันหรือ” เธอพยายามกระแทกน้ำเสียงผ่านทางจิต แต่ก็ทำตามโดยดุษฎี ไม่รู้อำนาจของเสียงอีควีน็อกซ์หรือเปล่า อ้อ น็อกซ์ไม่ค่อยพูดกับฉันหรอกนะ นานๆ เขาจะพูดที

ทันทีที่ซูชิปลาไหลแตะปาก ไกอาเห็นแสงสว่างวาบ โลกรอบตัวเธอกลายเป็นสีขาวโพลน เธอเห็น น็อกซ์ทั้งตัว เขาใส่ชุดของหน่วย SAU หรือ special agent unit หน่วยพิเศษหน่วยหนึ่งทำหน้าที่ลอบสังหาร

บุคคลสำคัญ เขากำลังปฏิบัติภารกิจอะไรบางอย่าง

“สเตรย์ต็อก เรียก อีเกิลไฮด์ หน่วยลอบยิงเรากำลังลือคเป้าหมาย ที่มอลล์ฟากำลังล้อมเขาอยู่”

ดูเหมือนเขากำลังลอบสังหารใครบางคนอยู่จริงๆ

“หยุดอยู่ตรงนั้นแหละ” เสียงทุ้มและประหลาดราวมีคลื่นแทรกในเนื้อเสียงมาทางด้านหลังของน็อกซ์

“แกเป็นใคร!!!!!!” ถ้าเป็นปกติฉันคงจะคิดว่าเป็นคำพูดที่โง่มากที่ฉันได้ยินจากปากน็อกซ์ ราวกับดูการ์ตูนอยู่ ในโลกแห่งความเป็นจริงมีคนบ้าถามศัตรูด้วยเหรอ หรือถ้าเป็นพล็อตหนังมันคงจะเง่ามากที่พระเอกถามตัวร้ายแบบนี้ตลอด แต่ฉันก็อึ้งกับสิ่งที่เห็นเหมือนกัน สิ่งมีชีวิตแปลกประหลาด ไม่มีหัว ด้านล่างมีหนวดคล้ายปลาหมึกสีหนวด ผสมเหล็กจักรกลที่เปลี่ยนรูปได้ และมีเมือกจำนวนมาก มันกำลังแปลงร่างเป็นน็อกซ์

ทันใดนั้นเหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากเหมือนหนังที่ถูกตัดฉากอย่างรวดเร็ว จู่ๆกระสุนพุ่งทะลุหัวน็อกซ์ไปและสัตว์ประหลาดตัวนั้นก็แผ่ตัวไปกับกลุ่มทหาร

“นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นถ้าคุณไม่เชื่อเรา”

เดี๋ยวนะ ฉันชนลูกเกรียว นอกจากเรื่องคุยกับจิตใต้สำนึกแล้ว ฉันยังเห็นภาพหลอนอีกด้วย

“แล้วฉันจะช่วยพวกคุณได้อย่างไร ฉันไม่มีพลังอะไรเลย” โกอาดูไม่มั่นใจในตัวเอง เธอเอานิ้วบิดผมไปมาแก้ขัด เธอบิดแรงจนผมหลุดออกมาจริงๆสองสามเส้น ผมสีแอสนั่นโดดเด่นบนเนื้อสีขาวของเธอ และมันเปล่งประกายวิบวับ

“พลังในการคุยกับพวกผม และเห็นภาพนิมิตบางอย่างไงครับ บอกผมสิ คุณเห็นอะไรในฝัน ใช้ภาพปลาทอง หยินหยาง ท้องทุ่งสีขาว อะไรประมาณนั้นหรือเปล่า”

“คุ....คุณรู้ได้ไง”

“นั่นคือสถานที่นัดพบกันของคุณกับริลครับ พวกเรามีสามคน นีอกผมอิควินีอก และ อีกคนมีชื่อในมิติเวลาที่สามว่าริล คุณมีภารกิจคือตามหาริลโดยไม่โดนทอรัสฆ่าเสียก่อน เพราะริลไม่มีพลังในการติดต่อพวกผม เพราะเขาเป็นมนุษย์ธรรมดา ที่ไม่มีพลังจิต”

“แต่ฉันยังไม่เชื่อพวกคุณง่าย ๆ หรอกนะ เอาเป็นว่าพวกคุณกับฉันเรามาอยู่กันอย่างสงบสุขดีกว่า”

“ผมก็ไม่ได้พยายามทำให้คุณเชื่อ แต่ให้คุณพยายามรับรู้การมีอยู่ของพวกผมมากกว่า เพราะถ้าคุณไม่เชื่อผมจะเกิดเรื่องเลวร้ายในมิติเรา เนื่องจากเรื่องของการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ในระหว่างมิติ”

“ทำไมล่ะ แล้วคุณรู้ได้ไง” ฉันพูดพร้อมชนลูกเกรียว

“ผมมีพลังในการหยั่งรู้อนาคต ในแต่ละมิติเวลาที่เกิดขึ้นไม่เท่ากัน ผมมาหยุดการฆ่าคุณของทอรัส ถ้าคุณถูกฆ่า เหตุการณ์ต่างๆ ในมิติเราจะเปลี่ยนไปทั้งหมด ภาพที่คุณเห็นเมื่อสักครู่นี้คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากคุณถูกฆ่า พวกเราจะถูกตามล่าทั้งหมด และการมีอยู่ของเอ็กโซดัสจะไม่เกิดขึ้น เพราะเอ็กโซดัสคือตัวคุณเองที่พวกผมพาหนีไปยังมิติเวลาที่สามสำเร็จในอีก 100 วันข้างหน้าปี 2254 สู่มิติเวลาที่ 3 ในปีเดียวกันคือ 2254 หมายความว่าพวกผมติดต่อคุณจากมิติเวลาของตัวเองเพื่อทำภารกิจลับนี้ให้สำเร็จ เราจะต้องใช้สิ่งที่ไวกว่าแสงพาเราผ่านรูหนอนเพื่อข้ามมิติ”

ฉันแทบไม่เชื่อหูของตัวเอง หมายความว่าฉันเป็นเอ็กโซดัสเราเป็นคนอื่นๆ เดียวกันหรือ ไม่อยากจะเชื่อ ทั้งผมสั้นๆ นั้นและผิวสีส้มแทน รูปร่างบึกบึนกว่าฉันมาก และดูเป็นทหารจริงๆ เธอใช้ฉันแน่หรือ

“คุณคือ คอนเนคเตอร์ หรือ ตัวคลื่นรับสัญญาณจากพวกเรา”อิควินีอกซ์

ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เขาบอกว่าคนเรามีอยู่สองส่วนด้วยกัน spirit กับ soul ถ้า soul นั้น มีความเร็วไวกว่าแสง แต่ไม่ใช่มนุษย์ทุกคนที่สามารถถอดโซลออกจาก ร่างกายได้ มันเหมือนการเล่นเกมชนิดหนึ่ง ถ้าหากโซลคุณสูงถึง 100% แต่ spirit คุณเป็น 0 ตัวคุณจะไปรวมกับดวงดาว แต่ถ้า spirit คุณ 100% โซล 0% คุณจะเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่อยู่บนสุดของห่วงโซ่อาหารที่ไม่ใช่มนุษย์ และเขาพยายามอธิบายอีกหลายเรื่อง แต่โกอาปอดหัวเสีย ก่อนเลยหยุดเขาและเข้าเรื่อง

“ทำไมพวกทอรัสต้องตามล่าพวกเราด้วย”

ฉันเบิกตากว้าง แทบไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน ไม่ใช่สิ ไม่ได้ยิน แต่รับรู้มากกว่า

“เพราะคุณติดต่อกับเซราฟิมที่เป็นฝั่งตรงข้ามของพวกเขาได้คุณกำลังจะถูกทอรัสและ โครน่าผู้นำสูงสุดซึ่งผมไม่เคยเห็นหน้าเลยสักคนไล่ล่า ในอีก 100 วันข้างหน้า เราไม่มีเวลาเหลือที่จะทำเรื่องเงื้อมมือ โปรดเชื่อผมด้วย”

“พวกคุณเป็นใครหรือตัวอะไรกันแน่.....!!!!”

“ผมบอกแล้วไงครับ ผมเป็น โซลเมทคุณ บางครั้งเราเกิดมาใน ครอบครัวเดียวกัน บางครั้งเราเกิดเป็นคู่รักกัน บางครั้งเราเกิดมาในหมู่ ดาวเดียวกัน แต่เราไม่เคยแยกจากกันและพวกผมเป็นเซราฟิม มาเพื่อช่วยคุณให้พ้นจากเงื้อมมือของทอรัสที่พยายามแซ่แข่งเทคโนโลยีโลกไม่ให้โลกไปไกลกว่านี้”

ตัวฉันกระตุกอย่างต่อเนื่อง อิควิน็อกซ์พยายามส่งสัญญาณภาพให้ฉัน หลังจากนั้นฉัน ก็สลบไป

ฉันตื่นมาอีกที เห็นท้องทุ่งสีขาว ในทุ่งมีหินเรืองแสง มีดอกกลีบลี้ออฟวัล

เลยอยู่เต็มไปหมด ฉันเห็นชายคนหนึ่งกับผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ไกลๆ
เธอรีบวิ่งเข้าไปดูใกล้ๆ สุดท้ายแล้วเธอพบว่า ผู้หญิงคนนั้น คือตัวเธอ
เอง ส่วนผู้ชาย ผิวสีขาวแต่ไม่ขาวจัด ส่วนแก้มของเขาเป็นสีชมพู ทั้งๆที่
ร่างกายของเขาซีดเผือด บริเวณท้องของเขาเปื้อนเลือดเยอะมาก
“ได้โปรด อย่าตายนะ ริล” ผู้หญิงที่หน้าเหมือนฉันแต่ผมสั้น กำลัง
ร้องให้ พุบหน้าลงบนอกของเขา น้ำตาของฉันไหลบ่าลงบนเสื้อของ
ผู้ชายชื่อริล

จากนั้นภาพก็ตัดมา

ฉันเห็น “อิควิน็อกซ์”

“ยินดีต้อนรับสู่มิติที่ 3 ครับโกอา”

จากนั้นฉัน ตื่นขึ้นมาจากภวังค์ บนที่นอนของฉันเอง

“เป็นฝันที่แปลกจริงๆ สุดท้ายฉันฝันไปสินะ เหมือนการ์ตูนที่เคยอ่านเลย
ให้ตายสิ”

“คุณไม่ได้ฝันไป นั่นเป็นภาพที่ผมส่งให้คุณดู”อิควิน็อกซ์ส่งภาพเขาที่
กำลังกอดอกอยู่มาในหัวฉัน

เรื่องนี้มันฟังดูเหมือนกับภารกิจอันยิ่งใหญ่เกินตัวฉันไปมากจริงๆ

อา....โกอาเอ๋ย...ชีวิตวัยรุ่นตอนปลายฉันปนปีหมดแล้ว

หญิงสาวอายุประมาณ 50 ปี รูปร่างยังดูดีแม้อายุจะมาก ใบหน้า
ดูเด็กกว่าความจริง ผมสีน้ำตาลอ่อนยาวตรง นัยน์ตาดู ใสชัด
สุทสีแดงเลือดนก พร้อมเสื้อเชิ้ตสีดำและเนคไทดำในเธอยืน
สูบไปป์อยู่บนเก้าอี้บุนวมอย่างดี แววดตาของเธอราวกับรอคอย
อะไรบางอย่างอยู่ เธอเอามือที่มีนาฬิกาหุ้มมาจ้องตรงหน้า เสร็จ

แล้วผู้ชายคนหนึ่งท่าทางเล็กล็กก็เปิดประตูเข้ามา

"ท่านประธานสภาครับ เรายังไม่พบเบาะแสของเด็กที่ท่านให้ตามตัวเลยครับ" "บ้าที่สุด พวกแกมีตั้งเยอะ สภาเราใหญ่ขนาดนี้ทำไมตามตัวไม่เจอ" เธอเกรี้ยวกราด "เขาใช้ชีวิตเยี่ยงสามัญชนครับท่าน ประชากรเราจำนวนมากนี้ ใช่ว่าจะหาเจอกันง่ายๆ" "พวกโง่ ต้องให้ฉันลงมือเองหรือไง ไปตามสืบต่อเดี๋ยวนี้" เธอทุบโต๊ะอย่างแรง แสดงความขี้โกรธและไม่พอใจ และมือกำกระดาษที่อยู่บนโต๊ะแน่นกระดาษใบนั้นเขียนว่า "ลับ:ตามหาผู้นำกบฏเซราฟิม"

"รึลนายเป็นอะไรรีเปล่าหนะจู้ๆนายก็ล้มตัวลงหัวฟาดพื้นเมื่อกี้ฉันตกใจแทบแย่"

"หืมฉันไม่เป็นอะไรนะชิโตไม่รู้สึกเจ็บเลยด้วยแปลกดีผีผลักมั้ง"

รึลเด็กผู้ชายร่างเตี้ยราวๆ 170 เซนติเมตรไว้ผมทรงไฮคัทตอบแบบยิ้มเจื่อนๆ

"ฮ่าๆฉันสัมผัสตัวนายได้แะะ ไม่นึกว่าไอ้พลังเทเลพอร์ทนี่มันจะใช้ได้จริงให้ตายสิเรียกฉันว่าผีเลยหรอฮืม"

อิกวิน็อกซ์ทำเป็นอื่นแต่เขายิ้มอย่างเจ้าเล่ห์นิดหน่อยแล้วเขาก็เดินตามรึลไปราวสโตรกเกอร์เมื่อกี้เขาจับเกียทุ้มแบบยูโตแล้วเอาฝ่ามือรับรึลที่กำลังจะตกลงพื้นรึลจึงไม่เป็นอะไร

"น็อกซ์ผมพบรึลแล้วครับ ไม่คิดว่าจะง่ายขนาดนี้เหมือนกัน"

"นี่คุณกล้าใช้พลังเทเลพอร์ทเลยหรอนั่นมันใช้ได้แค่สองครั้งเองนะไม่จั้น โซลคุณจะแตกคุณเคยบอกผมนี่ตอนที่คุณติดต่อผมครั้งแรก"

“ผมใช้เพราะจำเป็นต้องใช้ รีลไม่สามารถคุยกันได้เหมือนพวกเราเราต้องรู้ที่อยู่รีลให้ได้ก่อนทอรัสระหว่างนี้ผมจะอยู่มิตินี้และภารกิจนี้ผมต้องเป็นคนทำไม่ใช่คุณ เพราะผมเทเลพอร์ตได้”

“คุณรู้ที่อยู่รีลได้ไง” น็อกซ์ทำหน้างงวย

“ไม่ยากจิตใต้สำนึกเราสามคนเชื่อมกันอยู่เพราะเรามี โซลของกันและกัน”

“แล้วคุณจะไปหาโกายังไงผมยังงงๆเรื่อง โซลเมทสรุปคุณเคยเกิดเป็นคนเดียวกันนั้นพวกเราก็คงใช้หนี้” น็อกซ์ถามเขาอย่างงงๆ

“เรื่อง โซลเมทหนี้แค่เคยเกิดเป็นคนเดียวกันเฉยๆแต่ด้วยบางเหตุผลทำให้โซลต้องพลัดพรากจากกันไปส่วนคุณและผม โซลยังอยู่ด้วยกันเราเรียกว่าผมคุณและเกียว่า โซลทิมไม่ใช่โซลเมทครับส่วนเรื่องไปหาโกาผมจะไปรู้หรือครับผมเทเลพอร์ตไม่ได้แล้วอีกครั้งเอาไว้ใช้ตอนที่จำเป็นแต่ถามโกาก็ได้มั้ง”

“เธอจะยอมบอกหรือ” น็อกซ์ถามแบบงงๆ

“ไม่รู้สิล่าสุดเธอถามว่าพวกเราไม่มีการมีงานอะไรทำเธอมาตามเธออยู่ได้ดูเหมือนว่าเธอยังไม่เข้าใจสถานการณ์ตัวเอง” อิควิน็อกซ์หน้าเสีย

น็อกซ์จึงเปลี่ยนเรื่อง

“อิควิน็อกซ์คุณไม่อยากเจอโกาหรือ”

“ไม่ครับถ้าเธอเจอผมก่อนเธอจะตายเร็วมากเพราะผมไม่มีร่างผมปกป้องเธอจากทอรัสไม่ได้ผมดูอนาคตได้ไม่ไกลมากแค่ระยะ 1 เดือนข้างหน้าในมิติเดียวกันเท่านั้น”

“ทำอย่างกับผมปกป้องเธอได้”

“ถ้าคุณตายในมิติเวลาที่ 1 โชลคุณต้องเลือกที่จะลงไปมิติ 0 ที่ ไกอ่าอยู่และเอาโชลลงไปรวมกับริลที่ผมเจอพิกัตแล้วเมื่อรวมกับริลแล้วพวกนายจะมีความทรงจำเดียวกัน หลังจากนั้น จงไปตามหาไกอา ภาพนายปฏิบัติภารกิจที่เราฉายให้ไกอาเห็นมันเป็นภาพจริงที่เกิดขึ้นเร็วๆนี้เราไม่สามารถฉายภาพที่ไกลกว่านั้นมากๆให้เธอดูได้ เราหลอกเธอว่าคุณจะไม่ตายและนั่นเป็นเรื่องหลังจากที่เธอไม่ช่วยเราแต่จริงๆมันคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงเร็วๆนี้และคุณมองไม่เห็นภาพนั้นคุณต้องสัมผัสภาพนั้นด้วยตัวเอง.....ความตายของจริง”

“ครับตั้งแต่ผมเป็นทหารในหน่วยนี้ผมก็ไม่กลัวความตายผมเกิดมาเพื่อทำลายความสามารถของตัวเองและเราไม่ได้ตายจริงตราบไคที่โชลเรายังอยู่คุณเป็นคนบอกนี่ครับว่าแต่ถ้าผมต้องตายอยู่แล้วและลงไปรวมร่างกับริล ทำไมบอกคุณไม่บอกให้ผมลงไปที่ริลโดยตรงเลยล่ะ เพราะถ้าจิตเราเชื่อมกันผมย่อมรู้พิกัตของริลอยู่แล้ว”

“คุณไม่รู้หรอกว่าคุณไม่มีพลังในการหยั่งรู้ ตอนนี้คุณเป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนไกอา แค่มีพลังจิตในการติดต่อผมเท่านั้น และถ้าปล่อยไว้ถึงตอนนั้น โชลที่ไม่รู้ที่หมายที่จะไป จะแตกตัวและไปลงยัง โชลทีมของเราคนอื่นๆนอกจากพวกเรา” อีควินอกซ์ตอบข้อสงสัยพร้อมส่งภาพเขากอดอกไปยังน็อกซ์ ดูเหมือนเขากำลังป้องกันตัวอยู่จากภาษากายของเขา น็อกซ์รู้สึกเกร็งจึงพยายามเปลี่ยนเรื่อง

“แต่อีควินอกซ์ครับผมไม่ชอบที่เธอชอบเล่นเกมทดสอบพวกเรา ทำทนายให้เราใช้พลังจิตเชิร์ชหาผลไม้ผักที่รักษาอาการอาวุธชีวภาพได้บ้างถามเราคำถามยากๆบ้าง”

ดูเหมือนน็อกซ์ก็เกร็งๆเหมือนกันที่รู้ว่าตัวเองจะต้องตายเพื่อ

ภารกิจนี้เลยพยายามคุยเรื่องอื่น

อิควินอกซ์เปลี่ยนเรื่องกระทันหันหันดูเหมือนเขาก็จะไม่ชอบเรื่องนี้เหมือนกันแต่ไม่ยากนินทาโกอา

“ต่อไปเรียกผมว่าคีน็อกซ์พอสั้นๆ”

“ใครตั้งให้คุณนะ” น็อกซ์ข้างซ้ายสงสัยเหลือเกิน

“.....เอ่อเอ็ก โซดัสนะเธอบอกว่าผมควรมีชื่อเล่น”

“เธอเป็นไงบ้าง”

“เธอกำลังถูกทอรัสจับขัง” อิควินอกซ์ตอบพร้อมกัดฟันน้ำเสียงโกรธ

“แล้วจะเกิดอะไรขึ้น ใครจะเป็นคนพาโกอาไปมิติเวลาที่ 3 ปี 2254”

“รีลที่รวมโซลคุณใจครับ”

“แล้วคุณล่ะ”

“ผมจะอยู่ในปี 2354 ที่ๆมีเอ็กโซดัสอยู่ ในมิติเวลาที่ 3”

พวกเขาไม่คิดเลยว่าสิ่งที่พวกเขาคุยกันถูก “เอเธอร์นา” หนึ่งในทอรัสจับคลีนได้อยู่

โกอาเดินมาหยุดหน้าตึกจิตวิทยา

เธอกำลังไปหานักจิตวิทยาตามคำสั่งแพทย์ นี่เป็นครั้งที่ 5 ที่เธอมาพบจิตแพทย์แล้วจิตแพทย์บอกว่าเธอไม่เป็นอะไร แต่เธอก็ยังไม่แน่ใจจิตแพทย์เลยบอกให้เธอ มาหานักจิตวิทยา

นักจิตวิทยาก็รุ่นสูงอายุเช่นกัน แต่เธอมีผผดำ คาดว่าจะข้อมมา นัยน์ตาดูใจดี “ไหนหนูลองเล่าให้น้าฟังสิ เรื่องที่เจอมาทั้งหมด” เธอเรียกตัวเองว่าน้า แต่หน้าไปไกลเกินน้ามาก

“คะ ป้า..เอ๊ย น้า...คือหนู.....”

เธอเล่าเรื่องทั้งหมดให้กับป้านักจิตวิทยาฟัง ด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น รวากับว่าทั้งหมดเพิ่งเกิดขึ้น

“เออละ หนูดูรูปหยดหมึกเหล่านี้สิ แล้วลองบอกน้าว่าเหมือนอะไร”

นักจิตวิทยาเอารูปหยดหมึกที่ผสมจากสีน้ำ

ทาบนทั้งสองด้านสมมาตรเป็นสีต่างๆกันเหมือนงานศิลปะสมัยเด็กให้ ไกอาดู ไกอาเคยได้ยินว่าถ้าตอบว่าเห็นค้างคาวบินไปมา แปลว่าเป็นคนบ้า เธอเลยพยายามเลี่ยงเป็นคำตอบอื่น เธอทำแบบทดสอบหยดหมึกไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง....

“หนูว่าภาพนี้เหมือนนก”

ในที่สุดก็ภาพสุดท้ายสักที

“เออละ หนูลองเล่นเกมต่อภาพนี้ และชิ้นนี้” เธอหยิบเกม puzzle ออกมาให้ฉันเล่นสองสามเกม

แล้วก็ให้ทำแบบทดสอบยาวเหยียด ซึ่งไกอาทำโดยไม่มีปริปากบ่น เธออยากรู้ว่าเธอเป็นอะไรกันแน่

“น้าจะเอาผลไปปรึกษาหมออีกที แต่เท่าที่ดู หนูเป็นคนอ่อนไหว แข็งนอก อ่อนใน”

“คุณน้ารู้ได้ไงคะ” ฉันประหลาดใจเพราะเรื่องนี้ฉันไม่รู้มาก่อน

“ก็ฉันเป็นนักจิตวิทยานี้จ๊ะ เธอยืมพลางเอามือประสานกันไว้ข้างหน้าราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง จากนั้นก็บอกให้ไกอาออกไปได้ พร้อมกับทั้งคำสั่งล่าวา

“หนูรู้ไหมจ๊ะ ถ้าไม่อยากเป็นโรคหละก็ ก็ทำตัวเป็นคนปกติสิจ๊ะ แบบที่หนูเคยเป็นเมื่อก่อน”

เป็นคำแนะนำที่พูดง่ายแต่ทำยากมาก เธอพยายามใช้ชีวิตปกติ ไม่คิดถึงเสียงในหัวอะไรนั้น และไม่พยายามคุยด้วย พยายามเป็นคนปกติ และรุ่งขึ้นเธอก็เข้าชั้นเรียนตามปกติ

“ให้ตายสิ” อิควิน็อกซ์สบล

“มีอะไรหรือครับ...คีน็อกซ์” เขาพยายามเรียกชื่อเล่นของอิกวิน็อกซ์ แต่ฟังจึกจื๋ หูหะมัด มันควรจะเป็นชื่อที่คู่รักเอาไว้เรียกกันเล่นๆมากกว่า

“เธอปิดกั้นเรา เธอไม่คุยกับเรา ยิ่งเราคุยกับเธอ เธอก็คงนึกจริงๆว่าเธอกำลังคุยกับตัวเอง”

“โกอาเธอ คุณเห็นอนาคตไหมล่ะ ใช้พลังพิเศษสิ” น็อกซ์เสนอ

“บัลลึกรับน็อกซ์.....ผมมีพลังพิเศษที่ไหนหละเวลาเทเลพอร์ทมาแล้วจะสูญเสียพลังพิเศษนอกจากจะเทเลพอร์ทกลับซึ่งผมเอาไว้ใช้ยามจำเป็นเท่านั้น” อิกวิน็อกซ์พูดพร้อมเดินสโตรกริลไปเรื่อยๆ

“แล้วทำไมโซลทีมต้องเป็นพวกเราด้วยครับ ทีมอื่นไม่มีหรือ”

“เฉพาะเราสามคนที่มีแฟรกเมนต์ของโซลโกอาไปด้วยและเคยเกิดเป็นคนเดียวกัน เราเรียกว่า โปรโตโซล”

“เหมือนโปรโตซัวร์หรือเปล่าครับ.....ผมเคยเรียนสมัยม.ปลาย”

“นี่คุณยังเรียนหลักสูตรโบราณอีกหรือ มิติผมไต่ตัวนั้นเราเรียก ชั่วเรีย”

“ผมเห็นภาษาคูณก็ลงท้ายเรียหมดแหละ” น็อกซ์พยายามกลั่นหัวเราะ เขาหลุดหิ ออกมาคำหนึ่ง

“เอ็กโซตัสลงท้ายด้วยดัสนะ.....” อิกวิน็อกซ์ทำหน้าเจื่อนๆ เหมือนโดนแซวแล้วตักกลับไม่ได้

“ครับ ฮ่าๆๆๆๆๆ” น็อกซ์หัวเราะ ไม่รู้เขาหัวเราะทำไม หรือเขาขำหน้าอิกวิน็อกซ์ไม่รู้

“เฮ้ย....” อิกวิน็อกซ์อุทาน

“อะไรครับ คีน็อกซ์” เขายังไม่หายจึกจื๋เวลาพูดชื่อนี้

“นั่นมันโกอานี่ครับ” เตี้ยวนะ.....หรือว่า.....

ตัดมาที่โรงเรียนของโกอา เซนต์เฮสเตรีย บลิส โกอาเรียนสายวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์หลักสูตรดั้งเดิม แม้แต่การศึกษาทอรัสก็ให้อนุรักษ์ของเดิมเอาไว้ หรือกระทั่งการบังคับให้ใส่เครื่องแบบ แสดงให้เห็นว่าใครกันแน่ที่ เป็นผู้ปกครอง เฮสเตรียอย่างแท้จริง เฮสเตรียอิสระอย่างที่มันเป็นแน่หรือ

“สวัสดีจ๊ะ นักเรียนทุกคน วันนี้เรามีเพื่อนใหม่มาแนะนำ เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน จากโรงเรียนแซงจัวร์ทอรัส”

“สวัสดีครับ ริล โซล คีน ครับ เรียกผมว่าริลก็ได้”

เสียงเด็กสาวๆต่างกรีดกันกรียวกราว ส่วนหนุ่มๆทำหน้าที่แข็งจัด เพราะว่าริล นั้นหน้าเขาเกือบเหมือนพวกเทพบุตรแล้ว แต่เขาตัดผมสั้นกุด ผมสีน้ำตาลเข้ม และยังไฮค์อีกต่างหาก คิ้วหนา ปากแดงอมชมพู ราวกับทา tint แต่เป็นสี ธรรมชาติ หลังหู มีรอยสักประหลาดๆเป็นรูปคล้ายเลขแปดเรียงกันสามแถว มี จุดตรงกลางแต่ละส่วนกลมๆของเลขแปด และมีรูปต้นกล้าผ่ตรงกลางเลข 8 นั้น อ้อ โรงเรียนแข่งจู้ทอรัสหะไม่ต้องใส่เครื่องแบบ เขาจึงใส่เสื้อยืดมาเรียน เสื้อ ยืดสีดำ กางเกงยีนส์ขาเตเฟ ตัดเหลื่อตรงข้อเท้าด้านบน แต่งตัวดูมีสไตล์มากที่ เดียว กลางอกเขาเขียนว่า

I draw therefore I am

“ที่ข้างๆโกอาว่าง ริลไปนั่งตรงนั้นนะ” อาจารย์บอก

“ครับอาจารย์”

เขาเดินปรี๊ดตรงมายังโกอา ลีลาราวกับลูกสิงโตตัวใหญ่ที่เดินอย่างสง่าผ่าเผย

“สวัสดีครับ คุณคือโกอาเหรอ “เขายิ้ม เห็นฟันขาวเรียงตัวกันเป็นระเบียบ

“ค...ค่ะใช่”โกอาตอบ เธอไม่รู้จะทำตัวยังไง เพราะริลมาอย่างเร็ว

“ผมชอบสีผมคุณ ไว้ผมวาดตัวละครใหม่ ผมจะให้ตัวละครทำผมสีนี้ สีแอส”

“คุณวาดรูปด้วยเหรอ”

เขาไม่ตอบ พร้อมหยิบเครื่องมือในมือมา มันเป็นแผ่นใสๆบางๆและเขาใช้นิ้ว วาดบนแผ่นนั้น 2-3 นาที

“อะ เหมือนเธอไหม” เขาหันกระดานไปที่เธอ

เขาวาดรูปเธอเป็นการ์ตูน แต่มันออกมาเป็นภาพโฮโลแกรมสามมิติ ทุกคนใน ห้องตื่นตาตื่นใจมาก

“ผมส่ง Flair ให้เธอแล้วนะ เช็คได้ มันจะเปิดออกมาเป็นโฮโลแกรม” เขายิ้มจนตาแทบปิด

Flair เป็นศัพท์ใหม่เกิดขึ้นหลังสงครามเป็นฟอร์แมทที่สามารถส่งอะไรก็ตามที่เป็นไฟล์สามมิติ เห็นได้ จับต้องได้ แต่ไม่สามารถพังทลายได้นอกจากการลบ

“แหม ริลโชว์ออฟใหญ่เลย เอาละครูสิมแนะนำ ริล โซล คีน เพิ่งชนะการแข่งขันเฮสเทรียทอรัสตรอว์ลีคมา.....ถ้าพวกเธออยากรู้มาหาครูที่ห้องพักครูนะ ครู

จะอธิบายให้ฟัง”

ริล

ฉันได้ยินเสียงคนคุยกัน แต่ได้ยินไม่ถนัดว่าพูดว่าอะไร

ณ.ห้องเรียนผนังปูนเปลือย มีรูปเซลล์สัตว์ เซลล์พืช และนักวิทยาศาสตร์ ตกแต่งตามกำแพง นักเรียนนั่งล้อมกันเป็นโต๊ะกลมๆหลายๆโต๊ะ ระบบการศึกษาแบบนั่งเรียนหันหน้าเข้ากำแพงถูกทำลายไปเป็นระบบใหม่ เพื่อที่เก่งสอนเพื่อนที่อ่อน และความรู้ทั้งหมดอยู่ใน Helios คลังความรู้ที่เป็นทุกอย่างของโลกใหม่ และเก๋ารวมกัน ด้านบนเพดานมีโคมไฟรูปร่างเรขาคณิต โคมเป็นเหล็กสีดำทึบสมัย

“นี่ปริซึมฉันไปห้องพัสดุมาแล้ว ครูบอกว่า เฮสเทรียทอรัสตรอว์ลีสมันคือ การวาดภาพแล้วออกมาเป็นโฮโลแกรมแล้วแล้วมีโซลจากดวงดาวที่ดังเข้ามาในภาพโฮโลแกรมกลายเป็นร่างจริงๆ สู้กันจริงๆแบบเกมการต่อสู้หะ นี่ใช้เทคโนโลยีที่ทอรัสมีพัฒนาเป็นวิดีโอเกม ซึ่งจะนำไปใช้จริงในกองทัพ นักเรียนที่ชนะสามปีซ้อนจะได้บรรจุเป็นสเปคตรัลยูนิท ทหารหน่วยพิเศษของทอรัสอีกที ที่ทำหน้าที่วางแผนและระบุโจมตีแบบพิเศษ ทำไมข่าวใหญ่ขนาดนี้พวกเราถึงไม่รู้ละ เธอก็น่าดูรูปเก๋นี่ทำไมลองลงของปีนี้เหอ ให้ตายสิไอ้เครื่องวาดนั้นไม่มีวางขายตามท้องตลาดต้องเป็นนักเรียนแข่งจूरिटอรัสเท่านั้นถึงซื้อได้และซื้อได้แค่คนละเครื่องด้วย และราคาแพงมหาศาลได้ยินว่าเท่าบ้านดีๆในเมืองหลังนี้เลยนะ” เพื่อนของปริซึมพูดต่อยหอย

“ไม่รู้สินะ ฉันวาดมอนสเตอร์ไม่เก่ง แต่ถ้าเป็นเทพในจินตนาการละก็.....อีกอย่างฉันได้ยินมาว่าลึคนี่มันโหดไม่ใช่เหอ” ปริซึมทำสีหน้าตื่นเต้น แต่เธอก็กลัวตายเหมือนกัน ได้ยินว่ามีนักเรียนตายในลึคนี่ด้วยเพราะมันเป็นลึคเพื่อทดสอบไปเป็นทหาร โดยใครที่ไม่มีเครื่องสามารถเบิกได้ฟรีเพื่อให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกัน

“หมั่นไส้โกอาชะมัด ผู้หญิงแหยๆเป็น wallflower แบบนั้นไม่ควรได้รับการ

ปฏิบัติตัวดีจากрил”เพื่อนของปริซึมนินทาโกอาอย่างอิจฉา และเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว

“ไหนเธอบอกไม่ชอบผู้ชายเตี้ยไง ริดเตี้ยจะตาย”ปริซึมกล่าว

“ไม่รู้ละ แต่ฉันให้ 9/10 อีกหนึ่งคะแนนหักความเตี้ย”เพื่อนเธอลงมติ

ปริซึมกำลังครุ่นคิดถึงเฮสเทรียทอรัสตรอว์ลิกแล้วก็เปลี่ยนเรื่องพูด

“ฉันได้ยินมาจากเพื่อนอีกคนว่า ริด อยากสังกัด สเปนเซอร์ลูนิต ถ้าเขาชนะลีดในปีนี้ เขาจะได้บรรจุโดยไม่ต้องเรียนที่แซงจัวร์ทอรัสต่อ เพราะอายุเขาถึงพอดี อีกอย่างฉันได้ยินมาว่าพ่อเขาโดนทหารฝ่ายเซราฟิมฆ่า เขาจึงยังอยากเป็นทหารของทอรัส”

โกอาเดินมาได้ยินพอดี เธอแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินเรื่องที่ปริซึมคุย เพราะสองคนนั้นอยู่มุมห้องพอดี

เพื่อนๆในห้องแซวกันวิตว้ายกระตุ้หัวหนวกหูมาก บ้างก็ขอให้เธอฟอร์เวิร์ด Flair ไปให้บ้าง ชักพักริลเดินมาพอดี เขาได้ยินเสียงซุบซิบกันได้ห้อง เขาเลยอีกนิดหน่อย พร้อมกับเล็มพิชซ่า อาหารเช้า ในมือไปด้วย ปากเขาเลอะซอส วันนี้เขาใส่เสื้อยี่ห้อ “Pencil is my girlfriend” ริดชอบใส่เสื้อมีตัวอักษรบางอย่าง นี่เป็นช่วงเช้า 5 นาทีก่อนโฮมรุม

“ดูดิเธอ ริดทำเป็นยั่ว ปากเปรอะซอส แบบซีรี่ย์ที่ฉันเคยดูเลย”

“เขาใส่เสื้อว่าดินสอคือแฟนของเขาแหละ แหมอยากเป็นดินสอจัง”

ริดไม่สนใจคำซุบซิบ เขาเดินมานั่งข้างๆโกอา ยังคงสนใจเรื่องของเธอ

“ผมคุณสวยมากเลยจริงๆ นะ ผมชอบ สีแบบนี้ย้อมหรือเปล่า”

“เปล่าอะ ดินสอคือแฟนคุณหรอคะ”ฉันทอบสั้นๆ แลวเขาเล่นๆ เพราะดูท่าทางความมั่นใจหมอนี้จะเต็มหลอด

“ฮ่าๆผมไม่มีแฟนหรอครับ บ้าवादแต่รูปอย่างเดียว ที่ผมชอบใส่เสื้อยี่ห้อลาย text เพราะมันแสดงจุดยืนไหนะ”

ฉันทิดในใจอีตา ริด โซ คลิน นายสะอ้าดสะอาดจริงหรือเปล่า พูดเป็นต้อย หอยเชียว ฉันทะตลกชื่อเขาจริงๆเลย

“คุณวาดรูปหรือเปล่าครับ” เขาถามฉัน พร้อมทำหน้าสงสัยและเลิกคิ้วหนาๆ โกงได้รูปนั้นขึ้น

โกอาหิบบสมุดเสกิตซ์ออกมาให้ริลดู เขาเปิดดูอย่างตั้งใจ

“ให้ตายสิ คุณวาดเก่งนี่นา ลายเส้นอย่างนี้เป็นแบบผู้หญิงวาด ผมวาดไม่ได้ คุณน่าจะลองลงแข่งนะ”

“ฉันไม่ชอบการแข่งขันค่ะ” ฉันตอบว่าฉัน มันเย็นชาไปไหมนะ

“การแข่งขัน คือ การพัฒนาตัวเองนะ ผมก็ไม่ได้หวังว่าจะชนะหรอกแต่ผมต้องทำให้ได้ เพราะผมอยากเข้าไปเป็นสเปคตรัล ยูนิทผมคิดว่าเธอต้องมีเป้าหมายอะไรบางอย่างนอกเหนือไปจากการเรียน ผมหมายถึงเป้าหมายระยะยาว.....”

โกอาสังเกตดูแขนและไหล่ของเขา ดูใหญ่กว่าปกติเล็กน้อยทุกอย่างที่เขาไม่สูงมาก เขาคงจะเล่นเวทบ้าง และเขาพูดเยอะมากทีเดียว

“ทำไมคุณไม่คุยกับเพื่อนคนอื่นบ้างล่ะ” ฉันเริ่มแฉะเพราะรู้สึกคนในห้องเริ่มจ้องมองมาทางนี้แบบแปลกๆ

“แปลกดี คุณเหมือนผู้หญิงที่ผมเห็นในฝัน” โกอาสะดุ้ง

“....ฝันฝันแบบไหนหรือ” ฉันถามริล พร้อมกับผีเสื้อที่บินวนอยู่ในห้องอย่างกระอักกระอ่วน

“ก็แบบมีผู้หญิงคนหนึ่ง ผมนอนบนตักเธอ แล้วก็....มีภาพ..”

“ใช่ปลาทอง หยินหยาง หุ่นสีขาวหรือเปล่า” ฉันตอบอย่างสั้นๆ กลัวว่าเขาจะตอบว่าใช่แล้วเขาก็....ตอบว่า....

“ใช่ คุณรู้ได้ไง”

ทันใดนั้นอาจารย์เปิดประตูห้องผลัวะมาพอดี ทั้งห้องตกอยู่ในความเงิบ

“เอาละนักเรียนคาบนี้เป็นคาบวาดรูป ครูจะแนะนำ อาจารย์เซียลให้เธอรู้จัก ถ้าพวกเธออยากเข้าไปแข่งขันเฮสเทรียทอรัสตรอว์ล็ค เธอต้องรู้จักอาจารย์เซียลเอาไว้ “

รูปลักษณะอาจารย์เซียล เธอเป็นผู้หญิง วัยประมาณ 34-37 ปีได้ ใส่แว่นกรอบหนา ผมสั้นสีทองส้ม นัยน์ตาสองชั้นหลบใน และเธอมักจะเอานิ้วดันแว่นขึ้นไปเสมอๆ เธอกวาดตาดูทั้งห้อง แล้วหยุดสายตาที่ริล ที่เสื้อยืดของเธอ

“เธอสินะหนุ่มที่เป็นแชมป์เรียน 2 ปีซ้อน ปีนี้มิกติกาใหม่คือแข่งเป็นทีมนะ ทีมละ 2 คน และต้องไต่เต้าจากแข่งระดับโรงเรียน เธอไม่มีอภิสิทธิ์เหนือคนอื่นนะจะครูจะเป็นครูที่ปรึกษาเธอตลอดการแลกเปลี่ยน ส่วนนักเรียนคนอื่นๆ เรียนรู้การวาดรูปผ่านทางรีลได้เลยให้เขาสอนให้ คาบนี้เรียนกันตามสบายครูจะคอยนั่งดูพวกเธอสอนกันเอง” อาจารย์เชียลยิ้ม

ห้องเรียนเรามีประมาณ 15 คนได้ รีลขึ้นไปพูดหน้าชั้น

“การวาดรูปนะ มันขึ้นอยู่กับพอร์ทโฟลิโอของเรา ทอรัสไม่ได้ดูว่าผมเกรดเท่าไร แต่ดูว่าพอร์ทผมเป็นยังไง ผมได้เกรดน้อย แต่ผมสอบเข้าโรงเรียนแข่งจู้รีทอรัสที่รับนักเรียนเพียง 50 คนได้เพราะพอร์ทโฟลิโอวาดของผมเพียง 20 ชิ้นเท่านั้น แต่นี้ไม่ได้หมายความว่าให้คุณละทิ้งการเรียนนะครับ เมื่อผมสอบเข้าโรงเรียน แข่งจู้รีทอรัสได้ เกรดผมไม่เคยต่ำกว่า 4.00”

เพื่อนๆปรบมือกันเกรียว สาวๆกรี๊ดอิตาสะอาด โชคลินนี่กันจ้งเลย โกอาคิด ดูท่าทางเขาจะมีความสามารถในการพูดพอสมควร จากนั้นเขาก็สอนวาดรูปโดยให้เราจับกลุ่มกันเองแล้วก็สอนกันเอง โดยมีเขาสอนแบบวนสับกลุ่ม

เมื่อเลิกชั้นเรียนแล้วรีลเดินมาหาโกอา

“นี่โกอา เรามารวมทีมกันเถอะ”

“ไม่หะละคะ ฉันไม่อยากลงแข่ง”

“นี่เป็นโอกาสนะ ในสายอาชีพของเรา ในลิตนี่ ถ้าคุณชนะสามปีซ้อนแล้วได้คุณได้บรรจุเป็นสเปคตรัลยูนิทหะละก็ พ่อแม่เราก็สบายทั้งชาติเลยนะคุณไม่สนใจหรือ”

ฉันหยุดกึก พลังคิดในใจนี้มันจะเป็นข้อเสนอที่ดีจริงหรือเปล่า? แล้วมันคุ้มค่าไหมที่ต้องสละเวลาเรียนไปซ้อมวาดรูปเป็นบ้าเป็นหลัง เพื่อเป็นทหารเนี่ยนะ แถมที่ฉันได้ยินจากปรีซิม ลิตนี่มีคนตายอีกด้วย คนอ่อนแออย่างฉันจะเป็นได้ที่ไหน แต่ฉันก็ถามเขาออกไปว่า....

“จริงหรือ....แล้วทำไมคุณติดกับฉัน?” ฉันว่าฉันต้องไปทำประกันชีวิตไว้ไหมถ้าลงแข่งกับนาย ถึงนายจะเป็นแชมป์สองปีซ้อนแต่ฉันเป็นมือใหม่

“ไม่รู้สิ เพราะฝันประหลาดนั่นมั้ง” รีลยิ้มแฉ่ง

“ฉันไม่ได้เก่งเหมือนคุณนะ ฉันจะทำคุณพังแน่ๆอย่าคิดแค่ฝันประหลาดสิ

คะ”โกอาทำหน้าที่เหวอ และสีหน้าซีดเผือดรวมทั้งปาก ใบหน้าขาวราวสโนไวท์ ของเธอยิ่งดูไม่มีสีเข้าไปใหญ่

“เออจ้ะ ผมจะให้เครื่องวาดภาพนี้แก่คุณถ้าเราไปถึงรอบสุดท้ายและชนะได้ เพราะผมไม่ต้องใช้มันแล้ว ในกองทัพมีอุปกรณ์ที่ทันสมัยกว่าเครื่องนี้ เครื่องนี้มัน มีชื่อเครื่องว่า เสปคตรา”

เธอร้องว้าวในใจ ถ้าได้เครื่องนั้นมาก็คงจะดี สีหน้าซีดเผือดกลับมาเป็นยิ้ม แยมอย่างกระตือรือร้น แต่จู่ๆเธอก็นึกถึงสิ่งที่อิควิน็อกซ์พูดขึ้นมาได้

ชื่อที่คุ้นลอยมาในหัว เขาชื่อ.....ชื่ออะไรนะ.....ใช่ “ริล” เขานั่นเอง ริล โซลคิน โกอาเบิกตาโพลง ไม่นึกว่าจะเจอเขาเร็วขนาดนี้ แถมยังฝันประหลาดที่ตรงกันนั้น อีกใช่เขาแน่ๆ โกอาตอบอย่างไม่ลังเล ไม่หละ เธอตัดสินใจว่าเธอไม่ยาก เกี่ยวข้องกับเรื่องบ้าๆอีกต่อไป

“ไม่หละคะ ขอขอบคุณคะริล แต่ฉันว่าฉันไม่ลงแข่งดีกว่า” โกอา ยังคงยืนยันคำ เดิม

ริลเอาเรื่องนี้ไปปรึกษาครูเซียล

“ครูครับ ผมเจอทีมแล้ว แต่ว่า....เขาไม่ยอมร่วมทีมกับผมครับ” เขานั่งหน้า หงอย ราวกับคนอกหัก

วันนี้เขาใส่เสื้อลาย Winner are loser before

“เธอก็หาคนอื่นสิ จะไปจ้อเขาทำไม นายชัยชนะคือแพ้มาก่อน”

ครูเซียลล้อเลียนเสื้อเขาตอบพร้อมยิ้มอย่างรู้ทัน และพยายามแะเขาแบบ เบาๆ

“ผมชอบงานเธอครับ ผมอยากลงแข่งกับเธอ”

“เธอหมายถึงโกอาเหรอ”ครูเซียลยิ้มให้ริล รอยยิ้มของเธอแฝงความอบอุ่น และเอ็นดูเขา

“ครับอาจารย์รู้ได้ไง”ริลทำหน้าที่เหวอ

“โธ่ เด็กเอ๊ย เขาลือกันทั้งห้อง ครูก็รู้สิ เธอต้องสอนวาดรูปให้เขาทุกวัน โดย ไม่หวังผลตอบแทน”

อิควิน็อกซ์กอดอก พร้อมกับยิ้ม

“น็อกซ์ครับ ผมเจอทั้งโกอาทั้งริลเลย”เขายิ้มอย่างพึงพอใจเมื่อเจอทั้งสองใน

สภาพปกติดี และรู้สึกโล่งใจ

“กิตติสครับแล้วจะให้ผมทำอะไรต่อ” น็อกซ์ส่งสัยถามตลอดเวลา ดูเหมือนเขาจะนัดปฏิบัติการตามคำสั่ง

“คุณต้องเริ่มปฏิบัติการแล้วมีทอร์สมาจากมิติคุณเขามีชื่อว่าแพนเธอร่าคุณต้องหาเขาให้พบ”

“ผมจะตามหาเขาครับ” น็อกซ์เสนอตัว

“ยังไม่ต้องหาตอนนี้ครับ...” อิกวิน็อกซ์ปฏิเสธ เขาส่งภาพตัวเองทำท่ากอดอกไปยังหัวของน็อกซ์

“ทำไมครับ” น็อกซ์สงสัยว่าทำไมในเมื่อรู้ชื่อแล้วน่าจะตามหาได้ไม่ยาก

“คุณอย่าเดินหามั่วซั่วเรากำลังถูกค้นหายุ่ คุณต้องใช้ทีม ระหว่างนี้เราต้องรอฝ่ายทอร์สลงมือทำอะไรบางอย่างก่อนเพราะฝ่ายเราก็มารู้เหมือนกันว่าพวกนั้นมีใครบ้าง คุณต้องรอการติดต่อจากทีมเราอีกทีแพนเธอร่าเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้คอยพัฒนาเทคโนโลยี เขาทำให้ตัวเองข้ามมิติเวลาได้โดยมีข้อจำกัดบางอย่าง”

“แล้วทำไมให้ผมหาครับ”

“ล่าสุดข่าวกรองแจ้งมาว่าเขายู่มิติเวลาที่ 1 ครับ มิติคุณ อย่างที่ผมบอก แต่เรายังลงมือทันทีไม่ได้”

“ผมเห็นด้วยครับลงมือมั่วซั่วก็เข้าไปติดกับพวกนั้นพอดี”

“แล้วพวกเราจะลงมือหาแพนเธอร่าเมื่อไรครับ คินอกซ์”

“เมื่อโกอาเริ่มถูกโจมตีหรือมีเรื่องแปลกๆเกิดขึ้นกับเธอนอกเหนือไปจากเรื่องพวกเราและรู้แล้วว่าต้องปกป้องเธอครับ เธอต้องถูกโจมตีก่อน 300 วันนี้ซึ่งการแข่งขันจะมีในอีก 180 วัน ผมเชื่อว่าพวกนั้นลงมือก่อนแน่”

ส่วนน็อกซ์รู้สึกทนไม่ไหวกับการต้องเรียกอิกวิน็อกซ์ว่าคินอกซ์ เพราะเขาคิดว่ามันเป็นอะไรที่แสบมากๆ เขาจึงพยายามเจรจากับอิกวิน็อกซ์

“คินอกซ์ครับ” น็อกซ์เรียกอิกวิน็อกซ์

“มีอะไรครับน็อกซ์”

“ผมว่าผมเลิกเรียกคุณว่าคินอกซ์ดีกว่า ผมจี้จี้ใจไม่รู้ครับ รู้สึกประหลาดมากๆ”

“ยังไงครับ”

“ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแอ็ก โซดส์อย่างนั้นแหละ.....”

อิกวิน็อกซ์กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ มันทีสทองอร่ามบุเบาะสีครีม เขาล้มลงไปบนพื้น.....ดัง โครม

“จะบ้าเหรอครับเราก็คงคนเดียวกันนั้นแหละ แต่ต่างมิติ แต่ตอนนี้คุณคือคนละคน

กับเอ็กโซดัส ภรรยาผมนะ”

“ผมเริ่มสับสนแล้วครับอีควีน็อกซ์ผมเริ่มมีความรู้สึกบางอย่างหลังจากเรียกคุณว่า คีน็อกซ์”

“.....เอ่อ.....คุณรู้สึกอะไร”

น็อกซ์ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

“ผมชักอยากเอาโซลรวมร่างกับร่างคุณแทนริลซะแล้วสิ ไม่รู้นะ เราสนิทกันมากกว่าเขา”

“ผมว่าแผนเราเปลี่ยนแปลงได้ตลอดตามความจำเป็นนะ”

น็อกซ์ถามว่ามีทางใหม่ที่อีควีน็อกซ์จะเข้าร่างริล หรือน็อกซ์เข้าร่างอีควีน็อกซ์ถ้าหากจำเป็น พวกเขาคุยกันเกี่ยวกับวิธี

“จริงๆผมว่าก็มีนะวิธีแต่มันเสี่ยงและเสียเวลามาก”อีควีน็อกซ์ทำท่าครุ่นคิดอย่างหนัก มือข้างหนึ่งเท้าเอว มือข้างหนึ่งของเขาเสยผมพร้อมกับเอามือมาจ่อไว้ตรงปาก

“ทำยังไงครับ”

“ไว้ผมจะบอกคุณวันหลังนะ” นั่นเป็นคำตอบเดียวของอีควีน็อกซ์

โรงเรียนแซงจูร์ทอรัสนั้นต่างจากโรงเรียนของฉันตรงที่ โรงเรียนนั้นให้อิสระนักเรียนมาก ว่ากันว่า โรงเรียนเซนต์เฮสเตรีย บลิส เป็นโรงเรียนที่เกิดจากกลุ่มทอรัสที่ตั้ง โดยผู้ก่อตั้งเดียวกับ โรงเรียนแซงจูร์ทอรัสทั้งสองแตกคอกันมาเป็นโรงเรียนฉัน แซงจูร์ทอรัสพูดตรงๆนะเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กบ้านมีเงิน หรือพ่อแม่อยู่ในสภาทอรัส โดยการสอบเข้าเรียกว่าโหดหินที่สุดไม่มีประนีประนอม จึงเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กมีความสามารถพิเศษ แต่เป็นโรงเรียนที่เปิดกว้างทางความคิดมากที่สุดเช่นกันวิธีการสอนและเครื่องมือเครื่องมือก็ทันสมัยมากอย่างที่ริลใช้เครื่อง เสปคตรา เครื่องมือวาดรูปของเขา วันนี้ฉันนั่งคิดเรื่องนี้ได้ระหว่างทานข้าว ทำไมริลอยากจะมาแลกเปลี่ยนที่โรงเรียนนี้นะ?ฉันจึงถามเขา อ้อ เขายังไม่ลดละความพยายามเรื่องทีม อีตาริล โซ คลิน ท่าทางจะดีพอๆกับฉัน

"ทำไมผมถึงมานี้นะเธอ"เขาเคี้ยวเผือกทอดกร้วมๆอย่างเอร็ดอร่อยหน้าตาดูมีความสุขดูท่าทางเขาจะหิวมากราวกับคนไปออกรบแล้วไม่ได้กินอะไรมาหลายวัน

"เพื่อรักษาเกรตสัจจุศูนย์ศูนย์เทอมหน้ามีวิชาวิทยาศาสตร์ ฟิสิกส์

ชีววิทยา.....โรงเรียนคุณเด่นด้านนี้ โรงเรียนผมเด่นด้านการทหารมากกว่า”

"เดี๋ยวนะริลเรียนสายวาดต้องเรียนพวกนี้ด้วยเธอ แล้ววาดรูปเกี่ยวอะไรกับการทหาร”ฉันพูด แทบไม่เชื่อสายตาตนเองว่าคนจะยัดเผือกเข้าไปในปากได้เยอะขนาดริล อีตานิต้องเปลี่ยนชื่อเป็น ริล โน คลิน แล้ว...

"เปล่าครับ รร.เราเด่นด้านการทหาร ใครจะลงวิชาไหนก็ได้ และการวาดรูปเกี่ยวกับการวางแผนการรบ การสร้างซิมูเลชันหรือโลกเสมือนและการออกแบบโลก

ของเรา”รีลตอบอย่างภูมิใจพร้อมเคี้ยวเผือกทอดไปด้วยแก้มสีชมพูของเขาผลิบาน
ออกตามปริมาตรเผือกทอดด้านใน และเขาถามฉันว่า...

"ที่เหลือดิตจานคุณนั้นดับหมูหรือเปล่า ผมขอนะ?"

"ได้ลิคะ....."

ฉันทำหน้าที่เหวอไปแปดโลก คนบ้าอะไรขอกินของเหลือจากคนไม่รู้จักดีพอนะ ให้
ตายสิ ฉันไม่ชอบกินเลยทั้งไว้อิตาโซคลินขอกินเฉยเลย ฉันคิดในใจ ไม่กลัวติด
โรคอะไรไร้เงา ถ้าฉันเป็นผีกระสือในตำนาน ป่านนี้นายกลายเป็นกระหังไปแล้ว
"ผมเตรียมบทเรียนทั้งคืนและตอนเช้าเลยไม่ได้กินข้าวเช้าและผมซื้อรีล โซล คิน
เรียกรีลดีกว่ามาก "เขายังคงเคี้ยวหมัๆจากลีสาลูกสิงโตกลายเป็นลูกแมวโหย
หิว ดูน่าสงสารปนน่าหมั่นไส้ยิ่งนัก ฉันไม่ชอบเลยพวกเด็กกรวยๆที่บ้านตามใจซื้อ
โน่นซื้อนี่ให้แบบนี้ ราคาตั้งเท่าบ้านเขียวนะ เพราะบ้านฉันไม่ค่อยมีเงินเหมือนเขา
มั้ง ฉันเลยอิจฉาในใจจนกลายเป็นหมั่นไส้ ฉันไม่รู้ว่าเขาถูกเลี้ยงมาแบบไหน แต่ก็
นะกินอย่างไรร่ายาแบบนี้นี่ก็ไม่ออกเลยที่บ้านเป็นไง

"ถ้าฉันจะเรียกคุณโซคลินล่ะ" ฉันแก้งแงะ

"ถ้าคุณไม่เรียกผมว่ารีล ผมจะเรียกคุณยัยแวนด็องส่องทีบ และไม่สอนวาดรูป
คุณฟรีๆนะ เลดี คุณต้องมีความมั่นใจในตัวเองมากกว่านี้ นะ ซอรี" เขายิ้มให้ฉัน
ตอนที่เขาพูดว่าซอรี รอยยิ้มราวกับแสงอาทิตย์ยามเช้าที่มิกลีนไอดินจางๆมันดู
อบอุ่นมาก นัยน์ตาเป็นประกายสุกสว่าง ชักเข้าใจความรู้สึกของคนที่หลงใหล
ตานี้ซะแล้วแต่อย่าหวังว่าจะคล้อยตามหละ

และอันที่จริงเขาก็รู้ด้วยว่าที่จริงฉันก็อยากเรียนวาดรูปเพิ่มแต่ไม่มีเงิน ลำพัง
ทำงานพิเศษวาดเล็กๆน้อยๆหารายได้มา โปะหนี้ที่บ้านต่างๆก็มากพอแล้ว ที่ตอน
แรกปฏิเสธไปนั้นก็แค่ไม่อยากเอาตัวไปพัวพันเรื่องนั้นให้ประสาทกินอีก แต่สอง
วันมาแล้วเสียงนักร้องเพลงไปมากฉันคิดว่าคงมีชีวิตปกติได้แล้ว ใจฉันจึงเย็นลง
มากทันใดนั้นเมื่อรีลกินเผือกทอดเสร็จ เขาก็โน้มตัวมาทางฉัน

"เออละ ผมจะแสดงให้เห็นว่าทำไมผมถึงสอนคุณได้" เขาตื๊ดนิ้วดังเป๊าะ

เขาใช้นิ้ววาดบนเครื่องดิสเปคตรา พร้อมชี้สิ่งที่ฉันยังขาด

"คุณขาดพื้นฐานอย่างใหญ่หลวงเลยโกอา เพราะคุณฝึกวาดรูปเอง ลายเส้นคุณดู
หลากหลาย เป็นข้อดี แต่ที่ผมชอบ....คือ ความอ่อนช้อยในลายเส้นคุณ ผมจะตั้ง
สโลแกนให้คุณว่า โกอา ลายเส้นสุดฟ้า ลีสาลูดเทพ"

พาร์ทแรกฉันพอเข้าใจอยู่ ใช่ว่าฉันขาดพื้นฐานจริงๆ แต่ไอ้พาร์ทสองนี่ทำฉันเข้าทರು

"..ไม่นะรีล ฉันไม่เอาฉายนี่" ฉันเอามือปิดหน้าอย่างอาย

"ผมจะแพร่ฉายนี่ในห้องเรียน และจะเรียกคุณว่ายัยแวนด็องส่องทีบตลอดไป และ
ถ้าผมทำ เพื่อนๆก็จะทำตามผม"

ตายละ อีตาบ้ารึล โซคลีน ร้ายกาจกว่าที่คิดจริงๆ เขาขู่ฉันหรือนี่ เขาจะทำจริงๆ ไหมนะ

ฉันถอนหายใจเฮ้อ เฮือกใหญ่ๆ

“.....ก็ได้.....ฉันจะเรียนวาดรูปกับคุณแต่ฉันไม่ชอบการแข่งขันจริงๆคงลงไม่ได้นะ
ทำไมคุณไม่หาสมาชิกในทีมคนอื่น”

“อย่าบอกใครละ ผมมักจะฝันถึงเหตุการณ์ในอนาคตแล้วมันจะเกิดขึ้นจริง มีอะไร
บางอย่างบอกผมว่าคุณกับผมเราต้องอยู่ทีมเดียวกัน”

“รึล ฉันไม่ชอบความกดดันนะฉันกลัวคุณแพ้เพราะฉันมากกว่า ฉันขอเอาไปคิดดู
ก่อนแล้วกัน”ฉันตอบแบบปัดๆเขาไปจริงๆฉันไม่มั่นใจเลยว่าจะร่วมทีมกับเขาแล้ว
ชนะแม้เขาเป็นแชมป์ แต่ศักยภาพในการทำงานเป็นทีมของฉันเข้าใกล้ศูนย์ และ
หวังว่าเขาจะไม่มาทวงถามคำตอบนั้นอีก ในความคิดฉัน พวกราชภาพเหล่านั้นที่ฉัน
เห็นยังคงติดตา อันที่จริงฉันไม่อยากเกี่ยวข้องกับเขาเท่าที่ทำได้ รึลบอกว่าเขาจะ
คิดโปรแกรมการฝึกให้ฉัน และตั้งชื่อทีมว่า.....

“โกอา โซ รึล” ดีไหมครับ มีชื่อผมกับคุณ

“ทำไมคุณให้ชื่อฉันขึ้นก่อน” ฉันถามเพราะสงสัยจริงๆ

“มันมีความหมายถึงดวงดาว ชื่อคุณเป็นชื่อดาว โกอาโซรึล ดาวมีจริง เราทุกคน
ถึงอยู่ที่นี้ไงครับ”

ตมกว่าที่คิดอะ รึล โซล คีน.....นายนี้ไม่ธรรมดาอย่างที่ฉันคิดไว้เลย

“ฉันอยากได้ชื่อทีมว่าโคโรน็อกซ์มากกว่า ถ้าลงแข่งนะ แต่ฉันไม่ลงแข่ง”

รึลทำหน้าสงสัย ปนหน้าเสีย ตอนฉันบอกยังงี้ก็ไม่ลงแข่ง ให้ตายสิ ถ้าลงแข่ง
แล้วเกิดตายแล้วพ่อแม่ฉันจะทำยังไงเล่า คิ้วคั่นศรของเขาขมวดจนจะเป็นปมอยู่
แล้ว

“โคโรน็อก เกิดจากโซลดาวโกอา พงชนพระอาทิตย์ด้วยความเร็วสูงกว่าแสงจน
โซลของทุกสรรพสิ่งกลืนเข้าไปในดวงอาทิตย์กลายเป็นดาวสีขาวสวยงาม แห่
กำเนิดชีวิตใหม่”ฉันบอกกับรึล

“ทำไมคุณใช้ชื่อนี้ล่ะครับ”

“การรับเคราะห์แทนกัน ทั้งพระอาทิตย์และดาวโกอา ต่างรับเคราะห์แทนกัน
พระอาทิตย์ถูกชน เพื่อให้โกอากำเนิดใหม่ โซลโกอาพวงชนพระอาทิตย์เสียสละ
โซลสิ่งมีชีวิตบนดาวตัวเองทั้งหมด”ฉันอธิบายให้เขาฟัง เขาดูไม่เข้าใจอีก

“ช่างน่าเศร้านะครับ ถ้าเป็นผมล่ะก็.....”รึลครุ่นคิดซักพัก

“คุณจะ....ทำไมคะ

“ผมจะเป็นฝ่ายเสียสละเพียงคนเดียว ถ้าโลกนี้มันจะแตก ผมจะสร้างดาวขึ้นมา
และพยายามหาทางสร้างชีวิตให้มันด้วยตนเองแม้จะต้องแลกด้วยชีวิตทั้งหมดของ
ผม ผมสร้างชีวิตได้ด้วยการวาด....ผมไม่ชอบดาวโคโรน็อกซ์เลย และผมจะใช้ชื่อ

ว่า ไกอา โซ รีล เพราะผมเห็นคุณอยู่ตรงหน้า ผมสูดอากาศของดาวไกอา ไม่ใช่ ดาวโคโรน็อกซ์” หมอนี้เห็นแย้งกันฉันตลอดเลยจริงๆ แล้วจะร่วมทีมกันได้ยังไง นะ ตาบ้า !!

วันนี้เป็นวันสบายๆของฉัน เพราะรีลมาสาย ช่วงเช้าฉันเลยไม่ต้องเรียนวาดรูปกับเขา บรรยากาศห้องมีลมอ่อนๆแผ่วเบาเข้ามาพร้อมกับแสงอาทิตย์ที่สาดส่องเข้ามาเป็นลำระยิบระยับ

วันนี้ก็เช่นกันที่ตานั่น ใส่เสื้อยืดลายที่ทำให้ฉันอายพวงหน้าแดงก่ำ.....ทำไมตาโซคลินชอบใส่เสื้อลายตัวอักษรจังนะ ฉันมองออกตัวเองที่ใส่เสื้อลายโล โกสันติภาพแล้วมีพันธุ์ไม้ต่างๆขึ้นบนโลโก เป็นเสื้อที่เซ็กซี่มากแต่ถูกใจฉัน ไม่เหมือนอีตานั่นซึ่งใส่เสื้อเขียนว่า

GAIA so REA| soL KEANE

เขาทำเท่แทนตัวแอลด้วยเครื่องหมายไปป์ ตรงไปป์มีหยดน้ำตา ออกเป็นต้นกล้าและรูปดาวหยินหยางด้านบนวาดเป็นกราฟิค ฉันเลยอ้อว่า นายนี้มีความสามารถด้านนี้ เขาออกแบบเสื้อยืดเอง...ทุกตัว

ซั๊กพัคอีตาริล โซสะอาด เขาตรงปรีมาที่ฉันด้วยลีลาลูกเสือ ลำรongsดั้งเดิม เพื่อนๆต่างมองอ้าปากค้าง เพื่อนผู้หญิงกระพืดกระเพียรราวกับฉันกินเขาเข้าไปทั้งตัวแบบหนูน้อยห่มวกแดงกับหมาป่าอย่างนั้นแหละ ให้ตายสิ ไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เลย ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย แล้วอีตานี้ก็ไม่ได้อยู่ในสเปค

ฉันด้วย เขาดูเจ้าชู้ยังงៃไม่รู้สิ แต่ฉันปวดหัวกับไอ้ลายเสือเขา
จริงๆมันดูเป็นคู่รักแต่งงานมากกว่าทีม

ซั๊กพักอีตารีลก็เดินมาพร้อมกับยื่นถุงสีน้ำตาลเรียบๆมาให้ฉัน
ด้านในเป็นเสื้อสีขาว ฉันลองเปิดดูมันเป็นเสื้อลายเดียวกันกับที่
เขาใส่.....

"เพื่อนๆครับโกอาตอบตกลงเข้าทีมผมแล้วนะ อะโกอาเนี่ยเสื้อ
ทีม" เขายิ้มแฉ่งโชว์ฟันขาว ฉันคิดพร้อมหรีตา มองเสื้อคู่อีกที
ของเขาเป็นสีดำ นายริลแต่งตัวมีคอนเซปต์คุมโทนตลอด ที่
นายทำจะพยายามทำให้ฉันรู้สึกเหมือนนางงามที่ได้มงกุฎหรือ
งៃ!เพื่อนๆตาร้อนจนจะไหม้แล้ว

ว่าแต่.....ตะ.....เตี้ยวะนะ ฉันไปตอบตกลงนายตอนไหนมิ
ทราบคะ.....แล้วไหนจะไอ้เสื้อคู่บ้าบอคอแตกนี้ อ้าก!! ฉันคิด
ในใจ พลังสะอึกเอาลมก้อนใหญ่เข้าไปอย่างทุลักทุเล ฉันจะ
โดนเพื่อนสาวๆรุมทึ้งไหมนะ หรือนี้เป็นมุขเล่นห้กลของริลในการ
บังคับให้ฉันเข้าร่วมทีม อีตาโซสะอาดปราศจากความเนียน

ซั๊กพักก็มีเสียงโวยขึ้นมา

"เตี้ยวลี ริล ฉันบอกนายแล้วว่าฉันอยากแข่งรายการนี้ โดย
ร่วมทีมเดียวกับนาย"เสียงชิโดนักเรียนแลกเปลี่ยนแข่งจูริทอรัส
อีกคน ดังมาจากด้านหลังริลโซลคีน เขาเป็นเด็กผู้ชายร่างท้วม
อ้วนเตี้ยตัน ดูเนิร์ด ผมสีบลอนด์จางๆ นัยน์ตาดูโกรธขี้ง

"ชิโด การแข่งขันมันต้องวิ่งทั่วทั้งสนาม สนามก็ใหญ่ นายมัน
ฉลาดมากก็จริง แต่ว่าดรูปไม่เก่ง และ อ้วนด้วยเข้าใจมั๊ย ไป

ชีว"

รึล นายใจร้ายจังเลยนะ ทำดีเฉพาเพื่อนสาวหรือไง แล้วอ้วน
มันผิดมากหรือไงฉันคิด

"ฉันพริ้วนะไม่เชื่อนายลองสิ" ชิโดทำรึล

ชักพักรึลถีบเขาจริงแต่ไม่โดน ชิโดอ้อมมาด้านหลังเขาอย่างรวดเร็ว
ปราดเดียว ชิโดถีบรึลคว่า ฉันรู้สึกดีมากณ.จุดนี้

"จำไม่ได้หรอรึล ตอนเราสูงพอกัน หุ่นพอกัน ฉันเป็นแชมป์
คาราเต้ไปแล้วนายไม่เคยสู้ชนะฉันเลย แม้ตอนเข้าค่ายลูกเสือ
นายยังกลัวผีเกาะฉันงกๆ ไอ้อ่อนรึลเอ้ย รอฉันลดน้ำหนักก่อน
เถอะ"ชิโดแสบะ

พวกเขาเถียงกัน โวยวายสักพักราวตลาดสด เพื่อนๆก็สนใจ
และพบว่ารึลได้ 4.00 ก็จริงแต่ชิโดเป็นนักเรียนทุนพิเศษ เขา
ได้ที่หนึ่งทุกเทอม เขาได้เกรด 4.00+ มีประจำ จึงแข่งรึลไป
อย่างเฉียดฉิว อีตารึลแพ้ชิโดเกือบทุกวิชากเว้นวิชาวาด และอี
ตานี้เล่นลงหลบวิชาเรียนที่ต้องชิโด เขาไม่ถนัดวิชาคณิต วิทยาศาสตร์
เพราะลงวิชาวาดมาตลอดแต่ดันไปพนันแข่งกับชิโดไว้ว่าถ้าใคร
ได้ 4.00 วิชาวิทยาศาสตร์ทั้งหมดคนนั้นต้องเป็นตัวแทนโรงเรียน
วิชาที่ไม่ถนัดให้ฟรีๆสองคนนี่จึงมาแลกเปลี่ยนที่โรงเรียนฉันที่มี
ชื่อด้านนี้ พอเถียงกันมากๆเข้า.....

รึลไม่พูดไม่จา เขาหยิบสเปคตรามาแล้วใช้นิ้วปาตๆ2-3วิ แล้ว
ทำสัญลักษณ์มือเป็นรูปตัว Z และ ตัว X ตามลำดับ พร้อมกับ
วาดมือเป็นรูปวงกลมในอากาศ มันปรากฏเป็นเส้นเรืองแสงสี
ฟ้ามีเกล็ดเล็กๆกระจายทั่ว แล้วเขาก็ตะโกนเรียกโซลออกมา
จากดวงดาว

"ดรอร์ เมอร์มานอยด์!!!!!!!"

ชิโดหน้าซีดเผือดพร้อมตะโกนว่า

"เจ้าบ้ารึล!!!!ครูสั่งห้ามดรอร์มอนสเตอร์ออกมาใน
โรงเรียน!!!!!!"

ชักพักน้ำจากไหนไม่รู้ไหลบ่าท่วมอาคารเรียนชั้นหนึ่งเลยมายังชั้นสอง โดยแอ
เรียของน้ำเท่ากับบริเวณของอาคาร

เพื่อนๆแตกตื่นเสียงเซ็งแซ่ในห้อง พร้อมกับน้ำที่ท่วมมาถึงระดับข้อเท้าบนชั้น
สอง

“ชิโด นั้นไม่ได้เรียกว่ามอนสเตอร์ เราเรียกเขาว่าโซล เขาเป็นผู้ที่อาศัยใน
ดวงดาวต่างๆที่ฉันดับพลังงานส่วนหนึ่งเขามา” รึลอธิบายด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น
พร้อมทั้งหอบแฮ่กๆ การดึงโซลมายังที่แบบนี้พร้อมทั้งโซลชั้นสูงอย่างเมอมา
นอยด์คงทำให้เขาเหนื่อยมาก

ฉันเพิ่งรู้ว่าการใช้คำสั่งดรอร์ ด้วยติสเปคตรา และทำท่าร้ายด้วยสัญลักษณ์มือ
บางอย่าง โซลจะออกมาจากโฮโลแกรมจริงๆโดยดึงพลังงานโซลจากดวงดาว
และนี่คือสิ่งที่เราจะแข่งขันกันในสนามแข่งด้วย เมื่อใช้ท่าร้ายครั้งที่สองจะเป็นการ
เก็บโซลเข้าไปในเครื่องติสเปคตราตามความจุโซลของฮาร์ดไดรฟ์นั้น อ้อ บางที่
ทอรัสชอบใช้ศัพท์เก๋ๆนะ ซึ่งความจุของฮาร์ดไดรฟ์ของติสเปคตรานั้นเยอะมาก
โดยเฉพาะรุ่นของรึลเขามีตัวท็อปที่มีความจุสูงสุด ซึ่งติดตั้งอุปกรณ์บางอย่างให้
เก็บรูปหรือโซลที่เคยวาดไว้ได้ ถ้าจะใช้งานก็แค่สั่งดรอร์ แต่อิตาบ้ารึลนำมาใช้ใน
โรงเรียนจนน้ำท่วมโรงเรียนไปถึงชั้นสองกรอมข้อเท้าฉัน เขาดรอร์เมอร์มานอยด์
เจือกตรอยด์โซลชั้นสูงที่มีความสามารถในการเรียกน้ำ

ชิโดถามรึล “นี่รึล นายโกรธฉันขนาดดรอร์โซลเลยหรอ”

“เปล่าฉันเห็นมอนสเตอร์จริงๆที่ไม่ใช่โซล”.....เขาทำหน้าที่เหวอ อ้าปาก
เหวอ แล้วพูดต่อ

“นายรู้ได้ไงว่าไม่ใช่โซล”ชิโตะถาม

“ฉันดรอว์เก็บไม่ได้ ชิโตะ โกอา มันได้จากชั้นบนที่เราอยู่ลงไปชั้นล่าง”ริลสีหน้า
หวาดหวั่นสุดๆ

“รูปร่างเป็นไงหละคะ” ฉันทถาม

“เหมือน ปลาหมึกจักรกลตัวเท่าคน มีสีขา ไม่มีหัว ฉันทเลยเรียกน้ำมาพยายาม
จะขังมันไว้ในชั้นล่าง”เขาตอบ ทำสีหน้าอึ้งกับสิ่งที่เห็น

“บ๊าสีถ้ามันอยู่ในอากาศได้คุณก็จะขังมันไว้ในน้ำได้ไง”ฉันททำหน้าที่เหมือนมีเคลส
ชั้นมาร์คอยู่บนหน้า

“ผมจะเรียกอีกโซลมาแข่งแข่งน้ำไว้”เขาตอบ

“เพื่อนๆที่อยู่ชั้นล่างไม่ตายกันหมดหรือถ้าทำวิธีนั้น”ชิโตะถาม

“ไม่ครับเมอร์มานอยด์จะรู้ตำแหน่งสิ่งมีชีวิตที่อยู่ในน้ำและเราสามารถสังเคราะห์
แข่งเฉพาะจุดและเขาสามารถใส่ออกซิเจนในน้ำทำสภาพเหมือนอากาศให้คน
หายใจได้”เขาบอกพร้อมกับบอกว่าความสามารถเขาตอนนี้สามารถดรอว์พร้อม
กันได้สองโซลเท่านั้น เขาต้องเก็บโซลเข้าดิस्पECTRถ้าต้องการดรอว์เพิ่มและถ้า
ดรอว์พอยท์หมด ก็ไม่สามารถดรอว์โซลได้อีก ดรอว์พอยท์จะขึ้นเมื่อบรรจุเป็น
ทหารหรือस्पECTRลยูนิทชั้นสูงขึ้นไป โซลแต่ละโซลใช้ดรอว์พอยท์ไม่เท่ากัน

“บอกริลว่า.....มันยังไม่ตาย มันแค่ข้ามมิติมา”อิควินอกซ์บอกฉันทให้บอก
กับริลและชิโตะ

“มันยังไม่ตาย มันข้ามมิติมา”ฉันทพูดด้วยน้ำเสียงงงๆพอกับสองคนนั้น ไม่รู้
ทำไมคราวนี้ฉันทถึงเชื่ออิควินอกซ์

ริลและชิโตะตกใจ “โกอารู้ได้ไงว่า.....มันข้ามมิติ”

“มะ...มีมิติอยู่จริงๆเหรอ” ชิโตะถาม

“มีอยู่จริงๆมันเหมือนกับ การที่คุณเลือกทางเลือกแตกต่างกันออกไปในแต่ละ
มิติ ส่งผลให้เกิดตัวตนในมิตินั้นขึ้นมา นั่นมันคือฝ่ายทอรัสที่สามารถข้ามไปมาระ
หว่างมิติได้.....”เดี๋ยวนะทำไมฉันทพูดจาเหมือนอิควินอกซ์เลย

“เขาเรียกการซิงค์ครับ ผมร้ายโซลซิงค์ ทำให้ผมสามารถควบคุมร่างกายคุณ
ได้ ทำได้เฉพาะเวลาผมอยู่มิติเดียวกับคุณเท่านั้น” อิควินอกซ์อธิบายกับฉันทในหัว

ฉันที่มีอิควินอกซ์ซิงค์....หรือสิงกันแน....พูดต่อไป

“ตัวพวกคุณมีหลายมิติ แต่ละมิติเวลาต่างกัน 1 วันในโลกเราอาจจะเท่ากับ 1 ปีในอีกโลก พวกเราแต่ละคนที่เกิดเป็นคนเดียวกันแต่ต่างมิติเรียกว่าโซลทิม ส่วนคนที่เคยเกิดเป็นคนเดียวกันแต่ต้องพรากจากกันเรียกโซลเมท ไอ้ตัวนั้นมันมาสอดแนมเรื่องพวกเราในมิตินี้ ทอรัสหนะก็แค่แซ่แข็ง โลกแต่พัฒนาเทคโนโลยีของตัวเองอยู่ดี เพื่อที่จะรบกับฝั่งเซราฟิม.....”

“เฮ้ย ไกอาคุณรู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไง” ริลตกใจอ้าปากค้างเห็นฟันขาวสวยของเขาเรียงตัวกัน ขนาดทำท่าอ้าปากอิตาบั๊ยังดูดี นายคงเป็นเด็กบ้านรวยที่ไม่รู้อะไรเลยนอกจากการวาดลิสนะ

“ริล..... เมื่อวาน คุณโดนแม่ด่า เรื่องลีมก้างเงงในไว้ในเครื่องซักผ้า” ริลสะดุ้งโหยง

“ชิโด เมื่อวาน คุณกินมะเขือเทศสลัด คุณกำลังจะลดความอ้วน” ชิโดอ้าปากหาว

สองคนนั้นทำตาโตค้างไว้ โดยเฉพาะอิตาริล ดูจะอยู่ไม่สุขทีเดียว ที่ฉันรู้ข้อมูลพวกนี้ ตลกดี แต่ฉันไม่รู้เลยว่า ความวุ่นวายกำลังจะมาเยือนชีวิตฉัน

ที่ห้องพักครู อาจารย์เซี่ยลยิ้มให้พวกเรา พร้อมเดินไปเดินมาและมองหน้าพวกเราทั้งสาม และพูดว่า

“พวกเธอรู้มั๊ยจะทำอะไรลงไป”

ริลเล่าเรื่องชิโดถีบเขาคว่าหน้าหันไปทางระเบียบ จนเจอมอนสเตอร์ที่เขาเห็นให้อาจารย์เซี่ยลฟังและเรื่องที่เขาคำเป็นต้องดรอว์โซลในโรงเรียน เขาเล่าอย่างตั้งใจและจริงจัง และบอกว่า

“ผมผิดเองครับ!!! ไกอา กับ ชิโด ไม่ผิด” ริลทำหน้าจ๋อย เหมือนแมวหงอ เขากล่าวกับอาจารย์เซี่ยลแบบนั้น ในขณะที่เขาคงจะรู้สึกผิดจริงๆอย่างที่เขาคพูด เพราะไม่เคยเห็นเขาทำท่ากำมือ แบนลำตัว ก้มหัวแบบนี้มาก่อน

“ยังไงก็ตาม พวกเธอก็ผิดที่ไม่ห้ามปรามกันหรือตักเตือนกันดีๆ เธอรู้มั๊ยชั้นล่างมีนักเรียนกี่คน อุปกรณ์การเรียนต่างๆอีก ถ้าเธอทำพลาดหละก็มันหมายถึงชีวิตของนักเรียนหลายคน”

“มันเกิดขึ้นเร็วมากค่ะอาจารย์ พวกหนูไม่ทันตั้งตัวเลย”

“ครับอาจารย์ผมรู้ตัวอีกทีริลก็ดรอว์โซลไปแล้ว”

“อาจารย์ถือว่าพวกเธอผิดทั้งสามคน ริล เธอผิดที่ไม่รอบคอบ ชิโด เธอผิดที่ไม่ไป ถีบริล ถ้ามีเรื่องชกต่อยกันพวกเธอก็โดนอยู่ดี โกอา เธอผิดที่ไม่มั่นใจในตนเองไม่ ตัดสินใจสักทีว่าจะลงแข่งหรือไม่ ทำให้เป็นต้นเหตุที่ทำให้สองคนนี้ต้องทะเลาะกัน พวกเธอต้องถูกพักการเรียนทั้งหมด 1 เทอม หรือ 4 เดือน ครูจะสั่งระงับบัญชี ธนาคารพวกเธอและเอาเงินทั้งหมดมาเป็นเงินกองกลาง ซ่อมแซมโรงเรียนที่เสียหาย ระหว่างนี้พวกเธอจะได้รับเงินในการดำเนินชีวิตส่วนหนึ่ง และเธอต้องย้าย จากบ้านมาอาศัยใน โรงเรียน ในส่วนหอพักในพิเศษเพื่อบำเพ็ญประโยชน์ และเธอ ต้องหาเงินเพื่อไปแข่งขันและซ่อมโรงเรียนเพิ่มเติม และใช้เวลา 4 เดือนนี้ในการ เก็บตัวฝึกซ้อมในการแข่งขันที่จะมีในอีก 6 เดือนข้างหน้า”

“หนูผิดด้วยค่ะ หนูเห็นทุกอย่างแต่ห้ามพวกเขาไม่ทัน” เสียงปริซึ่มดังมาจาก โกลๆ เธอเล่าให้อาจารย์เซี่ยลฟังว่าวันนั้นเธออยู่นอกกระเบียง เห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง ทั้งเห็นริลทะเลาะกับชิโดและเห็นมอนสเตอร์ด้วย

“ปริซึ่มเธอไม่ได้ผิดตรงๆซะหน่อยนะ” โกอาบอก

“ชิโดฉันอยากอยู่ทีมเดียวกับเธอ เธอเลิกแย่งริลจากโกอาเถอะ อาจารย์คะ หนู อยากร่วมช่วยเหลือพวกเขาด้วย”

ปริซึ่มนั้นเป็นสาวเท่ เธอป๊อบปูลาร์มากในห้อง ต่างจากฉันทุกอย่าง มั่นใจใน ตัวเอง ทำอะไรมีเป้าหมาย ผมเธอย้อมสีชมพู มีสีม่วงแซม สีดั้งเดิมผมเธอคือสี น้ำตาลออกเขียว ดวงตาเธอคมและเธอมักจะแต่งหน้ามาโรงเรียนตลอด คือ โรงเรียนเราไม่ได้ห้ามเรื่องแต่งหน้า

“เอาหละ พวกเธออย่าคิดว่าเป็นการลงโทษจากครู แต่เป็นการฝึกฝน ตลอด 4 เดือน ครูจะดูแลเธอแทนผู้ปกครอง วันนี้พวกเธอกลับบ้านไปเก็บของจำเป็นซะ แล้วมาอยู่หอพักในพิเศษ”

หอพักในพิเศษ.....ให้ตายสิ ตอนแรกที่ฉันได้ยิน ฉันนึกว่ามันจะเป็นหอพัก แบบหรูหราพิเศษ มีน้ำอุ่นให้อาบ มีเตียงนุ่มๆให้นอน เราต้องเดินทางด้วยรถของ โรงเรียนแล้วขี่จักรยานเลื้อยเขาเข้ามากันเพราะมันเป็นโซนป่าด้านในโรงเรียนที่ยังไม่ได้รับการสร้าง แต่พอเข้าไป ชั้นแรก เป็นห้องรับแขกรวม มีทีวีเก๋ๆรุ่นป๊อปปูล่า ทวดเครื่องนึ่ง และห้องครัวเก๋ๆสนิมเกาะเซอร์อะ ชั้นสองมันเป็นบ้านหลังเล็กๆที่ ซอยเป็นห้องเท่าๆกันมีสี่ห้อง แต่ละห้องไม่มีกำแพงมีแค่พาร์ติชันกันไว้เท่านั้น และ...เอ่อไม่มีเฟอร์นิเจอร์ มีห้องน้ำเล็กๆห้องเดียว โถส้วมแบบส้วมซึมและถังน้ำ

กับก๊อกและซัน.....ฉันนึกในใจว่านี่เราอยู่ยุคไหนกันเนี่ย ปี 2254 ยังมีห้องน้ำโบราณในบ้านเล่าไก่ขนาดนี้อีกหรอ แถมมันยังดูเหมือนบ้านในหนังผีมากกว่าบ้านทั้งหลังหายากไปจ๊อบตรึม อบอวลไปด้วยบรรยากาศแปลกๆ แต่ดีที่มันมีสวนและมีเก้าอี้ในสวนให้นั่ง เก้าอี้พลาสติกเก่าๆ และโต๊ะไม้แบบขาเป็นเหล็กดัดสีดำ

“ทำไมห้องนอนชั้นสองไม่มีกำแพงห้องเลย อย่างนี้ก็ไม่มีความเป็นส่วนตัวลีเพอร์ก็ไม่มี” ปริซึ่มกล่าว

“อะไรกันเนี่ย เราต้องมาอยู่ที่แบบนี้จริงหรอ” ริลทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ เขาบิดตัวไปมาบนพื้นแก้ขัด นี่นายยังปลุกเสกสำรองอยู่สินะ ไม่เลื่อนเป็นสามัญลักที คิดลึคิดดำไปเข้าค่าย อย่างน้อยก็สบายกว่าค่ายลูกเสือนอนเตนท์หละนะ ตาบ้านี้แงอย่างกับเด็กๆ โถๆอีตาบ้านรวย

“อย่าเรื่องมากน้า นี่เป็นโอกาสในการฝึกซ้อมนะ” ดูเหมือนชิโดจะอารมณ์ดีเพราะเรื่องทีมได้รับการแก้ไข จะว่าไปเขาคงเห็นแล้วว่าปริซึ่มวาดรูปสวย และแน่นอนสวยด้วย.....

“ก่อนอื่นเราต้องทำความสะอาด” ฉันทเสนอ

“เริ่มจากตรงไหนดีหละ มันเน่าไปหมดเลย” ริลยังคงทำหน้าที่แมวหงอ

“เริ่มจากนายนั่นแหละไปทำความสะอาดบ้านทั้งหลังเลยริล นายเป็นตัวต้นเรื่องต้องเจองานหนักสุด ปริซึ่มไปซื้อเฟอร์ราคาถูกกับฉัน เธอดูมีสไตล์น่าจะเลือกของเก่ง ส่วนโกอาเธอช่วยไปซื้ออุปกรณ์ทำอาหารสำหรับเย็นนี้ให้พวกเราทีนะ” ชิโดสั่ง

“หาวาาาา ฉันทคนเดียวเนี่ยนะ....!!!!ชิโดนายจะบ้าหรอ” ริลทำท่ากระฟัดกระเฟียด

“อย่าให้ฉันทับนายคว่าอีกรอบนะ หรือจะโดน” ชิโดขู่ฟ่อๆยกขาขึ้นเตรียมถีบเหมือนแมวตั่งท่าจะกัดกัน สงสัยจริงว่าอีตาสองคนนี้มาสนิทกันได้ยังไงนะ

จู่ๆอาจารย์เชียลก็โผล่มา ! ชิโดกับริลรีบทำตัวปกติ

“เฮ้ย....!!อาจารย์คับ มีอะไรหรอคับพวกผมกำลังจะช่วยกันบูรณะบ้าน” ริลทักอาจารย์แบบเกรงๆและตกใจที่จู่ๆอาจารย์ก็โผล่มา

“ไม่มีอะไรแค่จะมาบอกว่าครูอยู่บ้านข้างๆนี่ เธอมีอะไรด่วนมาเรียกครูได้ อ้อครูชอบให้เรียกว่าครูมากกว่าอาจารย์นะ”

พวกเราแะไปบ้านครูเชียล ครูอยู่บ้านซ่อมซ่อมไม่ต่างจากพวกเราเลย การที่เห็นแบบนี้ทำให้ฉันทับถือครูเชียลมากยิ่งขึ้น การลงโทษของเธอจะว่าไปก็ไม่ได้

เลวร้ายอะไร เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศ อีกอย่างพักผ่อนบ้างเพื่อการเรียนรู้เหลือเกิน อยากวาดรูปมากกว่านี่เป็นโอกาสที่ดี น่าสงสัยว่าหอพักในพิเศษนี้มันจะมีอะไรลับอยู่ในนี้ไหมนะ เพราะมันอยู่ในเขตต้องห้าม คือ ถ้าไม่ได้รับคำอนุญาต ห้ามนักเรียนเข้าไปนะ.....

หลังจากพวกเราทำความสะอาดเสร็จแล้ว ปริซึมรับหน้าที่ทำอาหาร เธอทำข้าวผัดกิมจิให้เราทาน รสชาติดีทีเดียว เธอมีความสามารถหลายอย่างมาก ส่วนตาริลม่วยกระรอกกับการทำความสะอาดเขานอนฟุบหน้าลงบนพื้น ชิโดกำลังเขียนอะไรสักอย่างบนกระดาน ดูเหมือนเขากำลังศึกษาด้วยตนเองจาก Helios ระบบปฏิบัติการที่มีความรู้ทุกอย่างที่ค้นพบแล้วอยู่ข้างในและพวกเรามีแอดเคาท์ส่วนตัวสามารถ แอดเพื่อนกันได้ แต่ทุกอย่างจะถูกจับตาโดยทอร์ส เราไม่จำเป็นต้องต่ออินเทอร์เน็ตและเสียค่าอินเทอร์เน็ตเหมือนยุคเก่าๆรุ่นทวดของทวดของทวดฉัน แหม...ฉันคิดว่ายุคนั้นมีอยู่จริงด้วยนะ ยุคที่เราต้องเสียเงินให้คลื่นในอากาศ ไวฉันจะเล่าให้ฟังเรื่อง Helios วันหลัง วันนี้พวกเราและครูเขียลมานั่งล้อมวงกัน อีตาริลใส่เสื้อ “R.E.A.L”

“พวกเธอรู้ไหม ครูถามนักเรียนชั้นล่าง เขาบอกว่าไม่มีใครเห็นมอนสเตอร์ที่เธอว่าเลย มีแต่กลุ่มพวกเธอที่เห็น”

ครูเขียลทำหน้าที่จริงจังกบอกพวกเรา ให้ตายสิมันเรื่องสยองในโรงเรียนหรือไงเนี่ย

ริลดูอาการหนักสุด เพราะเขากลั้วผีขั้นสุด

“เหวอ!!!!!!!!!! ผมเห็นผี ผีแน่ๆ ผีปลาหมึก” เขาถอยกรูดไป
หลังติดกำแพง ทำหน้าเหมือนโดนเตะฝ่าหมาก

“ครูว่าไม่ใช่ เพราะปริซึมก็เห็น ใช่ไหมปริซึม”

“คะหนูเห็นมันเป็นปลาหมึกไม่มีหัวรูปร่างเหมือนปลาหมึก
ผสมเหล็กจักรกล” ปริซึมตอบรับคำถามครูเชี่ยล

“พวกเธอคนใดคนหนึ่งเคยมีประสบการณ์แปลกๆไหม” ครู
ยิ้มมุมปากแล้วถามพวกเรา

“หนูค่ะ....”ฉันตอบไป พวกนั้นทำหน้าเหวอยกเว้นปริซึม ยิ่ง
อิตาริลทำท่าไม่ไหวสุดๆ

“พอเหอะครับครู เตียวผมนอนไม่หลับ”ริลทำหน้าห้วนสุดๆ
หน้าที่มีพวกแก้มสีชมพูราวเด็กสมบูรณ์ของเขาซิดลงไปนิดนึง

“คือหนูได้ยินเสียงจากในหัวเขามีชื่อว่าอิควิน็อกซ์ บางทีเขา
ก็มาสิงหนูค่ะ” ฉันตอบไปตรงๆ เพราะฉันคิดว่าพวกเราเจอ
ประสบการณ์ประหลาดมาด้วยกัน น่าจะรับกันได้

“เขาเรียกซิงค์ครับ” อิควิน็อกซ์กลับมาอีกแล้ว เขาไม่ได้หาย
ไปไหน เขากำลังจะซิงค์ฉัน ฉันตัวกระตุกเล็กน้อย มือสั่น
ราวกับคนเข้าทรง แล้วเขาก็พูดในร่างฉันว่า

“ครูเชี่ยล เมื่อวาน ครูเห็นวิญญาณในบ้าน วิญญาณในที่นี้
คือโซลของคนที่ยังไม่จากไป ยังมีอะไรค้างค้างในโลกนี้ให้ทำ
นอกจากนี้ยังมีส่วนสปีริต เมื่อเราตายไปแล้วส่วนนี้จะไปสิงอยู่
ตามสิ่งของเครื่องใช้ต้นไม้และสรรพสิ่งในโลก.....ไม่
สามารถดึงออกมาใช้งานได้เหมือนโซลด้วยเทคโนโลยีปัจจุบัน
สปีริตรอวันที่จะมีคนเกิดใหม่แล้วไปลงในร่างกายเกิดใหม่นั้นตาม
เวลาที่เหมาะสม ส่วนเมื่อตายแล้วจะไปสิงในที่ไหนบ้างนั้นขึ้น

อยู่กับว่าเรามีของอะไรที่เราผูกพันบ้าง ส่วนของสปีริตทำให้เรามีความสามารถพิเศษต่างๆและมีนิสัยแตกต่างกัน และเป็นส่วนของความทรงจำ เมื่อเราตายไป ส่วนสปีริตจะถูกลบความทรงจำ”

“ตะ....เตี้ยว ไกอา คุณจะแก้งผมเหรอครับ” ริลอ้าปากเหมือนไม่เชื่อเรื่องที่พูด

“เมื่อวานครูเห็นวิญญาณในบ้านจริงๆจะ ไหนไกอาอธิบายสิจ้ะว่าเป็นยังงัย” ริลทำหน้าซื่อค เหวยังกว่าเดิมหลังจากที่ครูเขี่ยลบอกว่เห็นวิญญาณในบ้าน

“เขามีทั้งสีและขาวดำ หรือไม่มีรูปร่าง จริงๆค่วาวิญญาณต้องระบุไปว่าสปีริต หรือ โซล ส่วนที่เราเห็นคือโซล ถ้าเป็นเพื่อนรัก ครอบครัว ส่วนมากจะเห็นเป็นภาพสี ส่วนคนไม่รู้จักจะเห็นเป็นภาพขาวดำ ไม่มีหน้า จริงๆเรื่องนี้เป็นเรื่องของพลังงานจิตวิญญาณคือคลื่นพลังชนิดหนึ่ง” หลังจากฉ้นพูดเสร็จ อีตาริลขยับเข้ามาใกล้พวกเรอีก ดูเขาจะกลัวมาก

“ผมก็มีประสบการณ์ประหลาดครับ ผู้หญิงหรือคนที่เข้าใกล้ชิตสนิทสนมผมมากเกินไปจะหายตัวไปอย่างลึกลับทุกคน นอกจากนี้บ้านผมยัง โดนรื้อทั้งๆที่มันเป็นบ้านส่วนตัวอยู่บนเขาครับ”

ค่วาบ้านของอีตานี้คงหมายถึงคฤหาสร์แห่งๆ

ชิโตถามว่

“เธอรู้อนาคตด้วยไ่ไหม”

“ไ่ 1 วันข้างหน้าหรือเรื่องที่เกิดขึ้นมาก่อนแล้ว”

“แค่วันเดียวเองอย่างนี้ก็ไ่รู้สิว่ใครจะชนะการแข่ง” ริลโซล

คิน จันน่าจะเปลี่ยนชื่อนายเป็นริลกวอนตินนะ นายจะอยากรู้ไป
ทำไม ไหนบอกว่าการแข่งขันคือการพัฒนาตัวเองไงหละ

อิควินอกซ์เขาหยุดการชิงค์กระทันหันแล้วออกไปถีบริล
กระเด็นไปติดกำแพง

“เหวออออออออออออออ” เขาตัวหมุนตัว แล้วตาหน้า
หล่อนั้นหน้ากระแทกกำแพง ไม่รู้เสียโฉมไหม

“อะ อะ อะ อะไรหนะ ทำไมผมถึงกลิ้งติดกำแพง”

“โซลอิควิน็อกซ์ถีบคุณคะริล” อีตานั่นทำหน้าเหวอขั้นสุด

“แล้วทำไมบางคนถึงเห็นผีที่น่ากลัวๆ” ซิโดเอนมาทางจัน
อยากรู้มาก

“เพราะคุณสามารถจูนคลื่นกับเขาได้ เหมือนเครื่องรับ
โทรทัศน์หรือวิทยุไงหละ” จันตอบ

“ไหนคุณลองเล่าความลับของพวกเรา หรืออนาคตของพวก
เราเหมือนวันนั้นสิ” ซิโดยิ้มหน้าบานทำหน้าระริกกระริ้สุดๆ
เหมือนได้เจอสิ่งแปลกใหม่ ท่าทางเขาจะชอบเรื่องลึลับ

“ซิโด พอคุณลดน้ำหนักเสร็จอีก 20 โล คุณจะหน้าตาดี
มากๆ”

“ผมเคยหน้าตาดีมากมาก่อน จนเสียแชมป์เทกวนโดแล้ว
ปล่อยตัวให้อ้วน” เขาทำหน้าเจื่อนๆเหมือนกินของฝาด แต่ก็
กลับมายิ้มตอนท้ายสุดตอนบอกว่าจะมีความรัก

“ปริซึม คุณเคยไม่สวยมาก่อนตอนเด็กๆสมัยประถม เป็นปม
เพื่อนล้อ คุณเลยต้องการโดดเด่นในทุกด้าน” ปริซึมที่นั่งเงิบ
มาตลอดยิ้มเล็กๆแล้วตอบจันว่า

“ฉันไม่เคยบอกใครเลย.....”

“รึล คุณมีแม่เพียงคนเดียว แม่ของคุณเลี้ยงมาด้วยตัวเอง พ่อของคุณเล็กกับแม่” รึลอิงไปเล็กน้อย

“ผมมีแฟนกี่คน” รึลทำหน้าที่เรียบเฉยเขากถามฉัน

“0 คุณไม่เคยมีแฟนเลย เพราะคุณกลัวความสัมพันธ์” ฉันตอบน้ำเสียงราบเรียบ

“ครับ คนที่ผมชอบคนแรก....เรียกว่ารักเธอมากจริงๆ เธอหักหลังผม หลอกใช้ผม ผมชอบเธอก็เลยยอมทำให้เธอทั้งหมด โดยไม่คิดว่าผมจะเป็นคน โง่ สุดท้ายเธอก็ไปคบกับคนอื่น แล้วเธอก็หายตัวไปอย่างลึกลับ” รึลทำหน้าที่เศร้า

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าโกอาปากคุณซีดมาก” ชิโตถามฉัน เขาดูเป็นห่วงฉันมาก

“เมื่อฉันใช้ความสามารถนี้ฉันจะเหนื่อยมากต้องนอนพักเป็นวันละ” ฉันดูหน้าตาเพลียมาก

“เธอหมายถึงความสามารถในการชิงค์หรือพูดถึงอนาคตนะเหรอ” ปริซึ่มถาม

“ล่าสุดฉันไปหานักจิตวิทยา มาหาจิตแพทย์มา สรุปว่ามันไม่ได้อะไรนอกจากฉันไม่ได้เป็นโรคอะไร ที่ฉันพูดให้ทุกคนที่นี้ฟัง เพราะทุกคนล้วนประสบกับเหตุการณ์ประหลาดเหมือนกัน”

อาจารย์เซี่ยลตอบว่า

“นี่เป็นเรื่องที่ดีมากจริงๆ แต่เราไม่ควรเอามาใช้ในการแข่งขัน เพราะการแข่งขัน คือการพิสูจน์ตัวเองและการใช้ความสามารถพิเศษถือเป็นการโกงการแข่งขัน”

“แล้วถ้าเราจำเป็นต้องใช้ล่ะคะ” ฉันถามอย่างห้วนๆ

“ถ้าเพื่อนเรา หรือเรา ต้องประสบเหตุการณ์เกือบถึงตายหรือ

เกิดอุบัติเหตุในการแข่ง สามารถใช้ได้จ๊ะ เฮสเทรียทอรัสตรอว์ ลีคเคยมีนักเรียนเสียชีวิตอยู่เป็นประจำในรายการแม้เราจะพยายามป้องกันอย่างดี เนื่องจากมันเป็นการแข่งขันเพื่อไปเป็นทหาร ทุกคนต้องใช้ทุกวิถีเพื่อชนะ หลายๆครั้งจึงเกิดอุบัติเหตุ”

“ใช้ในการแข่งขันไม่ได้อยู่แล้วครับเพราะมันจะเป็นการรบกวนสมาธิคุณ คุณอาจจะเป็นอันตรายได้ ผมจะออกมาเมื่อจำเป็นเท่านั้น” อีควิน็อกซ์ตอบ

“เออละ ครูจะตั้งชื่อทีมพวกเธอ 4 คนว่า ทีม | R.E.A.L | ตามเล็ขอของ รีล โซลคีน” ครูเซี่ยลเขียนชื่อทีมลงกระดาน

“เอ๋ ทำไมเป็นชื่อนี้ครับ”

“เพราะพวกเธอมีจริงใจ และหมายถึงสิ่งที่เรารับรู้ได้ แม้จะมองไม่เห็นแต่ก็มีอยู่จริง...”อ.เซี่ยลยิ้ม

“เช่นอะไรเธอครับ”รีลถาม เขาดูเล็กกลัวผี แต่ยังทำท่าเล็กลั่น กลัวอาจารย์จะบอกว่าผี....

“ความรักใจ เด็ก โง่เอ๊ย.....ความรักคือลมหายใจไม่ใช่อากาศ.....คือเหตุผลที่พวกเธอยืนตรงนี้”อ.เซี่ยลพูดพร้อมหัวเราะ

นั่นสินะ ความรัก ที่ฉันไม่เคยรู้จักมันเลย

“เออละพวกเธอแยกย้ายกันไปนอนได้แล้ว พรุ่งนี้ตื่นมาจะได้ทำกิจกรรม”

ฉันตื่นสายเนื่องจากเมื่อคืนซิงค์มากไปหน่อย วันนี้เป็นวันศึกษาตามใจ ครูเซี่ยลให้เราคิดผลิตภัณฑ์ที่เราจะไปขายในเทศกาล Flea market ของโรงเรียนกัน เทศกาลนี้เป็นเทศกาล

ใหญ่ จัดในลานอเนกประสงค์ของโรงเรียนที่ปูอิฐสีน้ำตาล เป็นลายตารางไว้กันไปมาและมีต้นไม้ยืนบริเวณรอบๆ ลานไม่ร้อน เพราะเงาอาคารบังพอดี ชีโดกับปริซึมไปหาข้อมูลในห้องสมุดแต่เช้า ฉันทเจอรืลกำลังวาดอะไรขยุกขยิกอยู่ตรง โถงห้องรับแขก ฉันทคิดในใจ

ในที่สุดฉันทก็มาร่วมหัวจมท้ายกับอีตาริลนี่จนได้ รวมไปถึงชีโดและปริซึม แต่ฉันทคิดว่าหลังจากที่ฉันทจบเรื่องพักการเรียนแล้ว ฉันทคงบอกเขาว่าฉันทจะไม่ลงแข่ง เพราะฉันทกลัวตายหะ ครูเซี่ยลย้าว่ามีการตายเกิดขึ้นจริงๆด้วย และฉันทยังไม่อยากตาย อีตาริลเดินมานั้นแล้ว วันนี้เขาใส่เสื้อใหม่มีเลข 8 มีลายแปลกๆ เหมือนปลาทองสีชาวล้อมเลข 8 นั้น ฉันทอยากได้บ้างจ้ะลายนี้มันสวยมาก ดูสัญลักษณ์ๆหน่อยๆ ฉันทถามเขาว่า...

“ทำไมคุณใส่เสื้อลายเลข 8 ค่ะ”

“เลข 8 เหมือนคนอยู่ด้วยกันครับ เป็นวงกลมสองวง วงกลมหมายถึงความอุดมสมบูรณ์ จึงหมายถึงคนที่สมบูรณ์พร้อม มาอยู่ด้วยกัน และยังหมายถึงสัญลักษณ์อันลึ้มิท ไม่มีที่สิ้นสุดอีกด้วย”

“แล้วทำไมต้องเป็นแนวตั้ง”

“มันคงงัยครับ เส้นตรง หมายถึง ความมั่นคง”

“แล้วปลาทองหละคะ”

“ปลาทองหมายถึงการรับเคราะห์แทนกันครับ” ฉันทะลึงนายนี้คิดอะไรละเอียดยขนาดนี้เลยหรอ

ภาพในหัววนเวียนมาหาฉันทอีกคร้ง ปลาทองหยินหยาง ท้องทุ่งสีชาว

“คุณชอบออกแบบเสื้อจังนะ” จัน โน้มตัวไปทางเขา ดูเขา ทำท่าทางสอนใช้เครื่องมือ

“คุณก็ทำได้ ไว้ผมสอน แควดบนเสปคตราแล้วสั่งพิมพ์ บอกมันให้ปริ้นท์เท่านั้นๆ โดยกางมือเข้าออกมันก็จะรู้แล้วก็พิมพ์ ให้เรา มีตัวเดียวในดาวโกอา” เขาพูดพร้อมทำมือไปด้วยอย่างรวดเร็วและไม่ลืมตีดนิ้วดังเป๊าะราวนักแสดงมายากล

“คุณน่าจะมียูเอสใหม่ นะ spectra is my GF แฟนของ ผมคือ เสปคตรา” จันแซวเขา

“ว่าแต่คุณหละ ปานนี้แฟนคุณไม่ห่วยรีใจมาค้างบ้านเดียวกับผู้ชายแถมไม่มีประตูปิดห้องอีก” เขาแซะกลับ

“จันไม่มีแฟน” จันตอบ

“ทำไมหละ คุณก็สวยออก” เขาทำหน้าตกตะลึง

“ไม่รู้เหมือนกัน....ผู้ชายก็คิดแต่เรื่องอย่างนั้นหรือเปล่า เรื่อง ลามกหนะ” ริลได้ยื่นเขาเบิกตาแล้วบอกว่า

“ไม่ใช่ทุกคนหรอกนะที่คิดแบบนั้น ผมแค่มีเวลาที่ดีๆ ที่มี คุณภาพกับคนที่ผมรักก็พอแล้ว”

ไม่รู้เขาพยายามพูดให้จันประทับใจหรือเปล่า แต่ถ้าเขาคิด อย่างนั้นจริงๆ ก็เป็นเรื่องดีมากทีเดียว

“ใครจะเป็นผู้หญิงผู้โชคดีคนนี้นะคะ คุณโชคลิน” จันปิดตายิ้มให้เขา เรียกเขาชื่อนี้ดูสิว่าเขาจะมีหน้าไปไหนที่ไหนไหนว่า ยัยแวนสมองทึบ เพราะมีกันอยู่แค่ 4 คน...อ้อ 5 รวมครูเซี่ยล

“ก็ดีเหมือนกันนะ เลดี้ แปลว่าผมสะอาดใจ ทั้งกายและ จิตใจ” ริล โชลคินยี้ดอก

“แล้วที่วาดอยู่นั้นอะไร “ฉันทิมเขากำลังวาดภาพดาราคคนหนึ่งแล้วรีทัชภาพให้เป็นภาพนู้ด.....ตาโชคลีนมือถือสาکปากถือคิล

“อะ...อ้อ อนาคตมีนะ ผมศึกษาอนาคตมี....ซอริ ฮะๆๆๆ” เขายิมสไตล์พระอาทิตย์สไตส์อีกแล้วแถมยังโชว์รูปศึกษาอนาคตมีให้ฉันทิมดูด้วยราวกับเด็กโชว์ประกาศนียบัตร ฉันทิมแอบถ่ายรูปนั้นเอาไว้ รูประหว่างเขากำลังก้มหน้าวาดรูปนู้ดอย่างจริงจัง ฉันทิมถ่ายรูปเป็นหลักฐานว่าอิตานีวาดรูปนู้ดเอาไว้แบบลคเมลล์เขาทีหลังถ้าเขาคิดจะว่าฉันทิมว่ายัยแวนสมองทิบ

“รูปนู้ดหนะเป็นเรื่องธรรมดาถ้าคุณอยากศึกษาอนาคต....อะ.....!!!!” ริลร้องเพราะ.....ฉันทิมปิดเสียงแฟลช

“คุณแอบถ่ายรูปผมทำไม” เขายิมสไตล์พระอาทิตย์ส่องแสงและทำกระตือรือร้นเหมือนลูกแมวได้ของเล่นอีกแล้ว

แต่ฉันทิมไม่ได้แอบถ่ายนายยะ ฉันทิมถ่ายให้นายเห็นเลย ริลแย่งโทรศัพท์ฉันทิมไป โทรศัพท์ในยุคนี้บางเท่าแผ่นกระดาษ แต่แข็งจับได้ถนัดมือ ตกไม่แตก และเป็นแผ่นสีต่างๆมีทั้งใส เงิน ทอง สามารถเลือกและตกแต่งลายได้ตามใจ เวลาจะโทรก็เรียกชื่อเลย ถ้าจำไม่ได้ก็เปิดสมุดโทรศัพท์ดูได้โดยสั่งว่า เปิดรายชื่อ อิตาริลร้องว่า “ไหนดูลิ ถ่ายได้หล่อไหม.....อะ.....ไม่นะโกอาคุณถ่ายได้ผมดูเหมือนเกย์มากเลย”

ฉันทิมคิดในใจ ไม่ใช่ความผิดฉันทิมนะ หน้านายต่างหากที่เกย์....

“หน้าคุณสวยไ้คะ....”

“ผมไม่ใช่เกย์นะ คุณลองพิสูจน์ดูไหม เลดี้” เขาเอามือดันกำแพงสองข้าง และทำหน้าเจ้าเล่ห์เหมือนจิ้งจอก..... อิตานี

เป็นสวนสัตว์หรือไงนะ เห็นเขาแล้วฉันนึกถึงสัตว์นานาชนิด แล้ว
อิตาบ้านนั้นก็เอามือมาปิดปากฉัน เขาเอามืออีกข้างมาจับที่คอ
เสื้อแล้วรูดขึ้นอย่างแผ่วเบา

“คุณร้องไม่ได้แล้วที่นี้จะให้ใครช่วยเหลือเนี่ย น่าสงสารจริงๆ
หนูน้อยหมวกแดง” นายเป็นหมาป่าสินะฉันพยายามจะจ้ำง
ปากตัวเองจากมือเรียวยาวที่ปิดปากฉันไว้แล้วก็..จับมือเขา
อย่างจัง

“โอ้ยยยยยยย” นายนั้นร้องอย่างเจ็บ พร้อมกับสะบัดมือไป
มา หน้าเขาย่นเหมือนหมาบูลด็อก

“อย่าล้อเล่นแบบนี้ะริลฉันไม่ชอบเลยจริงๆ” ฉันพูดจาห้วนๆ
กับเขา ฉันกลัวสิ่งที่เขากำลังล้อเล่นกับฉัน ฉันไม่สมควรจะ
สุภาพกับคนที่หยาบคายต่อฉัน

“ผมขอโทษครับ คุณอย่าเรียกผีมาเตะผมแบบเมื่อวาน
นะ” เขาทำหน้าเหวออีกแล้ว พร้อมกับทำหน้าลูกแมวสำนึกผิด

“เขาชื่ออิกวิน็อกซ์ และไม่ใช่วีด้วย” ฉันพูดพร้อมทำหน้างอน
เล็กน้อยแล้วเขาก็ทำหน้าซีเรียส

“ผมขอโทษจริงๆครับโกอาผมจะไม่ล้อเล่นกับคุณแบบนี้อีก”
พร้อมทั้งก้มหัวให้ฉัน และคุกเข่าลงไป พร้อมทั้งหยิบมือฉันเอา
เพอร์มาเนนท์มาร์คเกอร์มาเขียนเลขโรมัน | ตรงนี้วางข้างซ้าย
อย่างบรรจงราวกับสัก นั่นมันตำแหน่งแหวนแต่งงานนะ
ริล.....นายเขียนเป็นเลขโรมันหรือรูปตัว L เล็กกันนะ

เขาเขียนหยดน้ำตาสองหยด ด้านข้างสับด้านกันด้านข้างตัว
| “นี่คือหยดน้ำตาของคุณ”

“มันจะกลายเป็นต้นกล้า ทุกๆความเจ็บปวด ความเศร้า

ความผิดพลาดของ มนุษย์อย่างเรา จะกลายเป็นเมล็ดพันธุ์ไปสู่
อะไรสักอย่าง” เขาวาดใบไม้สองใบสมมาตรกันลงไปตรงยอด
ของตัว ।

แล้วเขาก็เขียนรูปดวงดาวด้านบน ใส่เครื่องหมายหยินหยาง
ลงไป

“มันจะทำให้เราไปสู่ฝันได้สักวันหนึ่งนะครับ ความฝันนั้น
เป็นธรรมชาติของมนุษย์นะครับ นัมเบอร์วัน” หาเขาเรียกฉันว่า
นัมเบอร์วันหรือ

“ใช่ ถ้าคุณลงแข่งผมจะให้你是我คนสั่งการผม ยูอาร์
นัมเบอร์วัน” ฉันคิดในใจ ฉันเนียนะ ฉันที่อ่อนแอคนนี้เนียนะ
นายคิดถูกแล้วหรือ รีล โซล คีน

“แต่ฉันจะไม่ลงแข่งนะ ฉันกลัวตาย ฉันไม่อยากตาย”

“คุณไม่ตายแน่นอนโกอา ผมมั่นใจ ผมปกป้องคุณได้แน่นอน
หลังจากช่วงนี้ผ่านไปเราจะมาฝึกการเอาตัวรอดในสนามแข่ง
เราจะช่วยกัน ถ้าคุณเกิดตายจริงๆผมจะเป็นคนดูแลครอบครัว
คุณทั้งหมดเอง ผมจะชด ใช้ด้วยชีวิตที่เหลือของผมเพราะคุณคือ
। เลขหนึ่ง จุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมวาดรูป ผมฝันถึงคุณทุกวัน ใน
ฝันมีความสุขมาก ผมอยากรู้ว่าคุณคือใคร ผมฝึกวาดรูปทุกวัน
เช่นกัน เพื่อเสกทัศน์หน้าของผู้หญิงที่อยู่ในฝันของผมให้เหมือน
ที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้ แล้ววันนี้ผมก็ได้เจอคุณ...ไอ...”

“ทำไมเรียกฉันว่าไอคะ” ฉันเริ่มกลับมาสุภาพกับเขา

“ในฝันของผม คุณชื่อ ไอ....แปลว่า ฉัน หรือแปลว่า....”

“ความรักในภาษาญี่ปุ่นดั้งเดิม” ฉันก็ออก ต่อคำเขาแล้วฉัน
ก็อึ้ง.....

ชื่อของคุณ GAIA มีคำว่า AI อยู่ในนั้นและมองกลับด้าน มันก็มีคำว่า AI และมีตัว I ที่แปลว่าฉันอยู่ตรงกลางซึ่งค้นไว้ เหมือนกระจกสะท้อนตัว A อีกตัว G อาจจะหมายถึง.....Goldfish หรือปลาทองก็ได้ในความคิดผม ที่เห็นในความฝัน”....ริลพูดต่อ ฉันอ้าปากค้างไม่คิดว่าชื่อจะมีความหมายขนาดนั้นและตรงกับความฝันของฉันด้วย

เขาคิดอะไรออก “ไอ เรามาทำคอนเซปต์ความรักกับโลกใบนี้ไหมครับ” เขาดูเขินๆเล็กน้อยพอพูดถึงความรัก หน้าสีแดงอยู่แล้วยิ่งแดงเป็นลูกตำลึงไปอีก

“ฉันว่าดีนะ แต่ธรรมดาไป เรามาเล่นเรื่องกาแล็กซีที่เป็นชื่อกาแล็กซีนี้ดีกว่า” อีควิน็อกซ์ทำหน้าที่มีความสุขจู่ๆก็มาถึง เอ้ย...ซิงค์ฉันแล้วพูดอะไรแปลกๆใส่ริล

“หัวข้ออะไรดีครับ ไอ” ริลถามฉัน

“(A)I AM GALAXIA” อีควิน็อกซ์ที่ซิงค์ฉันอยู่เอาเพอร์มาเนนท์มาร์คเกอร์มาเขียนบนมือ.....เดี๋ยวๆนั้นลบไม่ออกนะ (ความรัก)ฉันคือกาแล็กซี

ทางด้านซีโดกับปริซึม พวกเขาอ่านหนังสือกันทั้งวัน เพื่อหาไอเดียจะทำอะไรขายดี

“เธอว่าเราทำอะไรขายกันดี ฉันไม่มีหัวด้านครีเอทีฟจริงๆ” ซีโดนั่งย่อเข่า เอามือกุมหัว ทำหน้าจ๋อยหลังจากอ่านหนังสือกองเป็นพะเนินเทินทึก

“เธอฉลาดกว่าฉันเธอลองคิดดูสิว่าอะไรน่าจะขายได้ สองคนนี้น่าจะขายเสื้อยืดสวยๆ ดูทรงจากริลแล้ว” ปริซึมเดา

“พวกนั้นคงทำการตลาดไม่เป็นหรอก เขาฝึกวาดแต่รูป ฉันคิดว่าพวกเราควรขายอะไรที่เข้ากับเรา อยู่แล้ว เธอวาดรูปสดเป็นไหม” ซีโดถามปริซึม

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงหรอกเราทำงานกันเป็นทีมสี่คน แหม...วาดรูปสด เธอ

นี่โบราณจัง ไม่มีอะไรใหม่ๆเธอ ฉันชอบเรื่องราวดี เราทำเครื่องประดับประจำราศี
เกิดชายดีกว่า”ปริซึมกล่าวพร้อมความตื่นเต้นในน้ำเสียง

“เครื่องประดับประจำราศีก็ไม่ได้ใหม่นะ แต่ใส่ในอะไรดี สร้อย กระเป๋า พวง
กุญแจ...ลายโทรศัพท์”เขาตอบปริซึมมาเรื่อยๆ ราวกับเดา กะเอาให้ถูก

“นายนี้ไม่มีหัวด้านครีเอทีฟจริงๆด้วย ฉันจะขายกลุ่มลูกค้าผู้หญิง เพราะว่าถ้า
เราไม่กำหนดกลุ่มลูกค้า เราก็จะเหวี่ยงแหไปเรื่อย.....สิ่งที่ทุกคนต้องใช้และพก
มันตลอดเวลาและไม่มีทางลืมหรือหลุด อะนายทายสิว่าเป็นอะไร” ปริซึมยกมือมา
ข้างหนึ่งพร้อมกับชี้นิ้ว และเล็งไปทางเขา

ชิโดเอามือเท้าคาง เขานิ่งเงียบไปราวๆ 10 นาที

“ให้ตายสิฉันคิดไม่ออกเลย.....”

“ชุดชั้นในผู้หญิงงัยะ หรือนายไม่ใส่ชั้นใน”ปริซึมตอบแบบแฉะๆชนิดนี้

“ฉันใส่...แต่เดี๋ยวนะแล้วมันเกี่ยวกับประจำราศียังงัย”ชิโดเอามือมาเท้าคาง
แล้วครุ่นคิด

“เราจะติดเครื่องประดับประจำราศีลงไป ใส่แล้วจะช่วยป้องกันตัวหรือทำให้
สะดวก”ปริซึมผายมือออกแสดงอาการพรีเซนต์

“ป้องกันยังงัย” ชิโดยังสงสัยไม่เลิก

“ป้องกันตัวจริงๆไม่ใช่ใช้ดวง คือในนั้นจะมีช่องใส่เข็มเล็กๆเข็มยาชาที่แทง
แล้วไม่ถึงตายแต่และชาไปทั้งตัวไม่สามารถขยับได้ กันคนมาทำร้าย เราจะมี
manual ในการใช้ป้องกันตัวสำหรับผู้หญิงให้ หรือช่องไว้ใส่ accessories อื่นๆ
แล้วแต่เขาอยากติดตั้งเพิ่มเติม” ปริซึมตอบอย่างละเอียด

“แล้วในเมื่อมันเป็นชั้นในมันจะเห็นเครื่องประดับประจำราศีได้งัย”

“นี้นาย....หัวเรื่องออกแบบนายเป็นศูนย์จริงๆด้วย มีหลายวิธีที่จะทำให้เห็น
เครื่องประดับเช่นออกแบบให้เป็นบ็อกเซอร์”

“แล้วเราจะสั่งใครผลิตออกแบบหนะฉันรู้ว่าเธอทำ”

“ไม่ ฉันไม่ออกแบบ ฉันสู้ริลไม่ได้ สั่งริลง ฝ่ายออกแบบ”

“อ้าว เธอก็อวดรูป เธอไม่ออกแบบเองเธอ”

“ฉันเป็นอาร์ทไดเรคเตอร์ ริลเป็นอาร์ติสต์ เพราะเขาทำอะไรตามใจตัวเอง
บางทีต้องมีอาร์ทไดเรคเตอร์มาควบคุมทิศทาง”

“เขาจะยอมให้เธอเป็นหัวหน้าคุมเขาเธอ”

“ก็อย่าให้เขารู้สึกว่าฉันเป็นหัวหน้าหรือคุมเขาและฉันก็ได้เป็นหัวหน้า เรา

แค่ร่วมงานกันแล้วทำคนละหน้าที่”

“ทำยังไง”

“ให้นายเป็นคนส่ง นายเป็นหัวหน้า หมอนั้นยอมแน่ ฉันจะเขียนคำสั่งอย่างละเอียดส่ง message ใน Helios นายก็เอาไปส่งริลต่อเลย ฉันไวใจริล ฉันไม่แก้งานเขาแน่ แต่งานนี้...เขาคงต้องปรึกษาโกอาเอา เพราะว่ามันเป็นชุดชั้นใน”ปริซึมอธิบายให้ชิโดอย่างละเอียดด้วยสีหน้าสุดมัน

“แล้วทำไมเธอไม่ไปให้คำปรึกษาตัวเอง เธอเป็นเจ้าของไอดีเดียนะ”

“ฉันจะเป็นฝ่ายติดต่อผู้ผลิต และดูคุณภาพสินค้า ส่วน manual ในการป้องกันตัวของผู้หญิง ให้โกอาเป็นคนเขียน”

“เราจะตั้งชื่อแบรนด์ว่าอะไรดี”ชิโดสงสัยอีกแล้ว

“นายตั้งสิ”ปริซึม โบ้ย

“PRISM’s Charm ร้านเครื่องรางของปริซึม ดีไหม?”

“ฉันว่าชื่อ Chism’s Charm ชิซึมชาร์มดีกว่าเป็นคำที่ไม่มีในดาวโกอา มันจะโดดเด่นออกมา และคล้องจองกับคำว่า Charm และมีชื่อนายนำหน้า”

“ทำไมฉันเป็นคนนำหน้าหละ ฉันแทบไม่ได้ออกไอดีเดียเลยนะ”ชิโดงงวย

“นายเป็นผู้นำ นายสั่งทุกคนได้ไงหละ นายแค่ไม่มั่นใจในทักษะด้านศิลปะของตัวเองและไม่มั่นใจในจุดแข็งตัวเอง ที่ผ่านมานายคงเอาแต่เรียนสินะ”

“เอางี้ไหม เราแลกกัน เธอสอนวาดรูปฉันฉันสอนวิชาการเธอ”ชิโดเสนอ เขาหมุนตัวหนึ่งรอบแล้วชี้นิ้วไปที่ปริซึม

“ฉันไม่ต้องการ ชิโด ฉันชอบที่ฉันเป็นแบบนี้ และฉันไม่คิดว่าเธอควรฝึกวาดรูปด้วย”

“ทำไมหละ”

“เธอแค่อยากเอาชนะริลในทุกด้าน เธอไม่ต้องเอาชนะเขา เธอแค่พัฒนาจุดแข็งของเธอไป”

“แต่ฉันไม่น่าจะสั่งเธอได้ ตอนแข่ง เพราะฉันไม่รู้เรื่องวาดๆเลยจริงๆ”

“ใช่ เฉพาะในทีมเราตอนแข่ง ฉันเป็นหัวหน้า ส่วนเธอเป็นนักวางแผนไงหละ ทีมนั้นใช้ชื่อ Gaia so real เราจะใช้ชื่อทีมว่า....”

“Chism ดีกว่า เป็นชื่อแบรนด์ไปเลย”

“แหม ออกไอดีเดียแล้วสินะหลังจากเจียบมานาน เอาหละมาถึงสิ่งที่ฉันไม่ถนัด เธอว่าเราจะวางแผนการตลาดยังไง”

“เราต้องทำแคมเปญก่อน และจัดอบรมฟรี งานโรงเรียนจะมีในอีก 2 อาทิตย์ เราต้องอบรมทุกวันเรื่องการป้องกันตัวของผู้หญิง แล้วให้ลงทะเบียนด้วยแอคเคาท์ Helios ใครลงทะเบียนจะได้ของแจกฟรี เป็นเสื้อยืดที่รึลทำ เราก็จะได้ซื้อลูกค้าไวไวโปรโมทต่อ” ชิโตบอกปริซึม

“ใครเป็นวิทยากร แล้วทำไมต้องแจกเสื้อ”

“เออไง สวยและคล่อง ส่วนเรื่องแจกเสื้อเพื่อให้คนเห็นเยอะๆ แล้วเราก็อัพรูปคลิปต่างๆลง Helios สร้างกลุ่มรณรงค์ความปลอดภัยของผู้หญิง ส่วนนี้ฉันทำเอง อ้อ เธอควรขายกางเกงยีนส์ควบคู่ด้วยนะ ฉันว่าไอเดียเข้มนี่อยู่ในชุดชั้นในมันควักยากไปหน่อย แต่ถ้ากางเกงยีนส์หละก็ ปลอดภัยในระดับหนึ่งเพราะถอดยาก เราควรออกแบบให้มีความเป็นผู้หญิงในนั้น จะเป็นกระโปรงยีนส์ที่มีกางเกงอยู่ข้างในก็ได้เนะ”

“ฉันเปลี่ยนใจละ.....นายนั่นแหละ หัวหน้าที่ม R.E.A.L เรา ชิโต ส่วนฉัน เป็นครีเอทีฟและนักวางแผนสองคนนั้นเดี๋ยวก่อนให้พวกเขาเลือกบทบาทกันเอง”

หลังจากคุยกันแล้วชิโตทิ้งในปริซึมมาก เธอเป็นคนเก่งและฉลาดกว่าที่คิดจริงๆ

หลังจากนั้นสองคนนั้นก็กลับมาจากห้องสมุดกำลังเห็นรึลทำท่าจะลวนลาม ไกอา ชิโต ปริซึม สองคนมองหน้ากัน ปริซึมหยิบมือถือมาถ่ายพร้อมคิดแผนเดียวกันออก.....นี่มันวัตถุดิบชั้นดีชัดๆ

“โพสต์ลง Helios เลยมะ การตลาดขั้นยอด” ชิโตถาม

“ฉันเห็นด้วยกับนาย แต่โพสต์ที่ไหน”

“แอคเคาท์เธอ แอคเคาท์ฉัน กลุ่มต่างๆ เอาให้รูปมันแพร่กระจายที่สุดเท่าที่ทำได้”

ปริซึมลังเลนิดๆ

“สองคนนั้นจะไม่โกรธเราหรอก”

“ตั้งฟิลเตอร์ไม่ให้สองคนนั้นเห็นสิ”ชิโตแสบะยิ้ม ปริซึมเห็นด้วย

ชิโตตั้งกลุ่มใน Helios “กลุ่มเผ่าระว่างอันตรายกับผู้หญิง” แล้วเขาก็โพสต์รูปกระจายไปทั่วโรงเรียน

ปริซึมเป็นคนเขียน copy
ระวังภัย!!
เป็นผู้หญิงแท้จริงแสนลำบาก
มันเหนื่อยยากเพราะผู้ชายมือไวหนอ
รักไม่รักแต่ก็ไม่ยอมรอ
พอพอพอมามาเฝ้าระวังตัว

ริลและโกอาไม่รู้ตัวเลยว่าจะดังไปทั่ว โรงเรียนภายในเวลาข้ามคืน เพราะ viral marketing ของสองคนนี้
แต่เธอก็ไม่รู้เช่นกันว่าจะมีเรื่องวุ่นวายตามมาอีกเป็นพรวน

ดาว

โกอาและริลไม่รู้ว่ารูปของตัวเองถูกโพสต์และแคมเปญของชิโดและปริซึม
กระจายไปทั่วทำให้มีคนสมัครเข้ากลุ่มจำนวนมาก พวกเขายังใช้ชีวิตตามปกติ
จนอาจารย์เซี่ยลเห็นใน Helios จึงมาถามชิโด

“ชิโด รูปนี้มันอะไร”

“อ้อ มันเป็นแผนการตลาดของพวกเราครับ ได้ผลสุดๆ”

“เธอนี้ไม่เบาเลยนะ แต่ระวังเพื่อนเดือดร้อนนะ แล้วเพื่อนเธอรู้หรือยัง”

“ไม่รู้ครับ อย่าให้เขารู้ดีกว่า”

“จะดีหรือซิโต ครูว่าเธอคิดดีๆนะ เธอกำลังละเมิดความเป็นส่วนตัวของเธออยู่นะ”

“ผมคิดว่าจะเป็นผลดีต่อพวกเขาครับครูเชียว เพราะเขากำลังจะทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมนั่นก็คืออรรถรงค์โดยการเป็นพรีเซนเตอร์อรรถรงค์ให้กับกลุ่มเฝ้าระวังอันตรายให้กับผู้หญิงของพวกเรา ซึ่งจะส่งผลต่อวงกว้างในทางที่ดีมากกว่า และผมเชื่อมั่นว่าเขาทั้งสองเข้มแข็งพอ”

“รึลหนะครูรู้ แต่โกอาหนะสิ ครูเป็นห่วง พวกเธอจะทำยังงัยถ้าเรื่องนี้มันบานปลาย”อาจารย์เชียวล้ำคำ

“ผมจะเป็นคนแก้ไขปัญหาทั้งหมดเองครับอาจารย์เชียว”ซิโดก้มหัว

มาถึงทีมโกอาและรึลบ้าง พวกเขา กำลังวางแผนกันเพื่อที่จะทำอะไรสักอย่างภายในวันเทศกาล

“คุณหมายความว่าไงครับไอทีบอกว่า (A)I am galaxia” รึลถามฉั่น

“เราจะทำอนิเมชันเรื่องกาแล็กซีกันไงคะ คุณอนิเมทเป็นไหม”ฉั่นถามกลับ

“เป็นครับ สเปคตรา ทำได้หมด แล้วเรื่องราวมันจะเป็นยังงัยครับ”

“ฉั่นไม่รู้ค่ะ ฉั่นไม่เก่ง ในการเริ่มต้นก่อน”ฉั่นพูดแล้วเอานิ้วพันผม

“ผมเริ่มให้ รักคือกาแล็คเซีย ฉั่นคือกาแล็คเซีย แปลว่าแกแล็กซีรักเราเลย ทำให้เกิดกาแล็คซี ผมว่าคนไม่น่าจะอินนะ กาแล็คซีไกลตัวเกินไป เอาเป็น ‘AI’ AM G AI A ดีกว่า โกอาร์กฉั่น ฉั่นรักโกอา แล้วแทนที่จะทำอนิเมชัน ผมว่าทำหนังไปเลยดีกว่าครับ เพราะอนิเมทนั้นถึงจะทำได้แต่ใช้เวลานานพอสมควร และทำให้ตียาก ผมกลัวจะไม่ทันงานเทศกาล และไม่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายที่เราจะขาย”

“แล้วคุณจะขายอะไร เลื่อยดีหรือ”ฉั่นผู้ไม่มีหัวด้านการค้าถามเขา

“ถ้าหนังนั้นฮิต เราจะทำอะไรออกมาขายก็ได้ ผมจะทำคลิปเป็นซีรีส์ลง Helios 4 ตอน อาทิตย์ละสองตอน ปล่อยคลิปสุดท้าย ตอนวันสุดท้ายก่อนวันงาน สรุปคือผมกับคุณเราเล่นซีรีส์กัน”

“ไม่นะ ฉั่นอายุกล๊อง”ฉั่นเปรย

“คุณต้องเล่น ไม่งั้น...ผมจะกดลบเพื่อนใน Helios แล้วโพสต์สถานะ แล้วคนก็จะซุบซิบนินทาคุณ คุณไม่ชอบใช้ไหมหละ”

อิตาเจ้าเล่ห์นี่ ฉั่นไม่รู้แล้วว่าเขเป็นตัอะไร หมาป่า สิงโต ลูกเสือ

“แล้วใครเป็นคนถ่ายคะ” ฉันทถามเขา เพราะไม่แน่ใจ ว่าเราต้องตั้งกล้องเล่นกันเองไหม ไม่อย่างนั้นมุกกล้องมันก็จะไม่ได้

“สองคนนั้นคงไม่ว่างมาถ่ายคลิปให้เราหรอก คงต้องรบกวนครูเซี่ยลมัง....”

“เอาเป็นเราต้องคิดธีมก่อน ธีมก็คือ ถ้าดาวเป็นคนแล้วคุยกันหละ คุณเป็นโกอา ผมเป็นพระจันทร์ที่โคจรรอบโกอา ส่วนคอนเซปต์คือ พระจันทร์และโกอาต่างหลงรักกันแต่เพราะวง โคจรเลยคุยกันไม่ได้”

“แต่คุณไม่ใช่พระจันทร์นี่ ชื่อคุณมีคำว่า sol คุณเป็นพระอาทิตย์ และหนังรักต่างหลงรักกันนั้นก็เซี่ยมาก”

“งั้นเอาเป็นพระอาทิตย์คุยกับโกอาดีกว่า” ริลเสนอ

“คุยว่าไงคะ” ฉันท้คิดว่าน่าสนุกดีโอเดียเขา แต่ฉันท้ก็อายกล้องอยู่ดี

“.....โอทำไมผมถึงโคจรรอบคุณไม่ได้” ริลเริ่มก่อน

“เพราะพระอาทิตย์ใหญ่กว่าดาวโกอาไงคะ โอถึงต้องโคจรรอบคุณแทน” ฉันท้เริ่มต้น

“ผมอยากเป็นดวงอาทิตย์ที่เล็กกว่านี้ครับโอ ผมจะได้อยู่ใกล้ๆคุณเหมือนพระจันทร์” เขาทำหน้าอินมกๆเขาหน้าเหมือนจะร้องไห้จริงๆ

“ไม่ได้หรอกคะ คุณนั้นยิ่งใหญ่ ถ้าคุณดวงเล็กกว่านี้แสงคุณก็ส่องมาไม่ถึงฉันท้ ดวงดาวฉันท้ก็ตาย ส่องไม่ถึงดาวดวงอื่นๆ ฉันท้ได้รับไออุ่นจากคุณทุกวัน”

“คุณกำเนิดมาจากอะไร”

“ความรักคะ”

“เหมือนผมหรือเปล่า”

“เหมือนคุณหละคะ”

“พวกเราเกิดจากความรักของแม่เรา Galaxia กาแล็กซีนี้ตั้งนั้น I am so real ความรักมีจริง ดาวมีจริง โอมีจริง”

“โอ...!!!คุณทำได้นี่” ริลกำลังจะจบ แต่ฉันท้คิดว่ามันสนุกมากจนหยุดไม่ได้

“ได้สิคะเพราะฉันท้มีโซล”

“เพราะคุณมีผมเธอ” ริล โซลคินทำสีหน้าสนุก

“ใช่คะ Real sol ริล โซล, Real soul ริล โซล พระอาทิตย์ที่แท้จริง จิตวิญญาณที่แท้จริง ฉันท้ถึงโคจรรอบคุณไงคะ”

“ทำไมคุณไม่โคจรเข้ามาใกล้ผมกว่านี้อีกนิด....”

“ถ้าฉันท้เข้าใกล้คุณฉันท้ก็ชนคุณดาวโกอา ก็แตกสลาย และคุณก็มีแผลไงคะ ถ้า

คุณล้อเล่นกับไอ ไอจะล้อเล่นกับคุณ”

“แล้วถ้าผมมีแผลแล้วผมเกลียดคุณตลอดไปล่ะไอ”

“ฉันจะรักคุณตลอดไป เพราะ AI’m U ความรักคือคุณ ฉันคือคุณ,My Sol พระอาทิตย์ของฉัน,My Soul จิตวิญญาณของฉัน”

“AI am U(niverse)ความรักคือคุณ ผมคือคุณ ความรักคือจักรวาลของเรา”

“แปะๆๆๆๆพวกเขแสดงกันเหมือนจริงมาก”ฉันตกใจ สะดุ้ง โหรง เสียงตบมือของซีโดและปริซึม พวกเขาถ่ายคลิบเก็บไว้แล้ว ฉันอยากจะร้องไห้

“ฉันจะเอาเนื้อที่พวกเขแสดงไปทำ MV แล้วเรามาช่วยกันทำอนิเมชันเปิดกันน่ารักๆเป็น MV ชื่อดาวคุยกัน”

วันนี้ริลโซลคินต้องมาสอนฉันวาดรูป เรากำลังกลับจากการถ่ายคลิบ

อะ ไอ.....คุณพูดจริงหรือเปล่า?เขากะอีกกระอัก

“เรื่องอะไรคะริล”

“ที่บอกว่าจะรักผมตลอดไปตอนเราเล่นดาวคุยกัน”

“คุณจริงจังกับการเล่นด้วยเธออะ มันคือการแสดงนะ”จริงๆคือฉันเขินก็เลยตอบไปแบบนั้น

“มันเป็นแค่การแสดงงั้นเธอ” เขาทำหน้าซีเรียส

“คะ สำหรับฉันอารมณ์มันพาไปจริงๆ ตอนเด็กๆฉันชอบการแสดงมากเลยนะ เคยอยู่ชมรมการแสดงด้วย”

ส่วนริลไม่พูดอะไร เขาเดินนำฉันไปเงียบๆ พอใกล้จะถึง อิควินอกซ์เข้ามาสิงในตัวฉัน แล้วเขาก็พาตัวฉันวิ่งไปกอดข้างหลังริลโซลคิน ริลพูดอย่างเย็นชาว่า

“ไอ ถ้าคุณล้อเล่นกับความรัก ความรักจะล้อเล่นกับคุณนะครับ คุณพูดเองนี่”

“เกีย ไต้โปรด ช่วย โกอา ด้วย”อิควินอกซ์พูดในร่างฉัน

“หา....อะไรนะครับ”เขาหันมาทางฉันอย่างรวดเร็ว ทำหน้าเสีย

“มีเวลาอีก 300 วัน โกอาอาจจะถูกฆ่าโดยทอรัส...”อิควินอกซ์พูดต่อ ดูเหมือนเขาจะชิงคร่ำครวญนานไม่ได้แล้ว เพราะสูญเสียพลังโซลไปมากแต่ฉันไม่คิดจะคุยกับเขาหรอกนะ ฉันไม่อยากกลุ้มใจเรื่องนี้อีก

ริลหันหน้ามาแล้วดึงตัวฉันเข้าไปกอด แล้วลูบหัวฉันเหมือนลูกแมว หน้าเขายังซีเรียสอยู่

“ไอ.....ผมจะปกป้องคุณเอง”

แต่เมื่อก็เขาบอกว่าความรัก แล้วเขายังกอดฉันด้วย ไม่น่าเชื่อ เขารักฉันเธอ

เขากลัวความสัมพันธ์ขึ้นสมองเลยไม่ใช่หรอ ฉันเลยรวบรวมความกล้าถามออกไป

“คุณคิดยังไงกับฉัน”

“คุณวาดรูปเก่ง”

“ในฐานะบุคคลคนหนึ่ง”

“เพื่อนครับ”

“แล้วทำไมคุณถึงถามฉันเรื่องตอนที่เราเล่นดาวคู่กันล่ะ ว่าฉันรักคุณตลอดไป ฉันพูดจริงหรือเปล่า”

“เพราะว่าผมเชื่อว่าคุณคือเพื่อนที่ดีที่สุดของผมคนหนึ่ง คุณเป็นเพื่อนในจินตนาการ ในความฝันของผม มาตลอดแล้วคุณล่ะ ถ้าคุณไม่แน่ใจจริงๆว่าผมจะรู้สึกยังไง ทำไมถึงถาม”

“เพราะเอ่อ....เพราะเราอยู่ทีมเดียวกันไงทีม R.E.A.L”

“คุณจะลงแข่งกับผมหรอ”

“ไม่ แค่ทีมเดียวกันตอนช่วงพักการเรียนนี่ไงคะ”ฉันยังกลัวตายอยู่นะ

“.....”ริลโซลคินเงิบ

ชักพักครูเซี่ยลวิ่งหอบแฮ่ๆมา

“โกอา แย่แล้ว.....พ่อของหนูล้มป่วย จากการไปปฏิบัติหน้าที่เก็บกากอาวุธอาการหนักมาก”

ฉันตื่นตระหนก

“ทำไงดีคะครู”

“ถ้าหนูลงแข่งแล้วได้รางวัล หรือหาเงินได้มากพอก็จะช่วยพ่อหนูได้”

“มันต้องใช้เงินเท่าไรคะ ครูเซี่ยล”

“1,000,000 บิล จะ “ บิลเป็นหน่วยเงินหน่วยใหม่ของเรา 1 บิล = 100 USdollar ต้องใช้เงินถึงขนาดนั้นฉันจะไปเอาที่ไหน เมื่อครูพูดเสร็จ ครูก็รีบไปบอกว่า...

“เดี๋ยวครูจะไปเยี่ยมพ่อเธอ พวกเธออยู่ที่นี่ ทำกิจกรรมฟรีสไตล์ตามสบายนะ”

“ถ้าคุณลงแข่งกับผมนะโกอา ผมจะออกที่เหลื่อให้ และยกเงินรางวัลให้หมด” ริลโซลคิน กล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ เขาเลิกเรียกฉันว่าไอแล้ว....ฉันขอถอนคำพูดที่เรียกเขาว่าอีตาบ้านรวย หรือคำเสียดสีทำนองนั้นออกไปจากพจนานุกรม เขาเป็นผู้มีพระคุณต่อฉันจริงๆ ตอนนี้ฉันหวังพ่อมาก แต่ฉันก็แค่ความรู้สึกของริล

เช่นกันเลยพยายามทำให้เขายิ้มเหมือนเคย ช่วยไม่ได้ฉันกลัวตายจริงๆที่ผ่านมา แต่ถ้าต้องทำเพื่อพ่อฉันคิดว่าฉันต้องทำให้ได้ แต่ยังมีริลเป็นทีมแล้วฉันต้องมั่นใจในตัวเขาและตัวเองมากกว่านี้

“โซล.....” ฉันเรียกเขาด้วยชื่อกลาง

“ครับ” เขาหันมา สีหน้าแปลกใจ

“ฉันเรียกคุณว่า โซลุน แทน ได้ไหม “

“ทำไมครับ” เขาตอบห้วนมาก

“คุณบอกว่าคุณอยากเป็นพระจันทร์ จะได้ใกล้ โกอา่มากกว่านี้ Sol แปลว่า พระอาทิตย์ Lune แปลว่า พระจันทร์ Solune คือ พระอาทิตย์และพระจันทร์ ”

เขายิ้มแบบเศร้าๆ “แต่ถ้าพระอาทิตย์เข้าใกล้โกอา่มากไป โกอาจะกระแทกพระอาทิตย์ ทำให้พระอาทิตย์เป็นแผลอูกกาบาด”

“โกอาไม่สามารถทำร้ายพระอาทิตย์หรอก.....”

“ทำไมครับ” เขายังคงตอบห้วน ดูเหมือนโกรธ

‘ความรักของโกอาถึงพระอาทิตย์เังคะ โกอาถึงโคจรรอบพระอาทิตย์ จักรวาลคือหนึ่งเดียวกัน แต่ด้วยอะไรบางอย่างทำให้เราต้องแยกจากกัน ตั้งแต่เกิดบ๊วกแบ่ง’

เขากลับมาเบิกบานอีกครั้ง เขาเอามือมาโอบไหล่ฉัน ณ.ตอนนั้นไหล่ฉันเหมือนมีไฟฟ้าช็อตเบาๆฉันไม่รู้ว่าจะเกิดจากอะไร มันเปรี้ยวๆ เหมือนโดนไฟดูด แล้วเขาก็บอกว่า...”โอ.....ผม.....” เขาดูเหมือนจะพูดอะไร แต่.....

“โอววว สูดยอดเลยพวกนาย หยั่งกะไม่ใช่การแสดง ฉันหละชนลูกจริงๆ คลิปที่ 2 ดาวเดียวกัน ชิโดโผล่หน้าเนียนๆมาพร้อมถ่ายคลิปเมื่อกี้ไว้ด้วย

“นายมาตั้งแต่เมื่อไรหนะ เจ้าบ้า ถ่ายชะเนียนเลยนะ” ริลกลับมาเร่งเร้าแล้วไล่ถีบชิโดใหญ่

ฉันหันไปถามเขา”ริลเมื่อกี้คุณจะพูดอะไรหะ...”

“อะ..อ้อ ผมจะบอกว่า โซลุนมันยาวไป เรียกผมสั้นๆพยางค์ว่า ริล, โซล, ลุนจริงๆผมไม่ชอบชื่อกันครับ โซลหนะ เกือบไว้ให้แม่ผมเรียกคนเดียวครับ” ดูท่าทางเขารักแม่มาก

“ทำไมคะ”

“ถ้าผมตายแล้วโซลคนเรากลายเป็นดาวจริงๆ ผมอยากเป็นพระจันทร์หรือลุนมากกว่าครับ ผมอยากอยู่ใกล้ๆดาวโกอา โคจรรอบดาวโกอาตลอดไป เป็น

พระอาทิตย์น่าเบื่อจะตาย อยู่โดดเดี่ยว ต้องยิ้มแยมแยมใส ดุมีพลังตลอดเวลา
จริงๆผมชอบดูดาวยามค่ำคืน ชอบอยู่สงบๆบ้าง ผมชอบชื่อ ลูน นะ เพราะดีครับ
แต่ขอใช้กับคุณคนเดียวแล้วกันนะโอ ชอบคุณนะครับที่ตั้งชื่อให้ผม เลดี”

“ฉันจะลงแข่งกับคุณคะ ลูน”

ริลโซลคินยิ้ม คราวนี้เขายิ้มแบบสงบ ไม่ใช่แบบพระอาทิตย์ส่องสว่างเหมือน
ก่อน

“ถ้าโคจรรอบดาวโกอา ความรักนายก็ไม่สมหวังนะสิ เพราะวานายรักดาวโก
อาใช้ไหม ทำไมอยากเป็นพระจันทร์หละ พระจันทร์ไหนได้แต่โคจรรอบดาวโก
อานะ”ชิโดถาม

“สำหรับผม การได้มองคนที่เรารักจากไกลๆตลอดเวลานั้นก็เพียงพอแล้ว ไม่
จำเป็นจะต้องมากกว่านี้ก็ได้ เพราะถ้ามากกว่านี้ไม่เขาก็ผมอาจจะจับได้ ถ้ารัก
ดอกไม้ก็อย่าเด็ดดอกไม้ ไม่อย่างนั้นดอกไม้จะเหี่ยว”

“ทำไมถึงจับคะ” ฉันยังคงถามคำถามต่อไป

“เพราะจริงแล้วผมเป็นพระอาทิตย์ ไม่ใช่พระจันทร์ เข้าใกล้วงโคจรมากก็อาจ
จะไหม้” รอยยิ้มสุดใส่มั่นใจของริลโซลคินกลับคืนมา

เรากำลังอยู่ที่ห้อง โถง ในหอพักในพิเศษ

“ฉันแต่งเพลงดาวคู่กันมาแล้วส่วน R.คือริลร้อง ส่วน G.คือโกอาร์้องนะ”

ปริซึมบอก

เพลงดาวคู่กัน

R.โกอาโซลรักคุณอยากโคจรรอบคุณ

G.คุณช่างยิ่งใหญ่ไกลเหนือใคร

คุณเป็นอาทิตย์ ไกลชีวิตก็ตาย

พระอาทิตย์ดวงใหญ่ โกอาเลยห่าง

R.ผมอยากดวงเล็กกว่านี้ แคมีแสงพอส่องทาง

ส่องสว่างให้บ้าง ไปตามหาคุณ

G.Real Sol,Real Soul ฉันโคจรรอบคุณ

R.ฉันเข้ามาใกล้ผมอีกนิด

G.ใกล้ชีวิตคุณดาวฉันแตกสลายกลายเป็นธุลี

ทิ้งแปลให้คุณเจ็บเหินเป็นปี

R.ถ้าผมนี้จะเกลียดคุณตลอดไปหละโกอา
ฉันไม่ว่าแต่จะรักคุณตลอดไป I am U

“ใครจะเป็นคนแต่งทำนอง”ชิโดถาม

“ชิโด นายเิงพะ”ริลบอกพร้อมกับโบ้ยไปให้ชิโด

“แล้วนายทำไระริล”ชิโดถาม

“ฉันเล่นเดี่ยวไวโอลิน”ริลตอบพร้อมรอยยิ้มมั่นใจของเขาเช่นเคย

“ฉันเล่นเปียโนเอง”ปริซึ่มบอก

“แล้วไอ....เอ่อ ฉันหมายถึงโกอาอะ”ริลถามว่าฉันจะทำอะไร

“ฮ่าๆนายจะเรียกไอก็ได้ปานนี้เค้ารู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมืองแล้วเพีย! เจ้าบ้า”ชิโด
แซว

“พวกนายเอาคลิปไปโพสต์แล้วเหรือ”ริลถามชิโดกับปริซึ่ม

“ก็ใช่หะสิ จะเหลือเหรือ ขึ้นรอรารมณต์ติสท์นาย ตายพอดิ พวกนายดังสนั่น
Helios แทบแตก ถึงกับมีแฟนฟิค แฟนอาร์ทออกมาด้วยนะ อ้อไม่ต้องห่วง โกอา
เป็นคนตัดต่อ MV งานหนักกว่าพวกนายอีก” ชิโดตอบ

“นั่นพวกเราก็ก็นั่งดูคลิปนิ่งใช่หะ”ปริซึ่มย้า

“เล่นเรื่องอะไรดี”ชิโดยังคิดไม่ออกหรือเขาไม่มีหัวด้านครีเอท ปริซึ่มแอบ
มาบอกฉัน

“ฉันว่ามังกรขาว มังกรดำดีกว่า....หยินหยาง เป็นมังกรที่อาศัยอยู่ในโลกที่มี
กระจกกันอยู่ มังกรดำเกลียดโลกทั้งใบ แต่รักมังกรขาวตัวเดียว ส่วนมังกรขาวรัก
โลกทั้งใบเกลียดมังกรดำตัวเดียว”

“พวกนายแสดงอีกไหม” หา !!ต้องแสดงอีกเหรือ

“เอาสิ เริ่มเลย นายถ่ายได้ พวกฉันเล่นสด” อีตาริลก็บ้าไปกับเขาด้วย

“ใครเป็นมังกรขาวคะ” ฉันถาม เพราะอยากเป็นมังกรดำดูบ้าง

“ก็คุณเิง ผมเป็นมังกรดำ” ริลตอบ

“ฉันว่าเนื้อเรื่องมันน่าจะเปลี่ยนให้ดรามากว่านี้นะ”จริงๆฉันเริ่มมีความกล้าที่จะ
เสนอ ตั้งแต่รู้จักริลฉันก็เปลี่ยนไปนิดๆ

“สมมติมังกรขาวรักมังกรดำ มังกรดำรักมังกรขาว ทั้งสองเคยเป็นหนึ่ง
เดียวกัน แต่แตกกันเพราะมังกรดำถูกมังกรขาวทำร้าย”ฉันอธิบาย

“ทำไมมังกรขาวที่ดูเหมือนจะดี ต้องทำร้ายมังกรดำด้วยครับ”ริลดูจะสงสัย

“เพราะเธอคิดว่าเธออยากจะให้กลับมารวมกันเป็นคนเดิม” ฉันคิดว่ามัน
โรแมนติกกว่าในแบบนี้

“โห เนื้อเรื่องใช้ได้เลย จันเริ่มเลยมะ สตๆนี่แหละดี ดันเลย เอาริล ไกอ
พร้อมนะ” ชิโดถาม

“พร้อม” พวกเราสองคนตอบ

“1,2,3” ปริซึมนับ

“โอทำไมคุณถึงทำร้ายผม”

“เพราะมันเป็นวิธีเดียวที่โซลจะมีความสุข โซลจะได้รับการปลดปล่อย”

“ผมจะมีความสุขได้ยังไงในเมื่อคุณสร้างบาดแผลลึกให้แก่ใจผม”

“เพราะมันเป็นวิธีเดียวที่เราจะเป็นหนึ่งเดียวกัน”

“ทำไมเราถึงใช้ชีวิตแบบมังกรตัวอื่นๆไม่ได้ มีลูกมีหลาน”

“เพราะพวกเราคือดาวโคโรน็อกซ์ไง เมื่อไอกับโซลรวมกันจะกลายเป็นดาวที่
สว่างจ้า สดใส และที่ไม่มีวันแตกดับ สิ่งมีชีวิตต่างๆจะยังคงมีโซลเดิม แกนกลาง
สีดำแข็งแกร่งไม่มีอะไรทำลายได้ เราจึงใช้ชีวิตแบบมังกรตัวอื่นๆไม่ได้”

“ผมไม่อยากรวมเป็นคนเดียวกับคุณ”

“ถ้าคุณรักฉัน ทำไมคุณไม่อยากเป็นหนึ่งเดียวกัน เป็นคนเดียวกัน”

“เพราะผมเห็นแก่ตัว ผมไม่ได้รักดาวไกอ ผมแค่อยากมีไอออยู่ข้างๆ”

ทันใดนั้น ไกอย่อเข่าลง แล้วนำมือริลมาจูบ ทุกคนอึ้ง ริลหน้าแดงแปดไป
จนถึงคอ

“แต่ฉันไอ.....คือดาวไกอนั่นก็อยากมีคุณโซลอยู่ข้างๆอยู่ในใจ แล้วก็วาด
สัญลักษณ์อะไรบางอย่างแล้วก็ทำท่าคล้ายกับร้ายร้าแต่เป็นการร้ายร้าที่เฉียบขาด
ราวกับกำลังเต้นรำ”

“.....คุณกำลังจะฆ่าผมเหรอ”

“เรากำลังจะเป็นหนึ่งเดียวกันเมื่อเรารวมร่างกัน I AM U นั่นก็คือคุณ เราคือโค
โรน็อกซ์”

“กรีดดด ไกอ ริล พวกเธอทำได้ยังไง” ปริซึมร้องกรีดขึ้นมาด้วยความประหล
ใจ

“นั่นสิ ฉันอินมาก น้ำตาซึมแล้ว คิดได้ไงมังกรรวมร่างกันเป็นดาว” ชิโดกัด

ผ้าเช็ดหน้า เขาน้ำตาซึม

“ริลล์ม่อนๆ” ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องที่เศร้ามากครับ ดาวโคโรน็อกซ์ผมได้ยื่นในแบบเรียนว่าถ้าโซลดาวโกอาพุ่งชนพระอาทิตย์ด้วยความเร็วที่สูงมากถึงจะเป็นดาวโคโรน็อกซ์เกิดขึ้น แบบนั้นพวกเราก็ตายเรียบสิ”

“โอ้ยมันไม่เกิดขึ้นหรอก นั้นมันตำนานนะ เรามาพูดเรื่องการวางแผนดีกว่าว่า พวกเราจะขายอะไรกันบ้างจ้อง 6 บุทเลย ว่าแต่ริลล์ นายพูดถึงที่นายคิดออกมาจริงๆเหอ นายไม่อยากรวมร่างกับไอเหอ หุหุ”ซิดดออธิบายพร้อมแซะริลล์

“อะไรของนาย รวมร่างอะไร คนรวมร่างกันได้ที่ไหน”

“รวมแบบว่า.....อย่างนั้นไง” ซิดเอานิ้วชี้เข้ามาชนกันแนวขวางถี่ๆ

“เจ้าบ้าซิด!!!!เดี๋ยวทำฉันชวยหรือ ไอครับอย่าไปฟังมันนะ” ริลล์อิงไปพักหนึ่งพอเขารู้ว่าซิดหมายถึงอะไร เขาไล่ถีบซิดใหญ่

“โกอา ริลล์พวกนายสุขภาพใส่กันมากเลย ดูอย่างปริซึมสิ ไม่มีกิริยามารยาทเลย”

“อะไรยะ”

“ฉันชอบแบบสุขภาพมากกว่าคะ”บ้านฉันพูดจากันไม่สุขภาพ ฉันเลยอยากเป็นคนสุขภาพและชอบคนสุขภาพ

“ริลล์ฉันเห็นนายสุขภาพกับไอคนเดียวเนียแหละ”ซิดบอก

“นี่ซิด อย่าเรียกไอว่าไอ นั้นเป็นชื่อเล่นที่ฉันตั้งให้ไอ ฉันจะใช้คนเดียว อ้อ ห้ามเรียกฉันว่าลูนด้วยไม่งั้นนายเจอถีบยอดหน้าแน่”

“หรือจะเอา”ซิดจาง

“นี่พวกนายรักกันหรือเกลียดกันกันแน่นะ ทำไมชอบทะเลาะกัน”

“แหม ยิ่งทะเลาะกันแหละยิ่งรักกัน ยิ่งดูเหมือนเกลียดเท่าไร ยิ่งรักมากเท่านั้นแหละครับ เกลียดมาก ทะเลาะกันมาก บางทีอาจจะแปลว่าแค้นมากก็ได้ ความน่ากลัวที่สุดไม่ใช่ความเกลียดแต่เป็นการถูกเพิกเฉยต่างหาก”ซิดกล่าว

หลังจากพวกนั้นไปแล้ว ริลล์มาคุยกับฉัน เขายิ้มแบบเศร้าๆแล้วบอกว่า

“คุณคิดเรื่องดีมากเลยนะครับ คุณเอาความคิดมาจากไหน”

“เอามาจากคุณไงคะ แล้วต่อยอด”

“ไอครับ เรื่องที่คุณพูดมันเศร้าจริงๆนะครับ คนเราถ้ารักกันจะอยากเป็นคนเดียวกันจริงเหอ ผมว่าไม่นะ”

“คุณลองสมมติ ถ้าดาวโกอากำลังจะแตก แล้วคุณเป็นซูเปอร์ฮีโร่ที่สามารถช่วยดาวได้ คุณจะรวมไหมคะ”

“ไม่ครับ ผมเห็นแก่ตัว”

“แต่ถ้ารวมร่างกันแล้วยังคุยกันได้หละ”

“ไม่ครับ ผมต้องการเห็นหน้า เห็นตัว”

“แล้วถ้ารวมแล้วยังเห็นกันและกันหละ”

“ไม่ครับผมยังอยากทำกิจกรรมร่วมกันกับเธอในรูปแบบมนุษย์”

“ถ้าเป็นฉันๆจะรวม”

“ทำไมครับ”

“เพราะเราจะได้อยู่ด้วยกันตลอดจริงๆ ไม่ใช่เหมือนกับดวงจันทร์และดาวโกอาที่เป็นดาวคนละดวง”

“ถ้าอยากอยู่ด้วยกันตลอดทำไมไม่แต่งงานแล้วก็มีลูกหละครับ”

“ฉันคิดว่าบางทีชีวิตมันไม่ได้สมบูรณ์แบบขนาดนั้นค่ะ ในขณะที่บางคนอยากมีชีวิตธรรมดา แต่มีอีกหลายคนที่ยากใช้ชีวิตที่ไม่ธรรมดา”

“คุณเป็นประเภทไหนครับ”

“ฉันอยากมีชีวิตที่ไม่ธรรมดา ตั้งแต่เจอคุณ ชีวิตฉันก็ไม่ธรรมดาเลย” ฉันเข้าไปใกล้ๆริลพร้อมกับแตะที่ไหล่ของเขาสองครั้ง เขาสะดุ้ง

“ยะ...ยังงี้ครับ” เขาหลบตาฉัน

“คุณคือพระอาทิตย์สำหรับฉันจริงๆ” ฉันยิ้ม

“แต่สำหรับผม...คุณไม่ใช่ดาวโกอาครับ คุณคือไอ....”

โกอาเข้าไปใกล้ๆริล โชลคีนแล้วจับมือเขาสองข้าง เข้าหน้าแดงอีกแล้ว ริลดูเป็นคนเลือดสุบฉิดง่าย

“ขอบคุณที่ช่วยพ่อฉันนะริล คุณอยากให้ฉันทำอะไรให้ไหม?”

“ผมอยากจะลงแข่งกับคุณพวกเราจะชนะเป็นสเปคตรัลยูนิทด้วยกัน....แล้วผมก็.....”

“มีอะไรอีกคะ”

“ยังไม่บอกตอนนี้ได้ไหมครับไอ แต่ตอนนี้ผมขอ.....พาคุณไปฝึกซ้อมลงแข่งนอกสถานที่นะครับ เราจะแอบครูเชียว เข้าไปในป่าด้านในกัน” รอยยิ้มแบบพระอาทิตย์ปนเจ้าเล่ห์กลับมาอีกแล้ว

“คุณจะไม่พาฉันไป.....ทำอะไรไม่ดีแน่ะ” ฉันยังไม่แน่ใจ เพราะเขาเพิ่งทำแบบ

นั่นกับฉันมาที่เอามือปิดปากแล้วก็ลูบขอบเสื้อ รีลจับมือฉันข้างที่เขียนตัวไอไว้แล้ว
เอานิ้วชี้มาปาดเส้นขวางที่ตัวไอแล้วทำสัญลักษณ์เส้นตรงแนวตั้ง ที่หมายถึงมันคง
ที่ตำแหน่งหัวใจเขาแล้วก็ทำสัญลักษณ์รูปตัว Z ที่ลำตัว นายนี้เป็นลูกเสือจริงๆ
สินะ มีทำสัตย์ปฏิญาณ

“ผมสัญญากับไอครับ ผมจะไม่ทำอะไรไม่ดี ผมสัญญาแล้วว่าจะปกป้องคุณ
ด้วย”

ปกป้องฉันด้วยอะไรคะ

“ชีวิตของผมครับ”

“คุณเพิ่งเจอฉันเองนะ” ฉันงงมาก ทำไมเขากล้าเอาชีวิตมาเสี่ยง

“ผมรู้สึกเหมือนไม่ใช่อย่างนั้นครับ ผมรู้สึกว่าผมรู้จักคุณมานานแล้ว”

“ตั้งแต่เมื่อไรคะ”

“ตั้งแต่จำความได้....ก็ประมาณ 5 ปีก่อนครับ ผมฝันถึงคุณทุกวัน ทุกวันจริงๆ
แล้วผมก็...”

“เฮ้ย....” ชิโดเข้ามาในห้อง โถงอีกที่

“อะไรพะชิโด...” ฉันเห็นรีลทำหน้าที่เชิง ราวกับถูกขัดจังหวะอย่างแรง

“พวกนายเข้าไปเช็คเรตติ้งใน Helios บ้างนะ สุดยอดอะ พวกนายตั้งแล้ว
ยอดวิวเกิน 3 แสนแล้วนะคลิปแรกโพสต์ไปสองวันเอง เดี่ยวปล่อย MV ไปคงจะ
ดังยิ่งกว่านี้ นายจะเป็นดาวของจริงกันแล้ว”

“ฉันจะคอยตอบคอมเมนต์เอง เพื่อมีเกรียน” รีลอาสา

“นายต้องออกแบบชุดชั้นในผู้หญิงด้วยรีลเราจะทำขายกัน” ชิโดบอกรีลด้วยน้ำ
เสียงตื่นเต้น

“หา อะไรนะ แล้วฉันจะไปเอาตัวอย่างชุดชั้นในจากไหนเล่า” รีลโวยวาย

“ก็ไม่รู้สินะ หึหึ หาทางเองละกัน ไปหละ ฉันมีเรื่องยุ่งมากมายน้อง” ชิโดยิ้ม

อย่างมีเลศนัย

ลักพักริลเข้าห้องน้ำฉันไม่ได้ยินว่าเขาพูดอะไร จึงงำๆอยู่ในห้องน้ำ

“โอครับ ผมขอยืมชุดชั้นใน คุณได้ไหมครับ..... โอ้ยจะบ้า เวอร์ชันนี้ไม่ได้ หยั่งกะโรคจิต โอครับ ชิโดให้ผมมายืมชุดชั้นใน...คุณ...อ้ากกกกกกก จะยืมยังงี้ดีปะ”

“มีอะไรหรือคะริล คุณเป็นอะไรหรือเปล่า” ฉันพูดจากหน้าห้องน้ำ

“ไม่ได้การ ขโมยเอาดีกว่าแล้วแอบไปเก็บ ดีมั้ยนะ...ไม่ๆๆเกิดโดนจับได้”

เวลาผ่านไปลักพักริลออกมาเหงื่อเต็มตัวเขา

“โอครับ คือว่าเราจะไปขายชุดชั้นในกัน ผมต้องการชุดชั้นในต้นแบบ ผมจะขอยืมชุดชั้นในคุณได้ไหม”

“หืม ได้สิ แต่จะดีหรือคุณเป็นผู้ขายนะ” ฉันตอบ

“ปรึกษากับชิโดให้ผมเป็นฝ่ายออกแบบนะ” เขาลงไปนั่งกับพื้นอย่างอ่อนระโหยโรยแรง

“ฉันว่าฉันพยายามออกแบบดูแล้วให้คุณวาดดีกว่า”

“ยังงี้ก็ต้องใช้ต้นแบบครับถ้าจะเป็นแบบสามมิติ และผมมั่นใจในฝีมือการออกแบบเสื้อผ้าของผม” เขายืนยัน

ฉันเลยเอาชุดชั้นในจำนวนหนึ่งออกมา ดีที่มันเป็นชุดชั้นในใหม่ๆทั้งนั้นเพราะฉันเพิ่งซื้อก่อนที่จะเข้ามาอยู่หอในพิเศษและซักเรียบร้อยหมดทุกตัว

ริลเข้าทรุด เขาคงไม่นึกว่าตัวเองต้องมาออกแบบอะไรแบบนี้เขาเบือนหน้าไปทางอื่น คงไม่กล้าดู

ฉันเลยบอก “ไม่เป็นไรหรือกริล ชุดชั้นในฉันก็เหมือนชุดชั้นในแม่คุณนั่นแหละ เราเป็นผู้หญิงเหมือนกัน”

เขาจึงค่อยๆลุกขึ้นและบรรจงหยิบมาดู ฉันเห็นเขาหน้าแดงถึงหูอีกแล้ว

“เหมือนกันที่ไหนครับไม่เห็นเหมือนเลย คุณกับแม่ผม...ทำไมชุดชั้นในคุณกลิ่นมันหอมจัง” เขาถาม

“น้ำยาปรับผ้านุ่มไงคะ คุณไม่ใช่หรือ” ฉันประหลาดใจ

“ผมไม่ใช่ครับมันจะดีกับกลิ่นน้ำหอม” อ้าว ...นี่นายใส่หรือทำไมฉันไม่ได้กลิ่นหรือจมูกฉันไม่ดี

“คุณใส่น้ำหอมด้วยเหรอ”

“ใส่นิดครับ ใส่บางๆต้องอยู่ใกล้มากๆถึงได้กลิ่น ผมชอบกลิ่นหอม แต่วันนั้นที่ผม....ทำไม่ติดกับคุณผมไม่ได้ใส่น้ำหอม” วันนั้นเขามีกลิ่นตัว เหมือนกลิ่นไอดินหลังฝนตก เป็นกลิ่นธรรมชาติที่หอมเช่นกัน

“ถ้าคุณซักผ้าด้วยน้ำยาปรับผ้านุ่มอย่างเดียว แล้วไม่ต้องใส่น้ำหอม ก็จะมีกลิ่นหอมเหมือนกัน ไม่แพงด้วย”

“เหอครับ ผมว่ามันไม่เหมือนกันนะ น้ำหอมเลือกได้เยอะกว่า” เขาเลิกคิ้วได้รูป ขึ้นเชิงสงสัย แล้วหยิบชุดชั้นในเต็มตัวที่มีซับในกระโปรงออกมา

“ผมว่าชุดนี้น่ารักดี จะเอาเป็นต้นแบบ”

“ฉันคิดว่าคุณควรออกแบบให้ชุดมีแบบมีชั้นในในตัว ก็คือใส่ตัวเดียวไม่ต้องใส่ชั้นในและกระชับมากด้วย เล่นกีฬาก็ไม่หลุดใส่ได้สักสามแบบ แบบแรก ชุดชั้นในปกติ แบบที่สองชุดชั้นในเต็มตัว แบบที่สามชุดชั้นในแบบใส่ข้างนอกได้” ฉันบอก พร้อมวาดรูปคร่าวๆของโครงให้ดูบนกระดาษ จากนั้นริลก็ทำแบบ 3 มิติ เขาไปแอบวัดไซส์ตอนไหนไม่รู้ ขนาดมันออกมาตรงพอดี เวลาผ่านไปสักพักราว 4-5 ชั่วโมงพวกเขาก็ทำแบบเสร็จทั้งหมดห้าแบบ ตัวที่ฉันชอบที่สุด เขาออกแบบเป็นกางเกงขาสั้นกับเสื้อชั้นในติดกันมีชิปด้านข้างและได้หน้าอกกับเอวเพื่อเอาส่วนของชุดชั้นในเต็มตัวออก ชิปเป็นสีขาว ใช้ผ้ายืดได้แบบพิเศษสีดำ ดูใส่ออกมาด้านนอกได้ ตรงกางเกงขาสั้นรัดรูปมีตัว X สีขาวและมีช่องใส่ accessories สองด้านซ้ายขวาคล้าย Holster ที่ใส่ปืน มีกระโปรงซับในจับจีบ สวยมาก ดูใส่ได้หลายแบบด้วย ฉันถามริลโซลคินว่า

“ลูน”ทันทีที่ฉันพูดชื่อเล่นนี้ เขาก็เอานิ้วมาหยุดที่ใกล้ๆปากฉันแล้วพูดกับฉัน

“เรียกผมริลดีแล้วครับ”

“ทำไมหละคะ คุณไม่อยากเป็นพระจันทร์เหรอ”

“อยากครับ ถ้าผมตาย แต่ถ้ายังไม่ตาย ผมอยากเป็นตัวผม ริลโซลคิน ผมอยากเป็นริลเพราะ....”เขาหยุดไปนิดหนึ่ง

“เพราะอะไรคะ..”จริงๆฉันก็อยากเป็นตัวเองเหมือนกัน เพื่อตัวเอง

“เพื่อคุณครับ ผมอยากเป็นริลมีจริงมากกว่า”

“งั้นฉันเรียกคุณ คุณริลมีจริงนะ”

“ริลเฉยๆพอครับ โอ...เหะๆ” เขายิ้มและหัวเราะนิดๆแบบเขินๆ

“ทำไมคุณกลัวความสัมพันธ์คะ ริล” ฉันทเปลี่ยนเรื่องและถาม

“ผมเคยชอบผู้หญิงคนหนึ่งมาก เธอสวยมากในความคิดผม ผมชอบเธอมาก จนเกือบเป็นแฟนคนแรก เธอบอกว่าเธอไม่เคยแคร์ว่าผมจะรู้สึกยังไง เธอหักหลัง ผมเธอชอบคนอื่นแต่มาหลอกใช้ผมหลอกเอาเงิน และหลอกให้ทำแบบเธอที่ต้องการ และ...แม่ผมพาผู้ชายมา....นอน....ที่บ้าน พอกับแม่ทะเลาะกัน พ่อซ่อมผมทุกวัน 5 ปีที่ผ่านมาเพราะเขาคิดว่าผมไม่ใช่ลูกเขา และสุดท้ายเขาก็ตายไป เพราะโดนพวกเซราฟิมฆ่าก่อนผมจะมาแลกเปลี่ยนที่นี่ ทุกวันเต็มไปด้วยความเจ็บปวด แต่แม่ดีกับผมมากๆนะครับ เพราะแม่ผมถึงเข้มแข็ง ผมอยากดูแลเธอ ช่วงเวลาเดียวที่มีความสุข คือ ช่วงเวลาที่ฝันถึงคุณ ในฝันนั้นสนุกมากจนผมจดไดอารี่ไว้ในสเปคตราไว้เป็นร้อยๆอัน แต่ไม่ได้เอาไปโพสต์ใน Helios นะครับ คุณมองไม่เห็นหรอกไอ” เขายิ้ม

“คุณฝันถึงฉันว่าไงบ้างคะ”

“เหมือนเหตุการณ์ปัจจุบันนี้แหละครับตัดต่อกันไปมา เป็นข้อๆ”

“มันเยิ้มมากเกินไปอย่างกับฝันบอกอนาคต ฉันทยังพูดค้างไว้เมื่อก็ ทำไมคุณใส่ตัว X ลงในดีไซน์คะ มันดูดีมาก”

“X หมายถึง ตัว V และ V หักกลับที่จับกันครับ V หมายถึง ชัยชนะ X อาจจะหมายถึงอันตราย การเตือนได้ด้วย”

“โอ้โฮ คุณนี่คิดทุกดีไซน์ ทุกการออกแบบเลยนะ มีความสามารถจริงๆ”

“การที่คุณจะออกแบบได้ดี คุณต้องมีเรื่องอื่นๆที่คุณสนใจนอกเหนือไปจากการวาดรูปและการออกแบบครับ Visual library หรือคลังของคุณก็จะเยอะแล้วเวลาออกแบบก็จะออกแบบได้ดีครับ” น้ำเสียงเขาดูกระตือรือร้น

“ฉันทไม่ได้มีหัวด้านการออกแบบคะ” ฉันทบอกกับริล

“คุณมี ตอนที่ผมเห็นคุณทำท่าร้ายรำนั่นผมว่ามันเท่มากๆ เหมือนท่าเต้นรำของทหาร ทำให้ผมดูได้ไหมครับตอนที่คุณเต้นคุณคิดว่าอะไรอยู่” ริลทำหน้าพึงพอใจมาก

เขาขอให้ฉันทเต้นรำให้เขาดูอีกที เขานั่งลงบนเก้าอี้ แยกขาออกสองข้าง ดูเหมือนราชสีห์กำลังมองเหยี่ยวยังไงไม่รู้

“ฉันทคิดถึงไอ ความรักคะ”

แล้วฉันทก็เต้นให้เขาดู ฉันทเต้นเพลงดาวคู่กัน มันเป็นเพลงที่เจ็บปวด ปน ความสุข ดังนั้นการเต้นมันจะอ่อนช้อยปนเข้มแข็ง เหมือนผู้หญิงเต้นท่าผู้ชาย ตอนทำ

จนฉันทำท่าคล้ายตัว X และวาดมือเป็นวงกลม”

“ทำนั่นหมายถึงอะไรครับ” รीलถามอย่างสงสัยจริงๆ เขาเห็นฉันเอาไอเดียเขาไปใช้สินะ

“เมื่อจบแล้วก็รวมกลายเป็นคนๆ เดียวกันแล้วใจคะ 0=ความเป็นอมตะไม่ใช่เหรอ เพราะเส้นนั้นถ้าคุณลากไปเรื่อยๆ มันก็จะลากได้ยาวๆ ไม่มีที่สิ้นสุด เหมือนตอนต้นกับตอนจบที่เหมือนกัน” ฉันตอบ

“โอ้โฮ โรแมนติคกว่าที่คิด การรวมมันไม่ได้เจ็บ หรือมีใครหายไปเหรอครับ” เขาทำหน้าประหลาดใจพร้อมกับอ้าปากค้าง คล้ายลูกแมวหิว

“ฉันว่าไม่นะคะ ฉันเคยได้ยินจากอิควีน็อกซ์ว่า ถ้าโซลตายคือหายไปจากจักรวาลจริงๆ แต่การรวมกันไม่ได้ทำให้โซลตาย” เสร็จแล้วเรื่องราวมันเกิดเร็วกว่าที่ฉันคิด รीलเอามือข้างที่มีตัวไอของฉันมาจับที่นิ้วเบาๆ แล้วเขาก็บอกว่า

“ผมรวมกับคุณแล้วนะไอ ผมเป็นคนๆ เดียวกับคุณแล้ว ไม่ต้องกลัวเรื่องการแข่งขัน” ฉันเขินเขาอีกแล้ว

ฉันเริ่มคิดกับรีลถึงความเป็นไปได้ คิดว่าเขาเป็นคนดี เขาช่วยพ่อนฉัน แต่คิดว่าเขาคงยังกลัวการหักหลัง กลัวความสัมพันธ์อยู่มาก ถามอะไรไป เขาก็คงตอบว่าฉันเป็นเพื่อนเหมือนเดิมแหละ อีกอย่างไม่รู้เขาทำแบบนี้กับคนมาก็คนแล้ว แต่เขาไม่ได้จริงจังอะไร....ฉันเลยบอกเขาไปว่า

“ถ้าฉันคือไอ คุณคือเกีย KIA ค่ะ ไกอ่าอ่านเร็วๆ จะเป็นเกีย K ก็หมายถึงลาปิรามิด อินเวอร์ซี หรือคนที่มีความเป็นผู้หญิงและผู้ชายในคนเดียวกัน หรือ Kill ฆ่า มีเส้นตรงหมายถึงความมั่นคง I คือตัวคุณ คือ AI ความรัก”

“แล้วทำไมไม่มีความรักหรือ AI กลับหัวหละครับในชื่อ KIA ของผม แถมยังมีตัว K มาจากไหน” รीलกำลังง

“ก็เหมือนชื่อ GAIA ของฉันใจคะ ความรักมีความสับสนตรงข้ามผสมด้วยในนั้น ขึ้นอยู่กับคุณรับมันได้หรือรับไม่ได้” ฉันอธิบายให้เขาฟัง

“ถ้าผมรับไม่ได้หละ” เขาถาม

“มันก็จะกลายเป็นความเกลียด และบาดแผลในใจคุณคะรีล” ฉันตอบเขาด้วยสีหน้าเศร้า

ก่อน flea market

“ชิโดเหลืออีก สองวัน เรายังขาดอะไรอีกหรือเปล่า” ปริซึมถามชิโด

“MV ดาวคุยกัณ คลิปสามอันคือดาวคุยกัณ ดาวเดี่ยวกัน ดาวรวมกัน ประสบความสำเร็จด้วยดี ขึ้นถึงห้าแสนวิว คงกระจายไปทั่วแล้วแหละ คงเพราะใส่ลิงค์ไปกลุ่มเผ่าระวังภัยหญิง เน้นมีความรักอย่างฉลาด กลุ่มเผ่าระวังภัยหญิงมีสมาชิก 100,000 กว่าคนแล้ว ให้ตายสิผลจากคลิปพวกนั้นแท้ๆ” ชิโดรำพึง

“เราต้องโพสต์โฆษณาว่าโรงเรียนเรามีงานและบุธเรา R.E.A.L อยู่ตรงนี้ ทุกคนจะได้เจอ โอ กับ โซลตัวเป็นๆ” ชิโดหัวเราะในลำคอ

“แบบทำเสร็จรึยังนะ” ปริซึมเช็ค

“เสร็จแล้วมีชุดชั้นในห้าแบบ และฉันทัดของแล้วเรียบร้อยดี ครบ ลองซูมตรวจ ก็ไม่เจอตัวที่เสีย แต่เราจะรับประกัน เปลี่ยนให้ ตั้งราคาไว้สูงหน่อย เครื่องประดับกับ manual เสร็จยัง” ชิโดเช็คด้วย

“เสร็จแล้วชุดของแล้วเรียบร้อย ฉันท้องออกแบบบุธสินะ” ปริซึมกำลังคิดว่าเธอต้องทำอีกหน้าที่เพราะในนี้คงไม่มีใครมีประสบการณ์ขายของจริงๆเหมือนเธอ เธอเคยทำร้านในโรงเรียนมาก่อน ไปได้ดีชะด้วย ปัจจุบันก็ยังทำอยู่ แต่คิดว่าจะเลิกแล้วเพราะเก็บเงินได้พอสมควรและมันกินเวลาเรียน ทำให้ผลการเรียนเธอไม่ค่อยดี แต่เธอเป็นขวัญใจเพื่อนๆเพราะการเปลี่ยนแปลงตัวเอง และเป็นสาวเท่แบบที่โกอาคิด

“เธอคิดคอนเซปต์สิ” ชิโดเสนอ

“กาแล็กซีไฮ กาแล็กซีเรา แล้วออกแบบชุดดวงดาวให้สองคนนั้นใส่ ฉันทัดต่อยอดสองคนนั้น” ปริซึมให้อิเด

“อ้าวทำไมไม่ให้รีลออกแบบเอง” เขาสงสัย

“อิตานันดูท่าทางออกแบบชุดแฟนตาซีไม่เก่งเท่าชุดสมัยปัจจุบัน ต้องฉัน และฉันอยากทำ นี่ประเด็นหลัก” ปริซึมเฉลยว่าลึกลับแล้วเธอยากทำชุดแฟนตาซีมานานแล้ว และนี่เป็นโอกาส

“เอาละ สิ่งที่เราต้องทำคือ แบ่งหน้าที่กันอีกรอบ” ชิโดย้ำ

“เราต้องไปถามสองคนนั้นไหมชิโด”

“ไม่ต้อง เพราะสองคนนั้นทำงานมาเยอะแล้ว เรื่องคลิปก็ไอดียสองคนนั้น”

“ฉันทำหน้าที่เบื้องหลังทั้งหมดเอง บัญชี และอื่นๆ เธอก็ตระเวนสายบรรยายจนเหนื่อยแล้ว ฉันว่าเธอทำงานเบาๆดีกว่า”ชิโดเสนอตัวเอง

“ทำอะไร”ปริซึมถาม

“เธอเป็นคนขาย”

“ให้ตายสิเบตาตรงไหน”ปริซึบบ่นอุบอิบ

“บ้า เธอสวย สวยก็กินขาดไปหลายซุ่มแล้ว ฉันมันอ้วน ตอนนี้ไม่หล่อ ขายไม่ดีหรอก”เขาท้อ

“เธอสิบ้า ใครบอกว่ามันเกี่ยวกับอ้วนหรือหน้าตาไม่ดีแล้วขายไม่ได้ มันขึ้นอยู่กับเธอเข้าใจความต้องการของลูกค้าหรือเปล่าต่างหาก”ปริซึมดุชิโด

“ฉันงง ต้องทำยังไงล่ะ “เขาไม่ค่อยเข้าใจการขายเท่าไร

“เธอต้องดูก่อนว่าลูกค้าสนใจจริงๆหรือเปล่า ถ้าลูกค้าสนใจจริงๆเขาจะถามราคา พอเขาบอกว่าแพง เธอก็บอกไปเลยว่าของเราดีตรงไหนยังไง แต่อธิบายเป็นผลประโยชน์ที่ได้รับ เช่น ชุดชั้นในของเราใช้ป้องกันตัวได้ครับ เท่านั้นเอง”ปริซึมพูดเชิงสอน

“งั้นฉันกับเธอช่วยกันขาย”ชิโดเสนอ

“แล้วรึลกับโกอาหละ”ปริซึมยังสงสัยว่าสองคนนั้นจะทำอะไร

“วันงานสองคนนั้นยุ่งแน่ๆ ฉันจะให้รีลวาดรูปสดฟรีๆสำหรับคนที่ซื้อสินค้าเรา แล้วถ่ายรูปส่ง Flair แท็กไปยังเจ้าของหน้าเพื่อให้เกิดการบอกปากต่อปาก ส่วนโกอาฉันจะให้เธอเต้นโชว์ บุธเราจะมีการแสดงด้วย งานเทศกาลมีทั้งหมด 4 วัน ก็ตอนนี้เราอยู่หอในมา 2 สัปดาห์กันพอดี”ชิโดบอกปริซึม

“ให้โกอาเต้นแล้วจะไม่ดีกับเสียงเพลงที่โรงเรียนเปิดเธอแล้วพื้นที่หละ”ปริซึมยังงงๆ

“ไม่ เราจะติดต่อโรงเรียน ทำเดโมไปเสนอว่าเราจะเปิดเพลงแบบนี้ทั้งงาน เพลงดาวคู่กัน และมีโกอาเต้นบนเวทีที่โรงเรียนจัด เราต้องจัดลิสต์เพลง มีช่วงให้โกอาพัก...ว่าแต่..เธอมีแฟนยัง”ชิโดพูดอยู่ดีๆก็เปลี่ยนเรื่อง

“ชิโดทำไมนายเปลี่ยนเรื่อง ยังยะ ฉันยังไม่มี ฉันเพิ่งโมตัวเองมาได้สัก 2-3 เดือน ผู้ชายบางคนเคยเห็นตอนฉันน่าเกลียดไปแล้ว เลยไม่กล้าเข้าใกล้ฉัน”ปริซึมบอกพร้อมก้มหน้า เธอคงรู้สึกว้าแม้อเธอสวยก็ใช่ว่าจะมีอะไรเปลี่ยนยกเว้นเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนๆซึ่งเป็นเรื่องผิวๆ

“ฉันสนใจเธออยู่นะ เริ่มๆหนะ แต่ฉันอ้วน เดินกับเธอแล้วไม่มั่นใจเลย เหมือน

สาวสวยกับอสูร” ปริซึมทำหน้าแปลกใจ

“ฉันบอกตรงๆนะฉันยังไม่ได้ชอบนาย เราเป็นเพื่อนกันก่อนดีไหม แต่ฉันไม่ได้รังเกียจนายนะ แต่ฉันชอบตรงความเก่งของนาย” เธอพูดตรงๆ

“เอางี้ไหม จริงๆเธอแข่งดรอว์ลีสึกเพราะอยากเป็นทหารเหรอ” ชีโต้ถาม

“เปล่า ฉันอยากได้เงิน เอามาทำร้านตัวเอง ปริซึมปฏิเสธเขา”

“ฉันก็อยากทำร้านตัวเอง พ่อแม่ฉันไม่ให้เงิน ฉันเลยต้องลงแข่ง เงินรางวัล 500,000 บิล สร้างร้านสวยๆได้เลย”

“ใช่ แต่ฉันหวังไว้มากกว่านั้นฉันฝันว่าชาวเฮสเตรียจะสนใจและใส่ชุดและเครื่องประดับที่ฉันออกแบบ ดรอว์ลีสึกเป็นแค่ทางผ่านเพื่อให้ฉันมีไฟในการพัฒนาฝีมือเท่านั้น ฉันว่าฉันมีศักยภาพในการหาเงินได้มากกว่านั้นอยู่แล้วในอนาคตหนะนะ”

“ฉันมีเงินอยู่ 500,000 บิลพอดี ถ้าชนะการแข่งขันเราเอาเงินมาหุ้นเปิดร้านฉันให้หุ้นเธอ 50% ดีไหม”

“ตาบ้า 500,000 บิลก็เปิดร้านได้แล้ว ทำไมเธอไม่เริ่มจากเล็กๆก่อนแล้วค่อยเปิดใหญ่ๆ หลายๆสาขา”

“ไม่เราจะเปิดอย่างน้อย 3 สาขาในย่านคนพลุกพล่าน เพราะการกระจายสินค้าจะดีกว่า ค่อยๆเปิดค่อยๆขยายออกไปทั่วเฮสเตรีย ส่วนสินค้าก็ หีหี ถ้างานเทศกาลนี้ไปได้ด้วยดีหละก็.....”

“ชีโต้ นายก็ไม่อยากเป็นทหารเหรอ”

“คนอยากเป็นทหารมีริลคนเดียวเท่านั้นแหละ เขาอยากเป็นเพราะเขาอยากปกป้องคนที่เขารักได้ในอนาคต ดังนั้นทีม R.E.A.L ไม่อยู่กับเราตลอดไป เราจะพึ่งสองคนนั้นตลอดไปไม่ได้ ต่อไปเราต้องทำคิลิปของเราเองบ้าง”

“ฉันเห็นด้วยกับนาย แต่ก่อนอื่น ถ้านายคิดจะถ่ายคิลิป นายต้องลดความอ้วนก่อนนะ”

“ทำยังไงหละฉันลดไม่เคยสำเร็จเลย”

“เดี๋ยวฉันช่วยนายเอง ฉันก็เคยอ้วนเหมือนนายเนี่ยแหละ มันเริ่มจาก นายต้องลดจากวิธีที่เหมาะสมกับนาย ฉันว่าเราไปปั่นจักรยานเสือภูเขาแถวนี้ดีไหม”

“ดีฉันชอบเล่นกีฬา ฉันบอกเธอแล้วฉันเคยเล่นเทกวนโดมาก่อน”

“เอาละเรามาทกลงกัน ถ้าพวกเราชนะ จะเปิด Chism'Charmแต่ฉันว่าไม่ต้องมีสาขา”

“ทำยังไง”

“พวกเราทำขายในกลุ่มเฟียร์วังก์ยหญิงใน Helios ก่อนเพื่อประหยัดเงิน แล้วเอาเงินนั้นไปทำการค้นคว้าพัฒนาผลิตภัณฑ์ว่าคนชอบอะไรมากกว่ากัน แล้วก็ดูจากผลการวิเคราะห์ในกลุ่มว่าลูกค้าของเรามาจากส่วนไหนของเฮลเทรียมากกว่กันแล้วค่อยเปิดร้าน หรือไม่ก็ทำแอปพล้อยใน Helios ฉันคิดว่าเราควรขายแต่ชุดชั้นในก่อนในจุดเริ่มต้นแน่นอนต้องมีคนก็อปปีของเรา แต่เราจะเอาตัวเองเป็นสื่อ “ เธอบอกว่าการขายนอก Helios นั้นยากกว่ามากๆ เพราะต้องใช้ทุนเริ่มต้นสูงกว่า

ชีโตะลิ่ง”หิม เธอนี่ฉลาดจริงๆ”

กลางดึกแล้วฉันกำลังนอนบนเตียงในห้องกำลังจะหลับแล้ว

“อีควิน็อกซ์ฉันถามคุณหน่อยได้ไหม”

“กลับมาคุยกับผมแล้วเหรอโกอา”

“คุณว่าริลชอบฉันไหม”

“รู้จากผมจะดีหรือครับ ไม่ดีนะผมว่าการรู้ก่อนมันก็เหมือนสปอยล์ละ”

“ทำไมตอนฉันถามเรื่องนั้น ริลบอกว่าฉันเป็นเพื่อน”

“คุณต้องให้เวลากับเขามากๆครับในการที่เขาจะรักษาบาดแผลในจิตใจ เวลาเท่านั้นที่จะช่วยได้ ถ้าคุณรีบ มันจะเป็นการพุ่งเข้าชนแผลในใจเขาครับ”อีควินอกซ์ตอบ

ฉันหลับตา พยายามข่มตาหลับ ไม่ได้ห่มผ้า เพราะฉันกังวลมากจนลืม

จากนั้นฉันก็รู้สึกว่าจะไร้อนๆมาสัมผัสริมฝีปาก เหมือนเนื้อนุ่มๆ....แล้วจู่ๆฉันก็สัมผัสโดนเนื้อเช่นกัน ฉันไม่กล้าลืมตามอง และกลัวมากๆ แต่ความกลัวเริ่มหายไปเมื่อ มีใครสักคนเอาผ้าห่มมาห่มให้ฉัน ฉันรอประมาณ 2-3 นาที ให้ร่างค่อยๆหลับไปก็หรีตามอง เขาคือ

.....ริลโซลคิน....

นั่นมันจูบแรกฉันนะ

ช่วงคืน 1 วันก่อนงานเทศกาล เขาบอกให้ฉันใส่ชุดมิดชิดกางเกงขายาวและแขนยาว เอาไฟฉายและอุปกรณ์จำเป็นไปด้วย เราจะไปตั้งแคมป์กันด้านบนและไปซ้อมเอาตัวรอดในสนามแข่ง ให้ตายสิเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนยังคาใจฉันอยู่เลย

มันคืออะไรกันแน่นะ...

“โกอาตามผมมา” รีลเดินนำฉันไป

“จะดีหรือคะรีลนี้มันคืนหนึ่งก่อนวันงานเทศกาล Fleamarket นะ” ฉันเตือนเขา

“ดีแน่ครับเพราะคืนนี้ขึ้น 15 ค่าพอดีเป็นคืนพระจันทร์เต็มดวง เราจะไปดูดาวกันด้วย ผมสำรวจพื้นที่มาหมดแล้ว พื้นที่แถบนี้เป็นภูเขาร้อนชื้น มีก้อนหินประปราย เราอยู่ตรงดินเขา ด้านล่างซึ่งจักรยานเสื่อภูเขาได้” เขายิ้มแบบพระอาทิตย์อีกแล้ว

พวกเราฝ่าดงป่ารกชัฏขึ้นไปบนภูเขา ทางขึ้นนั้นทุลักทุเลมาก มีหินก้อนใหญ่ขวางอยู่มากมายและก็มีดงหญ้าสลับกับพืชเขตร้อน

เราเดินกันมาเรื่อยๆ ฝ่าป่ารกชัฏมาจนเกือบถึงด้านบน มันเป็นลานเรียบๆ มีหินล้อม เหมาะจะกางเตมท์ พวกเราช่วยกันกางเตมท์ เราเอาเตมท์เล็กๆ มาแค่เตมท์เดียวเพราะไม่งั้นมันจะหนักมากเกินไปเพราะตอนกลางพวกเราต้องรีบไปงาน Flea market ต่อ แล้วฉันก็ถามเขาว่า

“รีลคุณไม่กลัวผีเหรอ”

“กลัวครับ ยังกลัวอยู่”...เขาหันรีหันขวาง

“ทำไมคุณถึงกลัวผีล่ะ”

“ผมเคยเห็นผีในบ้านสมัยเด็กๆ ตอนผมอายุ 13 5 ปีก่อนฝันถึงคุณ มันเป็นผีปลาหมึกมีเนื้อปลาหมึกผสมจักรกล ไม่มีหัวไม่มีหน้า”

“ไม่ใช่ผีหรอกมันคงจะเป็นพวก...เอ่อ” ให้ตายสิฉันก็ไม่รู้ว่ามันคืออะไร เพราะมันตรงกับภาพที่ฉันเคยเห็นในนิมิตเหมือนกัน

“มันหายตัวได้ครับ ผีแน่ๆ” เขาทำท่าหวาดๆ และยังคงยืนยันว่าผี

“ทำไมคุณถึงกลัวผีขนาดนี้คะ ไม่ใช่เรื่องนี้แน่ๆ”

“ผมอยู่บ้านคนเดียวบ่อยแล้วมักจะเจอเหตุการณ์แปลกๆ ครับ เช่น ห้องถูกหรือของบางอย่างหายไป หรือไม่ก็...”

“ฉันว่าเรื่องนี้อาจจะเป็นฝีมือของคนก็ได้นะ”

“ไม่ครับ บ้านผมเป็นคฤหาสน์ส่วนตัวอยู่ริมทะเล บนภูเขา เราไม่มีเพื่อนบ้านหรือคนนอกจากแม่ ว่างบการแข่งขัน ผมจะพาคุณไปเที่ยวบ้านผมนะครับ เจ้าชิตไปบ่อยแล้วชอบบ่นว่าบ้านผมไกล”

“แล้วแม่คุณล่ะคะ”

“ในปีนั้นแม่กับพ่อก็กลับมาที่บ้านแล้วเอาผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาที่บ้านอย่างที่เคยเล่าไปครับ ผมกลัวเรื่องผี โขล สปิริต ทุกเรื่องที่คุณเล่า มันอาจจะอยู่ที่สมองผมก็ได้ล่ะ” พวกเราคุยกันพลางเดินไป จนกับเขาสังเกตุมารู้สึกแล้วว่าไม่มีสัตว์อะไรเลย รีบบอกว่า

“ในปีนั้นไม่มีสัตว์อะไรครับ เพราะผมว่าทางโรงเรียนคงจับออกไป แต่เราก็ต้องเตรียมตัวให้ดี เผื่อเจอตัวอะไร”

“บ้านคุณไกลจากโรงเรียนแล้วคุณไปโรงเรียนยังไงคะ” ฉันยังสงสัย

“โรงเรียนแห่งจอร์จทาวน์อยู่ในเมืองผมเช่าคอนโดอยู่”

“แล้วคุณเจอเหตุการณ์แปลกๆอีกไหม”

“เจอคนแอบตามบ้างครับ ห้องถูกรื้อเหมือนเคย แล้วก็ฝันถึงคุณทุกๆวันเลยใจครับ แปลกมากเลย” เขายิ้ม

“ในฝันฉันผมยาวหรือผมสั้นคะ”

“บางครั้งก็ผมสั้นบางครั้งก็ผมยาว แต่.....”เขาเอื้อมมือมาแตะผมฉัน ฉันเห็นงูตัวใหญ่เลื้อยไปทางรีล ฉันไม่รู้ว่าเป็นงูอะไร แต่ตัวมันสีดำนะเมื่อมันประมานนิ้วสองนิ้วติดกัน มันขู่ฟ่อๆ กำลังจะฉกรีล ฉันตะโกน

“รีลระวัง!!!”

ภาพเกิดขึ้นไวมาก งูกำลังจะฉกรีล รีลหยิบมีดสั้นจากกระเป๋ายืนด้านหลัง ที่คาดว่าคงออกแบบมาเป็นพิเศษ เขาฟันไปที่หัวงูอย่างแรง แม่นมาก หัวงูขาดออกมากองอยู่ที่พื้น ฉันเคยได้ยินในหนังสือว่า มันเป็นไปไม่ได้ที่จะตัดหัวงู ถ้าเจองูต้องใช้มีด

“ตกใจหมดเลย ทำไมคุณไม่เลียบหัวมันแทนที่จะตัดคะ”

“เพราะว่าถ้าเลียบมันไม่แม่น อาจจะโดนฉกได้ ระวังนะเลดี้ คุณต้องใช้มัน” เขายื่นมีดสั้นนั้นมาให้ฉัน พร้อมกับพูดว่า

“ในสนามแข่งก็เป็นแบบนี้ครับ ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ถึงแม้เฮสเทรียทอรัสตรอว์ลีย์จะมีหน่วยพยาบาลชั้นดี และมีประกันให้เราตลอดชีวิตถ้าตาย แต่เราก็ต้องไม่ตาย เพื่อไปสู่รอบสุดท้ายให้ได้”

“คุณไม่มีมีดสั้นแล้วคุณจะใช้อะไรคะ”

“ผมเตรียมมาสองอัน คุณกับผม ถ้าผมทำอะไรคุณนะเลดี้ คุณเอามีดแทงผมได้เลย แต่แทงตึ๋งนะแทงให้ผมตายแทงตรงหัวใจ อย่าแทงตรงตาหรือมือขาผม นะชอร์รี่ ฮ่าๆมันทรมานนะ” ตาบ้าเอาเรื่องแบบนี้มาล้อเล่นได้ไง ฉันเกือบจะร้องไห้

“ฉันไม่ฆ่าคุณหรอก”

“ต่อให้ผมทำอะไรมีดีมีร้ายคุณเธอ”

“มันจะเป็นบาดแผลในใจฉันตลอดไป”

“ทำไมมันถึงเป็นบาดแผลล่ะ คุณไม่ชอบผมขนาดนั้นเลยเหรอ”

“ฉันไม่ได้รังเกียจหรือขยะแขยงคุณ แต่คุณเคยได้ยินตำนานมังกร 100 ปีไหม”

“ไม่เคยครับ”

“ผู้หญิงที่บริสุทธิ์ ไม่เคยยุ่งเกี่ยว ชายใด ยาวนาน 100 ปี โซลจะกลายเป็นมังกรขาว และเมื่อมังกรขาวรวมกันมังกรดำ จะกลายเป็นโซลดาวโคโรน็อกซ์”

“ทำไมคุณอยากเป็นโซลมังกรขาว คุณอยากได้พลังอำนาจเหรอ”

“ฉันอยากเป็นดาวโคโรน็อกซ์”

“ทำไมคุณอยากเกิดเป็นดาว ใช้ชีวิตสนุกๆแบบมนุษย์ก็ได้”

“ดาวไม่ต้องทำร้ายใคร ดาวแค่เป็นที่ให้กำเนิดสิ่งมีชีวิต ฉันอยากมีลูกเยอะๆ เป็นทุกสรรพสิ่งบนดาว ไม่ใช่ลูกที่เกิดจากชายหญิง”

“แต่นั้นเป็นแค่ตำนานนะครับ ทำไมคุณเชื่อจัง”

“ก็เหมือนกับคุณที่กลัวผีนั้นแหละ มันอาจจะเป็นสิ่งที่คุณกลัวไปเองก็ได้”

“แต่ผมจินตนาการความรู้สึกของคนที่เป็นพ่อคน มันพิเศษมากนะครับที่เรากับคนที่เรารักสามารถให้กำเนิดสิ่งมีชีวิตได้ โดยไม่ต้องทนอึดฝืนธรรมชาติแบบที่คุณกำลังคิด”

“จริงๆ....ฉันกลัวการถูกทอดทิ้งค่ะ ฉันกลัวว่าถ้าหากฉันแต่งงานกับใครแล้ว หรือว่ามีลูกกับเขาแล้วถ้าฉันโดนทิ้งฉันจะไม่มีจุดหมาย”

“อะไรทำให้คุณคิดแบบนั้นครับ”

“ฉันถูกเพื่อนๆทอดทิ้งมาตลอด พ่อแม่ไม่เคยใส่ใจความรู้สึกของฉัน ฉันไม่เหมือนคุณที่เหมือนพระอาทิตย์มีบริวาร มีเพื่อนๆ โคจรรอบคุณมากมาย ฉันไม่มีใคร”

“คุณมีผมไง”

“เดี๋ยวคุณก็กลับโรงเรียนไปแล้ว หลังจากเทอมสอง”

“ไม่ว่าผมจะพาคุณไปรู้จักบ้าน แล้วจะขับรถมารับคุณที่บ้าน ไปเที่ยวบ้านผม บ้านผมมีเกมสนุกๆ ให้เล่นเพียบเลยนะ ผมจะพาคุณไปรู้จัก..แม่ผม”

“คุณพูดแบบนี้กับผู้หญิงมาก็คนแล้ว”

“ให้ตายสิคุณยังคิดว่าผมเป็นคนแบบนั้นอีกหรอเนี่ย ไอ...”

“ตำนานมังกรดำมันต่างไปนะริล”ฉันทกล่าวพร้อมทำสีหน้าเศร้า
ยังไ้ครับ

“คุณต้องฆ่าคนที่คุณรักที่สุด และคนที่คุณรักต้องเป็นดวงจันทร์”

“ผู้หญิงที่เป็นดวงจันทร์ หมายความว่าไ้ครับ”

“เธอรักคุณจนยอมตายแทนได้ และ คุณต้องฆ่า คนที่คุณเกลียดที่สุด ที่
เป็น.....”

เป็นอะไรครับ

“คนที่คุณเคยรักที่สุดมาก่อน”

“อย่างนั้นผมไม่เป็นหรอกรมังกรดำ เศร้าจะตาย เป็นมนุษย์ดีกว่าครับ ไอ
ฮ่าๆ”เขาหัวเราะแล้วก็บอกฉันว่า

“ผมอยากเป็นผู้ชายคนแรกที่ทำให้คุณรู้สึกอยากเป็นมนุษย์จริงๆ” แล้วก็ส่งยิ้ม
แสงอาทิตย์เจิดจ้าันมาอีกแล้ว

“ทำไมหละคะ”ฉันทถาม

“เพราะมนุษย์มีเรื่องสนุกๆมากมายไ้ครับ และมีจุดจบด้วย เกมที่ดีต้องมีจุดจบ
ครับ มันต้องมีวันที่ทุกอย่างดับไป ไม่เหมือนชีวิตของดาวหรอกเหมือนเกมที่เล่น
ไม่มีวันจบ”

“ดาวไม่มีจุดจบไม่เหมือนมนุษย์ เพราะอย่างนั้นเราถึงอยู่กับคนที่เรารักได้
ตลอดไปต่างหาก”

“ไอเราเลิกเถียงกันเรื่องนี้เถอะ คุณดูโน่น”

ด้านบน มีไฟมาติดตัง ฉันทไม่เข้าใจว่าทำไมตามทางถึงไม่มีแต่ด้านบนถึงมี

มันเป็นสภาพคล้ายๆสนามเพนทบอลมีตู้คอนเทนเนอร์มาวางเหมือนที่ฝึกแข่ง
อะไรสักอย่างจริงๆ ให้ตายสิมีที่แบบนี้ใน โรงเรียนแล้วริลรู้ไ้ยังไ้ว่ามีที่แห่งนี้ะ
มันทำเป็นสภาพภูมิประเทศหลากหลาย และมีด้านต่างๆ แล้วฉันทก็ถึงบางอ้อว่า
อ้อมันเป็นค่ายลูกเสือเก่านั้นเอง

“เออละไอ คุณถือมีตจริง ผมไม่มีอาวุธ คุณไล่แทงผมไ้ได้ แต่
ไม่ต้องแทงจริงนะครับ สมมติว่า ผมเป็นคนที่จะทำร้ายคุณ และ
ทำร้ายแล้วและคุณต้องการจับผมไ้ไ้ได้นะ เอ้า!!เริ่ม ริลวิ่งไป

อย่างรวดเร็ว ฉันตามไม่ทัน หอบแฮ่กๆ

ริลวิ่งกลับมา “โอ เตี่ยของคุณต้องฝึกความอึดอีกนะ คุณยังวิ่งไม่อึด” เอาเป็นว่าคุณพยายามแทงผมให้ได้แล้วกัน

แล้วเขาก็เอาตัวมายืนข้างหน้าฉัน “มาเลยโอ”

“ฉันไม่กลัว นี่มันมีดจริง เตี่ยคุณเป็นแผล”

เสร็จแล้วเขาก็หากิ่งไม้แฉะๆนั้นมา แล้วยื่นมาให้ฉัน “สมมตินี้เป็นดาบแล้วกันครับ” ถ้ากิ่งไม้นี้ถูกตัวผม คุณชนะ

ฉันพยายามเอากิ่งไม้ แทงตัวเขา หลายๆครั้ง แต่เขาหลบได้ทุกซอก

“โอ คุณยังเข้าไป ต้องฝึกความเร็วมากกว่านี้” ริลกล่าวเสียงเหมือนดุ

ฉันพยายามทำให้เร็วขึ้น แต่ก็ไม่ได้โดนตัวริลโซลคีนอยู่ดี เขาไวมาก

“คัมมอน เบบี!!!!ฮ่าๆ “ เขาตะโกนไล่ฉัน พร้อมทำท่าสนุก แล้วฉันก็แทงเขาด้วยกิ่งไม้ได้ทีหนึ่ง

“โอ้ คุณเรียนรู้ได้เร็วนะครับ เลดี”

ริลบอกให้ฉันวิ่งไปรอบๆขึ้นลง ในส่วนนี้ไม่มีป่า จึงวิ่งได้ตามสบาย เขาให้วิ่ง 20 รอบ ฉันหอบแฮ่กๆ

“คุณเหนื่อยแล้ว เรามาเล่นเกมเบาๆ ผมจะติดสติ๊กเกอร์ ไว้ ถ้าคุณหาครบ คุณชนะ ผมจะให้คุณขออะไรผมได้อย่างหนึ่ง แต่ถ้า

ผมชนะผมจะกาไว้อีกหนึ่ง “

“กาไว้อีกหนึ่งทำไมคะ”

“ถ้าแพ้ครบสามครั้งที่เราฝึกกันทั้งหมด ผมจะ...ถ่ายรูปคุณตอนหลับแล้วโพสต์ไปทั่ว Helios” เขายิ้มส่องแสงเป็นประกายสุดๆ ตาบ้า ให้ตายสิ สิ่งที่เขาจะทำนั้นดูแย่มาก ฉันไม่ยอมแพ้แน่นอน

แล้วเขาก็บอกว่า “ผมจะหลบอยู่แถวนี้ คุณต้องหาให้เจอ ถ้าคุณหาผมไม่เจอ ผมจะกาไว้อีกหนึ่ง”

แล้วครั้งแรกฉันก็หาเขาเจอ เขาอยู่ข้างบนตู้คอนเทนเนอร์

เสร็จแล้วเกมสุดท้ายเป็นเกมนักสืบ เขาทิ้ง clue หรือเงื่อนงำไว้บนกระดาน แล้วฉันต้องแก้ปริศนาให้ออกเขาถึงออกมา ฉันแพ้เขา มันยากจริงๆ เกมนี้ เขาเลยได้ไปอีกหนึ่ง

“ผมจะสอนให้คุณวาดสเปคตรา” คุณต้องใช้สีวาดเหมือนดินสอวาดบนกระดาน คุณต้องทำความเข้าใจประมาณหนึ่ง.....ฉันทำความเข้าใจกับสเปคตราสักพัก มันค่อนข้างวาดยากพอสมควร

“คุณลองวาดรูปหัวใจแล้วสั่งมันว่า 3d สี” พอฉันวาดแล้วก็สั่งปั๊บบ หัวใจสีขาว พุ่งออกมาจากเครื่อง เป็นโฮโลแกรม สว่างวิบวับ

ฉันจะวาดคุณ รีล แล้วฉันก็วาดมอนสเตอร์ที่เป็นส่วนผสมระหว่างหมาป่ากับเสือ”นี่ไงคุณ รีล” แล้วฉันก็หัวเราะ รีลบอกว่า

“ไม่นะผมไม่ได้หน้าเจ้าเล่ห์แบบนี้” นายนั้นแหละตัวเจ้าเล่ห์เลยแหละ รีลโซลคีน

ริลบอกว่า “เราไปดูดาวกันเถอะครับ”

“ผมคิดว่าระหว่างที่เราอยู่ด้วยกันสี่เดือนนี้คงจะได้มาดูดาวบ่อย” ริลบอกพร้อมกับนั่งเงยบึ้ง เขาทำหน้าตาซึลๆไม่รีบร้อน ตอนกลางคืน สวยมากทีเดียว ในเบื้องหน้าเราไม่ตึกสูงไหนๆมาขวางกั้นเลย และเห็นหมอกจางๆด้านล่าง เป็นวิวที่สวยงามมาก ดูดาวเสร็จแล้ว เราสองคนเงยบตลตลอดเวลาที่ดูดาว

“โอครับผมคิดว่า ผมจะออกไปนอนข้างนอก คุณนอนในเตนท์ไปละกันนะ” ริลกล่าวออกมา

“ริล คุณไม่ใช่พระอาทิตย์หรือ คุณคือดาวโคโรน็อกซ์ คุณรู้สึกยังงัยกับฉัน คุณแก้งฉันต่างๆนานา แถมยังทำดีกับฉัน คุณคิดยังงัยกับฉันกันแน่”ฉันถามอีกทีก่อนที่จะไปเข้านอนในเตนท์ เขาจะนอนหนาวข้างนอกก็ถูกของเขาแล้ว เพราะว่าฉันคงไม่ยอมให้เขาเข้ามานอนในนี้พร้อมกันแน่นอน

“พะ...พะ เพื่อน” ริลพูดตะกุกตะกัก

“เพื่อนแล้วคุณเขินทำไม คุณเขินกับผู้หญิงทุกคนใช่ไหม...” ฉันสงสัยว่าบาดแผลเขาลึกขนาดไหนนะ

“เพราะคุณคือเพื่อนที่ผมรักที่สุด” เขาเริ่มหันหน้ามาทางฉันแล้วยิ้ม หน้าเขายังแดงอยู่ ริลบอกฉัน

“ทำไมฉันเป็นเพื่อนที่คุณรักที่สุดล่ะคะ ในเมื่อคุณกับฉัน เรา

“เพิ่งเจอกันเองนะ” ไกอากล่าว

ริลทำสีหน้าจริงจัง พร้อมกับบอกว่า

“เพราะคุณคือคนที่ทำให้ผมเปลี่ยนแปลงไป แล้วคุณล่ะครับ คิดยังไงกับผม คุณเอามือมาจับหน้าผม จับหน้านะสำหรับคนที่รักเท่านั้นนะ”

“ฉันแค่ล้อเล่นนะ” ฉันทอบ

“ระวังนะครับไอ ถ้าล้อเล่นกับผม ผมจะล้อเล่นกับคุณบ้าง ผมเป็นผู้ชายคนหนึ่งนะครับ” เขาจับมือฉันและดันตัวฉันลงไปข้างล่างเตนท์ ฉันเอามือขึ้นมา จ่อที่แก้มใสๆของเขา

“ระวังหน้าหล่อๆของคุณมีบาดแผลนะ” ฉันแก้มขู่เขา ไม่คิดจะทำเขาจริงๆหรอก

เขายิ้ม “คุณสู้ผมไม่ได้หรอก แต่ ถ้าเราเข้าใกล้กันเกินไป คุณจะทำผมมีบาดแผลสินะ” เขายิ้มเศร้าๆ

ฉันเลยจูบที่แก้มเขาเบาๆ แล้วบอกว่า “ฉันไม่ทำร้ายคุณหรอก”

“ไอ...คุณบอกผมเป็นเพื่อนไม่ใช่เหรอ ทะ ทะไมคุณทำแบบนี้”

“นี่คือการสร้างบาดแผลให้คุณต่างหาก” ฉันทอบ

“บาดแผลอะไร....ครับ” เขาคงคิดทะเล็งอะไรอีกแล้ว

“บาดแผลใจใจคะ” ฉันทิ้ม

“คุณรักผมเหรอ” เขาถามฉันด้วยตาเป็นประกาย

“เพื่อนค่ะ คุณเป็นเพื่อนที่ฉันรัก” ฉันเลียนแบบเขา

“โอ ซอริ แต่ คุณกำลังจะทำผมบ้าแล้วนะครับ”ฉันเลยบอกเขาว่า

“คุณเจอबाटแผลจากความรักมา ต้องแก้ไขด้วยความรัก” แล้วจู่ๆเขาก็เล่นดาวคุยกัันกับฉัน

“โอครับ โซลอยากเป็นมนุษย์ โซลอยากมีไออยู่ข้างๆตลอดไป”

“ไม่ได้หรอกค่ะ โซลมีหน้าที่ยิ่งใหญ่กว่าการอยู่ข้างๆไอโซลคือพระอาทิตย์ของทุกคน”

“โซลแค่อยากอยู่ข้างไอ”

“โซลจะอยู่ข้างในใจฉันเสมอ ตลอดไปไม่ว่าคุณจะเป็นมนุษย์เป็นดาว หรือเป็นอะไรก็ตาม ฉันก็จะจดจำคุณเสมอว่าคุณคือริลโซล....คีน” ริลทำหน้านิ่ง เขาบอกว่า

“คุณพูดจริงหรือครับ ไอ”

“ค่ะ ริล คุณจะอยู่ในใจฉัน ไม่ว่าในชีวิตนี้คุณจะมีชีวิตยังไง จะแต่งงานกับใคร จะมีลูกหรือเปล่า....”

“You’re the best คุณคือสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตผม” เขาพูดแบบนี้แล้วเขาก็ออกจากเตนท์ไป

พวกเราตื่นขึ้นมาแล้วก็รีบลงเขาไปอาบน้ำแต่งตัวในหอ เพื่อเตรียมไปงาน Flea market ซึ่งเราไม่รู้เลยว่าจะเผชิญกับอะไรต่อไป ชิโดบอกว่าคลิปซีรี่ย์ชุดดาวคุยกัันนั้นถึง ล้านวิวแล้ว.....

หลัง flea market

ฉันเห็นบูธของเราแล้วต้องร้อง"ว้าว!!" บูธเราอยู่มุมขวาบนสุดของลานอเนกประสงค์
เด่นมาก เพราะว่ามีโครงเหล็กเพนท์ลายกาแล็กซีทำเป็นบูธ ด้านหลังและข้างเพนท์เป็น
รูปดาวโกอาขนาดใหญ่ ล้อมรอบไปด้วยดาวต่างๆด้านนอกก็เพนท์เป็นรูปกาแล็กซี
และมีผ้าแพรสีม่วงตกแต่งเป็นออโรราสีเขียวและมีแสงไฟกระพริบเป็นดาว

ซัฟฟักปริซึ่มก็ถือชุดแล้วเดินเข้ามาหาฉันกับริลบอกว่าให้ฉันกับริลใส่ชุดๆหนึ่ง เป็น
ชุดแฟนตาซี.....ริลร้อง

“หา!!! นี่ฉันต้องใส่ชุดอะไรแบบนี้เหอ ไม่นะ ฉันไม่ชอบชุดแนวนี้”

ปริซึ่มบอกริลว่า ถ้าเขาไม่ใส่ เธอจะให้ฉันเอาอิควีน็อกซ์ออกมาตีเขา ริลเลย
ตะโกน..

“เหอ!!!!ไม่เอา ใส่ก็ได้ๆ โหดจริงๆเจนี่”

ชุดของริลเป็นชุดสีม่วงไล่ดำ มีลายดาวระยิบระยับซึ่งส่องแสงได้จริง คอจีนและมีเสื้อ
คลุมตัวนอกทับอีกชั้นเป็นคล้ายๆกิโมโนแต่ด้านบนแผ่กว้างสูงขึ้นไป ใส่เนคไทด้านใน
ชุดด้านในสีขาวมีเข็มกลัดลายดาวโกอาและวงใจครอบพระจันทร์ตรงด้านในมีผ้าซ่อน
ทับอีกชั้นเป็นสีขาว และมีลายเลข 8 เป็นลายของชายผ้า ฉันว่าสวยมากทีเดียว ปริซึ่มตั้ง
ชื่อชุดว่าชุดโคโรน็อกซ์

ส่วนชุดของฉัน

มีดาวรอบๆหัว มันดูค่อนข้างจะเข้กหรือเปล่าฉันไม่แน่ใจ เพราะมันเป็นชุดบิกินีด้าน
บนแล้วสวมทับด้วยเสื้อคลุมกิโมโนรัดรูปริมเดียวกันกับริลแต่ของฉันสีไล่จากขาวไปม่วง
และมีลายดาวส่องสว่างเหมือนกันแต่มีริบบิ้นพาดจากคอมาจนถึงหน้าอกไขว้กัน ตัว
ริบบิ้นเป็นลายทาง มีเข็มกลัดลายพระอาทิตย์และดาวโกอา ชื่อชุดกาแล็กซี

บูธของเรา คนมาเยอะมากๆจริงๆ ของทุกอย่างขายดี ทีนี้ หลังจากทีริลเขาวาดรูปสตั
ให้คนที่มาซื้อสินค้าเราได้แล้ว ปริซึ่มก็บอกให้เราเล่นเกมดาวคู่กันบนเวที ฉันกับริล ยืน
อยู่บนเวที ฉันรู้สึกเกร็งๆมาก ริลตะลึงฉันเบาๆ พร้อมกับบอกว่า “ไม่เป็นไรนะ”
พร้อมกับยิ้มสไตร์ลูกเสือสำรองอีกครั้ง

ฉันเลยรู้สึกชื่นใจจริงๆแล้ว ริลก็เป็นคนอ่อนโยนใช้ได้ยุ่นะเนี่ย ไม่น่าไปว่าเขาว่าอิ

ตาบ้านรวบเลยในตอนแรก ...ฉันนึกโกรธตัวเองในใจ ไหนจะเรื่องที่เขาสัญญาว່ช่วยเหลือฉันโดยการยกเงินรางวัลให้อีก จะเป็นเทพบุตรหลุดโลกไปไหนเนีย ฉันนึกอะไรไปพลางรีบเริ่มบทเขาก่อน

“โซลไม่ยอมให้ออ กลายเป็นดวงดาว”

“แล้วโซลจะทำยังไง”

“โซลจะแต่งงานกับออ มีลูกกับออ ออจะได้ไม่กลายเป็นดาว”

“ทำไมโซลไม่ยอมให้ออเป็นดาว ในเมื่อโซลเองก็สูดอากาศของดาว”

“เป็นดาวมันเจ็บ ผมไม่ยอมให้ออเจ็บ”

“สำหรับออ เป็นมนุษย์ก็เจ็บ ออไม่ยอมให้โซลเจ็บ.....”

ริลทำตาเบิกกว้าง พร้อมทั้งบอกว่า

“โซลจะเจ็บต่อเมื่อ ออไม่อยู่กับโซล ไม่แต่งงาน ไม่มีครอบครัวกับโซล”

“ออจะเจ็บ ถ้าโซล ไม่อยากอยู่กับออ ตลอดไป โซลตายไป ออจะเจ็บมาก”

“ถ้าออเจ็บโซลก็เจ็บ”

“ถ้าโซลเจ็บออก็เจ็บ”

“โอ แอม ยู.....”ริลพูด ทันใดนั้น เร็วกว่าใจไกลเกินฝัน ริลยื่นหน้าของเข้าเข้ามาใกล้ฉัน ใกล้ ใกล้มาก ฉันหลับตาปี ไม่ได้รังเกียจเขา นั่นสิ ทำไมฉันไม่รังเกียจริลเลยนะ แต่ก่อนที่อะไรจะเกิดขึ้น

ทันใดนั้นฉันได้ยินเสียงเปรี๊ยะ ชุตของฉันทันแตกกลาง แล้วผ้าหล่นไปบนเวที เหลือบก็ขึ้นข้างบน ซึ่งไป ริลโซลคืนเห็นและเขาเร็วมาก เขารีบถอดชุดข้างนอกมาพันตัวฉัน ท่ามกลางความแตกตื่นของทุกคน เสียงคนดูฮือฮาพร้อมทั้งซุบซิบ ฉันอายมาก หน้าแดงก่ำ รู้สึกเหมือนใจจะขาด นี่ฉันมาปล่อยไก่ อะไรบนเวทีเนียะ

ริลบอกว่า “โกอา คุณสวมนี้ไปก่อนนะ” เขากล่าวพร้อมทั้งหันไปถามชิโดและปริซึม

“ใครเป็นคนเย็บชุดของออ”

ปริซึมตอบว่า

“ฉันเอง ฉันไม่คิดว่ามันจะขาด ฉันผิดเองที่ไม่ดูให้ดีก่อน”

ชิโดบอกว่า “เฮ้ยริล ปริซึมคงไม่ได้ตั้งใจให้เกิดเรื่องแบบนี้ กับออของนายหรอคะ”

“ฉันบอกแล้วไงว่าชื่อออ ฉันเรียกได้คนเดียวนะชิโดแล้วเรื่องนี้มันแย่มาก นายไม่คิดเธอว่ามันทำให้ออเสียชื่อ”

“แล้วนายหละริล นายทำแบบนี้หมายความว่าไง ไม่ใช่ยอมให้ออโกอาเสียชื่อหรอ”ชิโดโมโหเลยงัดเอารูปมือถือใน helios ขึ้นมา เป็นรูปที่เขาถ่ายตอนริลทำท่าเหมือนจะลวนลามฉัน และเห็นจำนวนไลค์ 3.490 like นั้นมันนักเรียนทั้งโรงเรียนเลยนะ เกินด้วยซ้ำ หรือมันลามไปโรงเรียนอื่นด้วยเนียะ

ริลทำตาโต พวกเขากระพริบกระพริบตาเหมือนจะต๋อยกัน เสร็จแล้ว ริลก็....ควักเสปคตราออกมา

“ดรอ ทูธ!” เขาเรียกโซลหนึ่งออกมา

“เฮ้ยริล ใจเย็น ฉันแค่อยากเตือนนายเฉยๆ” ชิโตร้อง แต่ไม่ทัน โซลทรูธออกมาจับตัวเขา พันตัวเหมือนกิ่งไม้หนาๆ หลายชั้น

“โซลทรูธจะทำให้นายพูดความจริงออกมา ชิโด นายไปได้รูปนี้มาได้ยังไง โปสภานีล helios ทำไม”

“ฉันแอบดู เฮ้ยไม่นะ ฉันไม่ได้อยากจะพูดความจริงออกมา”

“ไม่มีทางชิโด นายไม่มีทางฝันทรูธได้”

“แล้วทำไม นายไม่เอาไปใช้กับไอเล่!!!!”

“ฉันไม่ล้อเล่นกับเรื่องนี้ ชิโด!”

“เจ้าโง่ริล!!!” ชิโดตะโกนสิ่งที่เขาคิดออกมา เพราะพลังของทรูธ

ทันใดนั้นเหมือนเส้นความอดทนของริลขาดผึง

“ดรอ เมอร์มานอยด์”

เขาเรียกเมอร์มานอยด์ออกมาอีกแล้ว เพราะความโกรธ คราวนี้ น้ำท่วมสนาม บูธ และทุกคนไปหมด ไม่มีอะไรหยุด ริลโซลคินได้เลย ฉันลอยคอในน้ำทนดูอยู่นานจึงบอก

“หยุดเถอะริล!!!!”

“ไอ ไม่ต้องมาห้าม นี่เป็นเรื่องของผมกับชิโด”

“อย่าทำร้ายเพื่อนสิริล!!!” ปริซึมพูด

น้ำสูงขึ้นเรื่อยๆ เรื่อยๆ เร็วมาก จนกระทั่ง...ฉัน หายใจไม่ออก ทำไมในน้ำไม่มีออกซิเจนเหมือนคราวก่อนนะ ปกติเมอร์มานอยด์สามารถทำให้น้ำมีออกซิเจนได้นี่นา สติฉันเริ่มเลือนราง ฉันค่อยๆจมลงไปได้น้ำ เห็นวัตถุต่างๆ ลอยอยู่ในน้ำ ไม่ว่าจะเป็นคน และอื่นๆ ตายแล้ว ฉันจะมตายที่บ้นนี้หรอเนี่ย ไม่นะ ทุกสรรพสิ่งเริ่มเลือนรางหายไปต่อหน้าฉัน ฉันรู้สึกเหมือนกำลังจะ.... กำลังจะตายจริงๆ ทุกสิ่งสงบเงียบ ฉันไม่ได้ยินอะไร ไม่เห็นอะไรเลย ทันใดนั้นฉันก็ได้ยินเสียงเรียกจากไกลๆ พร้อมทั้งลำนน้ำ

“ไอ !! ไอ ครับ ผมขอโทษผมไม่รู้ว่าคุณว่ายน้ำไม่แข็ง” ทุกอย่างสงบลงแล้ว แต่รอบกายฉันเต็มไปด้วยซากปรักหักพังและๆ

“แค่ก แค่ก!!!” ฉันหอบ หายใจถี่

“ริล โซลคิน คุณทำแบบนี้ไม่ได้นะคะ คนอื่นจะเดือดร้อนเพราะความไม่รอบคอบของคุณ และการไม่ยับยั้งชั่งใจ ทำไมคุณถึงทำตัวเป็นเด็กแบบนี้คะ” ฉันบอก แต่ไม่คิดว่า...ริลจะร้องไห้หนักมาก น้ำตาเขาไหลออกมาอย่างหนัก พร้อมทั้งบอกว่า

“ผมไม่นึกว่ามันจะเป็นแบบนี้ โซลเวลาที่ติงตอน โกรธมาก เราจะไม่สามารถควบคุมอะไรได้เลย ผมขอโทษ ไอ” ภาพผู้ชายที่ฆ่า ผู้ชายที่คอยล้อเล่นกับฉันตลอดเวลา มันไหลเข้ามาในหัว ฉันมีความรู้สึกแปลกไป ริลมีมุมนี้อยู่ด้วยหรอ ฉันไม่เคยคิดว่าเขาจะร้องไห้เลย เพราะเขาดูเข้มแข็งมาก

“ไม่เป็นไรนะริล ฉันไม่เป็นไรค่ะ” ลักพักเขากอดฉันแน่นมาก

“ดีจังที่คุณยังไม่ตาย ดีจัง”

“ริล พลังความสามารถพิเศษของคุณ ต่อไป คุณต้องระวังให้มันมากๆ ในการใช้มัน

นะคะ”

“ครับ ไอ ครับ ผมจะระวังมากๆ ผมสัญญา”

ครูเขียลทำหน้าที่เครียด

“นี่พวกเธอทำเรื่องขึ้นมาอีกแล้ว ดินะ ที่ไม่มีใครตาย แต่มีคนเกือบตายคนหนึ่ง คือ ไกอ่า”

ริลทำหน้าที่จ้อยสุดๆ และเขาดูเจียบกว่าที่เคย เขาไม่ปริปากพูดอะไรเลย

“ครูจะทำทัณฑ์บนพวกเธอ ถ้าหากทำผิดอีกครั้ง พวกเธอจะพ้นสภาพความเป็นนักเรียน และครูจะรายงานไปที่แขวงจู้ทอรัส ให้ริลหมดสิทธิ์ในการเข้าแข่งขันเฮสเตอร์รี่ทอรัสตรอว์ล็ค”

“ผมขอโทษครับครู ผมผิดเองที่ไปยั่ว โมโหเจ้าริล” ซิโดกล่าวอย่างหงอยๆ ดูเหมือนเขาเองก็จะรู้สึกผิดเช่นกัน

ตอนนี้ ในบัญชีธนาคารพวกเธอติดลบ พวกเธอทั้งสี่ต้องไปทำงานชดใช้ค่าเสียหายที่ร้านของมิกกิและโจโร ชื่อมิโจกิ “

ฉันฟังแล้วเหวอ เพราะมิโจกิเป็นร้านขายไอเทมที่ใหญ่ที่สุดในเฮสเตอร์รี่ซึ่งเป็นร้านขายไอเทมที่ใช้ในการทหารของเฮสเตอร์รี่รวมไปถึงอุปกรณ์การเรียนต่างๆเรียกได้ว่าร้านครอบจักรวาลทีเดียว ร้านแบ่งเป็นสองส่วน ของมิกกิ เน้นมนตร์ขาว ส่วนโจโร เน้นมนตร์ดำ อ้อ ฉันลืมบอกไปว่า ทอรัสหนะ ไม่ได้คิดค้นเทคโนโลยีใหม่ แค่เน้นไปที่การคิดค้นศาสตร์เวทย์ ที่มนุษย์หลงลืมไปตามกาลเวลา หรือจะเรียกได้ว่า ยิ่งพุ่งไปที่ยุคเก่าแล้วทอรัสก็พัฒนาเทคโนโลยีใหม่เท่าที่จำเป็นเท่านั้น เรียกได้ว่า พุ่งไปที่ยุคเก่าเลยจะดีกว่า อย่างเครื่องเสปคตรา การทำงานของมันก็คล้ายๆเวทมนตร์มากกว่าเทคโนโลยี

“เดี๋ยวครับครู ประชึมไม่ผิดนะครับ”ซิโดพยายามค้าน

“ผิดสิ เธอเย็บชุดไม่ระวัง ทำให้ชุดไกอ่าแตกขนาดนั้น ทำให้ริลโกรธ”ครูเขียลบอก

“คะ หนูผิดเอง” ประชึมยอมรับ โดยดูขงขี้

“เออละ นี่เป็นบัตรพนักงาน” ครูเขียลหยิบตราปั๊มยางที่ปั๊มหมึกลงบนฝ่ามือให้เราพอปั๊มเสร็จ มีไฮโลแกรมของมิโจ ซึ่งเป็นพนักงานร้านมิโจกิ พนักงานร้านมิโจกิ แต่งตัวด้วยชุดเมดชาย หญิงสุดเก๋ไก๋ ออกมาทักทายพวกเราทั้งสี่คน

“สวัสดี พี่มิโจจะแนะนำน้องๆพนักงานใหม่ว่า นายท่านมิกกิและโจโร ไม่ชอบให้พูดครั้งที่สอง พวกเราจะเป็นคนไกด์น้องๆมิโจในเรื่องต่างๆเองและพบนายท่านเท่าที่จำเป็นเท่านั้น”

นี่ฉันต้องใส่ชุดนี้ทำงานจริงๆหรอเนี่ย มันเป็นชุดคอร์เซ็ทเสมอก โลลิต้า ลูกไม้ พู่พอง พร้อมทั้งเสตแบนที่พู่พองไปด้วยลูกไม้สีขาว ตัดกับชุดกระโปรงสีดำและริบบิ้น ตรงคอสีน้ำตาล ฉันแต่งตัวแล้วเดินออกไป เสร็จแล้วก็ชนริลเข้าโดยบังเอิญ จมูกของฉัน โดนตันทคอเขา เพราะตาบ้าดันเตี้ย เขาทำท่าเงอะงะ และหน้าแดงก่ำ เมื่อเห็นฉันใส่ชุดนี้ ตาริลคิดอะไรแปลกๆอยู่หรือเปล่าเนี่ย

“ชุดนี้เหมาะกับคุณมากเลยครับไอ” ผิดคาดซะะ ฉันคิดว่าเขาจะพูดอะไรแปลกๆออกมาซะอีก

“คุณยังอยากเป็นดาวอยู่หรือเปล่า เป็นดาวแต่งตัวสวยๆไม่ได้เนะครับ” เขายิ้มเจ้าเล่ห์อีกแล้ว

“ฉันก็ยังอยากเป็นดาวอยู่ดิเนะคะริล ความสุขของคนไม่ได้ขึ้นอยู่กับการแต่งตัวสวยๆซะหน่อย” ฉันแขวะ

“อย่าลืมนะ ผมจะเป็นผู้ชายคนแรกที่จะทำให้คุณอยากเป็นมนุษย์เลยแหละไอ” ตาบ้าพูดจริงหรอ? นายจะทำอะไรอะ ให้ฉันอยากเป็นมนุษย์ คงไม่ใช่เรื่องบ้าๆหรือเรื่องลามกใช่ไหม!!!?

เขาจับมือฉันขึ้นมา ตาริลหน้าแดงก่ำไปถึงมือเลย แต่ก็พยายามแก้กหล่อ จนฉันอยากจะหลุดขำออกมา เขาบอกฉันว่า

“ผมไปเจอแหวนนี้มาในร้าน มันเป็นแหวนคู่ ถ้าคุณมีอันตรงราย แหวนนี้จะส่งสัญญาณถึงผมทันที”

เขาค่อยๆบรรจงใส่แหวนให้ฉัน

“ไอ แหวนนี้ก็เหมาะกับชุดของคุณมาก คุณดูดีมากครับ โซเอลแกนซ์” ฉันชักจะเริ่มเขินเมื่อตาริลชมบ่่อยๆ สักพัก ริลก็ดึงตัวฉันเข้าไปกอด แล้วพูดว่า

“ไอ คุณอย่าตายนะ ได้โปรดอย่าตายไปจากผมอีก” ฉันจะตายเพราะนายกอดฉันแรงมากนี่แหละริล หยั่งกะจะบดขยี้กระดูกฉันให้แหลกเหลวคาอ้อมกอด สักพักก็มีเสียงกระเซ้า

“โฮ้ ไอครับ ไอครับ ไออย่างนั้น ไออย่างนี้ ฉันจะอ้วกวะริล คนเถื่อนๆอย่างนายมีมุมนี่ด้วยหรอ ลิลลี่ หึหึ”

“ไอ้ชิโด!!!!นั่นมันความลับฉัน” ริลกริตร้อง

สักพักสองคนนี้ก็ไล่เตะกัน ในร้าน ฉันละปวดหัวจริงๆเลยกับความสัมพันธ์ของสองคนนี่ เป็นเพื่อนรักภาษาอะไรน้า แต่อย่างว่า ตามตำราเขาบอก ยิ่งเกลียด ยิ่งรัก

มันจริงหรือเปล่านะ ...ว่าแต่ความลับของริลคืออะไร...แล้วเกี่ยวอะไรกับลิลลี่นะ มันคงไม่ใช่เรื่องของฉัน แต่ก็อยากรู้อยู่ดี